

SURINAM MACERASI

GERARD DE VILLIERS TAY

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**SURINAM
MACERASI**

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: AVENTURE AU SURINAM

Türkçesi:
Billur ERKEL

Dizgi : PanoGrafik/Film:GümüşReprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Juliüs Harb, Blauwgrondstraat Caddesi'ni hızlı adımlarla geçtikten sonra, kalabalığın arasına karıştı. Verandalardan duyulan değişik "Merenge" melodileri sokağı dayanılmaz bir gürültüyle doldurmuştu. Paramaribo'nun tek özgürlüğü, bu müzik sesiydi. Curcunadan uzak Blauwgrondstraat Caddesi, pazar akşamları gülünç bir bayram yerine dönerdi. Bu cadde Java Mahallesi'nde, Paramaribo'nun tam kuzeyindeydi. Köy havası taşıyan masalar ve aralıksız banklarla dekore edilmiş derme çatma lokantalarda, yöre ailelerinin tek işi yemek yapmak ve müşterilere hizmet etmektir.

Kot pantolonu ve polo gömleğiyle pek dikkat çekmeyen Julius Harb, kalabalığın içinde sessizce ilerlemeye devam etti. Sömürge-lerde doğmuş Avrupalılara özgü yüzü, yassı burnuyla anlamsız bir ifadeye sahipti. Az sonra gözü, yeşil boyalı küçük bir eve takıldı. Bir su kanalının üstüne konmuş tahta parçasıyla yola bağlanan bu sessiz ev, Bauwgrondstraat'ın neşeli gürültüsüyle tam bir tezat meydana getiriyordu.

Julius Harb birkaç adımda su kanalının üstündeki tahta geçite varmıştı. Sayısız kanallarıyla Paramaribo, Bangkok'u andırı-yordu. Julius Harb eski bir şezlongun

bulunduğu verandayı geçtikten sonra kapıya iki kez vurdu. Kapının kanadı açılınca içeri girdi. Kapıyı açan genç kadın hiç konuşmadan kendini Julius Harb'ın kollarına bırakmıştı. Julius Harb onu geri iterek yüzünü avuçları içine aldı.

My-lai Surinam'da ender rastlanan saf ve temiz Çinlilerden biriydi. Sevimli yüz hatları, kalkık burnu ve etli dudaklarıyla oldukça çekiciydi. Siyah perçemini eliyle yukarı ittikten sonra:

— Gelmeyeceksin diye öyle korktum ki!., dedi.

Julius Harb'ın elleri genç kadının çıplak omuzlarından aşağıya, ince beline doğru kaydı.

— Bruine bonen*ⁱ annemden bile iyi pişirdiğini sen de biliyorsun!

My-lai mutlu bir şekilde güldü. Beline, teniyle aynı renkte sarı bir peştemal bağlamıştı. İnce bedeni dolgun göğüsleriyle tezat teşkil ediyordu.

— Aç mısın? diye sordu.

— Hem de nasıl!

Salon L şeklinde bir divanla döşenmişti. Divanın hemen önünde alçak bir masa vardı. Tuğladan örülmüş küçük kitaplıkla hasır koltuklar bu dekoru tamamlıyordu. Çinlilere özgü, kâğıttan yapılmış bir gece lambası salonu loş bir ışıkla doldurmuştu.

Julius Harb gömleğini çıkarıp koltuklardan birine fırlatınca kemerindeki silah ortaya çıktı. 45'lik otomatığı masanın üstüne bıraktı.

(*) Bir tür tavuk yemeği

My-lai bakışlarını ters yöne çevirdi: Silahlar onu her zaman korkuturdu. Diğer Surinamlılar gibi o da şiddetten nefret ediyordu. Aşığına siyah bir peştemal uzatarak:

— Rahatına bak, dedi. Yemeği hazırlayayım.

Genç kadın mutfağa yönelince, Julius Harb bir süre gözleriyle onu izledi. My-lai'nin ailesinin küçük bir dükkânı vardı. Kendisi de Mazda mümessilliğinde sekreter olarak çalışıyordu. Kiraladığı evinden ayda altmış florin kira ücreti alıyordu, ama paraya fazla ihtiyacı olduğu söylenemezdi. Mutfaktan bir müzik sesi duyuldu, fakat kalabalık sokağın gürültüsü müzik sesini bastırıyordu. My-lai dans etmeye bayılırdı. Önceleri, her pazar akşamı, Paramaribo'nun en iyi diskoteği olan Skorpio'ya giderlerdi. Ama artık bu olanaksızdı. Julius Harb bir an, başçavuş olduğu günlerde My-lai'nin kendisini Memre Boekoe Kışlası'nın çıkışında beklediği zamanları düşündü. Bütün arkadaşları My-lai'ye hayrandı. Hayat, o günlerde çok daha basitti.

*

www.cizgiliforum.com*

My-lai sofadaki minderlere uzanmış, Julius Harb'ı seyrediyordu. Boşalmış bira şişeleri ve akşam yemeğinden kalan artıklar hâlâ alçak masanın üzerindeydi. My-lai aşığına eğilerek:

— Yemeği beğendin mi? diye sordu.

— Harikaydı, diye yanıtladı Julius.

Genç kadın dudaklarını dudaklarına kapatıktan sonra:

— Seni seviyorum, diye fısıldadı.

Sonra dudaklarını sevgilisinin bedeni bo-

yunca dolaştırarak onun en dokunulmadık yerlerini keşfetmeye koyuldu. Genç Çinli dilber erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini bilmekle beraber, onu memnun etmenin diğer yollarını da çok iyi biliyordu.

Kaslı bedeniyle Julius Harb nazik Çinli dilberin yanında başka bir dünyadanmış gibi duruyordu. Genç kadın gözlerini kapatmış, kesik kesik inliyordu. Hafif bir çığlık attıktan sonra dişlerini aşığının boynuna geçirdi. Julius Harb sakinleşmesini bekledikten sonra My-lai'yi divanın üstüne yatırdı. Ona sahip olduğunda genç kadın bir çığlık daha attı.

My-lai kendi kendine itiraf etmekten çekinmesine rağmen Julius ile sevişmekten sonsuz bir haz duyuyordu. Julius Harb ise, sevgilisiyle vedalaşmak için buraya gelmekle kendini ne denli tehlikeye attığını düşünüyordu. Birkaç saat sonra, şafak sökerken, Saramacca Kanalı 'nda bekleyen sandala binecek ve Surinam'ı terkederek Carolina'ya gidecekti. Arkadaşları arabayla onu alacaklar ve Maroni ile sınır çizen Fransız Guyanası'na doğru yol alacaklardı. Yöre zencileri onu kayıkla karşı kıyıya attıkları anda, artık tamamiyle güvenlikte olacaktı. Ülkesini terketmek fikri Julius Harb'ın kalbini sıkıştırıyordu, ama ne yazık ki başka seçeneği yoktu.

Odada vantilatörün gürültüsünden başka ses duyulmuyordu. Dışarıya tam bir sessizlik hakimdi. Julius Harb saatine baktı: On ikiyi yirmi geçiyordu.

Sokağa çıkma yasağı saat on ikide başladı. Aniden bir araba sesi duyunca kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Herhalde polis birlikleri

devriye geziyorlardı. Yine de doğrularak bedenini My-lai'den ayırdı. Homurtu sesi yaklaşıyordu. Dirseği üstüne dayanan My-lai de dışardan gelen bu sese kulak verdi. Gecenin sessizliği içindeki gürültüler olağandışıydı. Zayıflayan motor sesi az sonra kesildi. Bu ani sessizlik Julius Harb'ı rahatlatacağı yerde, kaygılarını daha da artırdı. Araba evin tam önünde durmuştu!

Julius Harb yapmış olabileceği ihtiyatsızlıkları düşündü. Kimse, hatta annesi bile bu son geceyi nerede geçireceğini bilmiyordu. İzlenmediğinden de adı gibi emindi. Hiç konuşmadan ayağa kalkarak slipini ve pantolonunu giydi. My-lai peştemalım beline doladı. Önce açılıp kapanan kapıların sesi, ardından da ayak sesleri duyuldu. Bütün sokak halkı uyanmış, etrafı gözlüyor olmalıydı. My-lai silahı Julius'a verdi. Bakışlarıyla çeltik tarlasına açılan mutfak kapısını göstererek fısıltıyla konuştu:

— Git!

Julius Harb silahı aldı. Namluya kurşun sürülüydü. Eğer tarladan kaçabilirse, onu bulmak için çok uğraşmaları gerekecekti. Sonra, kendisini kurtaracak sandala varmak için şafağın sökmesini bekleyebilirdi. Ama ya My-lai?.. Davetsiz misafirler intikamlarını genç kadından almaya kalkışabilirlerdi. Ayak seslerinin yaklaşmasıyla kapıya indirilen bir darbe camları titretti. My-lai daha kapıyı açacak zamanı bulamadan, bir omuz darbesiyle kanat titredi ve sürgü kendiliğinden açılıverdi. Ellerinde Uzi'leri, üç adam evin içine daldılar. Komando üniformaları giymişler, kırmızı berelerini kulaklarına dek indirmişler-

di. Arkalarından gelen dördüncü adam elindeki fenerle odanın içini taradı. Sanki gece lambasının ışığı odayı yeterince aydınlatmıyordu.

— Julius! At onu elinden! diye bağırdı.

Daha önce emrinde çalıştığı için Julius Harb'ı yakından tanırdı. Julius, silahını bırakmazsa ne olacağını çok iyi biliyordu. Adamlar rahat hareket edebilmek için içki içmiş olmalıydılar. Julius Harb silahını yatağın üstüne atınca, şimdi teğmen olan eski çavuşu silahı avuçladı.

— Giyin ve hemen gel, diye emir verdi teğmen.

Julius Harb ne pahasına olursa olsun şansını denemek istiyordu.

— Benim kim olduğumu bilmiyor musun? dedi. Yoldaş Bouterse ile 80 İhtilâli'ni yapan bendim. Bir katil değilim.

Teğmen rahatsız olmuşçasına başını iki yana salladı.

— Seni tutuklamak için emir aldım. Yapabileceğim bir şey yok. Derdini Memre Boekoe'dekilere anlatırsın. Haydi, çabuk!

Memre Boekoe, Desi Bouterse ile Julius Harb'ın ortaklaşa yönettiği 1980 İhtilali'nin başlatıldığı kışlaydı.

Sonraları iki adam anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Desi Bouterse devrim hareketine marksist bir yön vermek istemişti. Son büyük münakaşaları geçen aralıkta, ayın 8'inde olmuştu. O gece Desi Bouterse'in partizanları kendilerine başkaldıranların tümünü, sendikacıları, avukatları, gazetecileri tutuklamışlar ve öldürmüşlerdi. Surinam'ın seçkin insanları bir bir yok

edilmişti. Julius Harb uzun süre Desi Bouterse'e karşı çıkmış, bunun üzerine Desi Bouterse de eski dostunu yok etmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Bu konuda ona yardım edenler Kübalı dostlarıydı. Kübalılar, Julius Harb'ın Surinam Ordusu ve halkı arasında itibarı olduğunu biliyorlardı. Bu nedenle Kübalılar için tek tehlikeli kişi Julius Harb idi. Rejime karşı çıkan diğerleri gibi Hollanda'ya kaçmadan önce onu yakalamaları gerekiyordu ve yakalamışlardı da. Julius Harb ayakkabılarını ve gömleğini giydi. Askerler odada dolanıp duruyor, bir yandan da Çinli kadını süzüyorlardı. My-lai ise hiç sesini çıkarmadan odanın bir köşesine büzülmüştü. Siyah perçemi bakışlarındaki anlamı gizliyordu, göğüsleri hâlâ çıplaktı. Julius Harb ona dönerek, yumuşak bir sesle:

— Seni seviyorum, dedi.

Askerler kapıya doğru ilerliyorlardı. My-lai aniden ayağa kalkarak teğmenin üstüne atıldı. Julius sevgilisinin sağ elindeki bıçağı görmekte gecikmedi. Çinli kadın bağıırıyordu:

— Kaç, kurtul!

Sonra tüm gücüyle bıçağı teğmenin koluna saplamaya çalıştı. Ama teğmenin geri sıçramasıyla bıçak ancak bileğini yaralayabildi. Julius Harb mutfağa kaçacak fırsatı bulamadı. Teğmen kemerinden çektiği silahı Julius Harb'a doğrultarak My-lai'ye:

— Orospu! diye bağırdı.

Askerler genç kadının üzerine yürüdüler. Çinli kadın top gibi odanın bir köşesine büzülerek kendini korumaya çalıştı. Adamlar onu tekmeliyorlardı. Teğmenin sol eli titriyor-

du, fakat yine de silahını Julius Harb'in yüzüne dayayabildi.

— Onu bağışla, dedi Harb. Çok gençtir, beni korumak istedi.

Teğmen cevap vermedi, kendini hasır koltuklardan birine bırakarak öfkeyle genç Çinliyi süzmeye başladı. Mutfığa geçen askerlerden biri elinde bir rom şişesiyle geri döndü. Teğmen şişeden bir yudum içki aldı. Salondaki hava aniden ağırlaşmıştı. Şişe elden ele dolaşıyordu. Julius Harb'in düşündüğü tek şey, bu evi terketmek ve hâlâ mümkünse My-lai'yi korumaktı. O sırada teğmen adamlarına alçak sesle bir emir verdi.

Adamlardan ikisi Çinli kadını koltuk altlarından sürükleyerek mutfığa götürüp masanın üstüne yüzükoyun yatırdılar. Masanın tahtası genç kadının göğüslerini acıtıyordu. Sonra, peştemalını çekip çıkardılar. Askerlerden biri hareket etmesini önlemek için My-lai'nin bileklerini tutarken, diğeri pantolonunun önünü çözerek genç kadının kaba etlerine bir süre sürtündü, sonra sadistçe ona sahip oldu. Julius Harb açık mutfak kapısından sahneyi gördüğünde, öne ilerleyerek My-lai'yi kurtarmak istedi, ama midesine gömülen Uzi namlusu onu durdurdu.

— Hareket etme, yoksa gebertirim, dedi teğmen.

My-lai hıçkırıklara boğulmuş ağlıyordu. Adamlar şimdi yer değiştirmişlerdi. Teğmen ise koltuğa yerleşmiş, yaralı bileğini inceliyordu. İçtiği rom onu biraz rahatlatmıştı.

— Onlara durmalarını söyle, dedi Julius Harb.

Teğmen cevap vermeden önce yan gözle Julius Harb'a baktı. Gözleri içkinin etkisiyle kanlanmıştı.

— Beni öldürmek istedi, dedi. Hem de senin gibi devrime karşı çıkan bir azizi korumak için!..

— Dikkat et, dedi Harb. Eğer konuşsam...

Julius Harb kendisini canlı olarak ele geçirmek istediklerini biliyordu. Öyle olmasa şimdiye dek çoktan ölmüştü. Ondan intikam almayacağı belliydi. 8 Aralık katliamı gerek Surinam, gerekse dış ülkelerde yeterince olumsuz yankı yapmıştı. Bir gecede on beş ölü, üç yüz bin nüfuslu bir ülke için çok fazlaydı.

My-lai'nin yeni çılgılığı hepsini irkiltti. Genç kadını şimdi sırtüstü yatırmışlardı. Dışarı fırlamak üzere olan gözbebekleri, yaş ve terden sıırıslam olmuş suratı ve şişmiş yüz hatlarıyla My-lai eski güzelliğinden çok şey kaybetmişti. Uzi'nin dipçığı yanağına inince genç kadın siren gibi aralıksız bağırmaya başladı. Çılgık sesleri tüm mahalle sakinleri tarafından duyuluyor olmalıydı. Tecavüzü gerçekleştiren askerler hoşnutsuzlukla başlarını şeflerine döndürdüler.

— Sus! diye bağırdı teğmen.

Ertesi sabah bütün Paramaribo bu geceki olayı konuşacaktı.

Ayağa kalkan teğmen şişede kalan son içki yudumunu da tepesine diktikten sonra mutfak masasına doğru ilerledi. My-lai hâlâ bağırıyordu. Teğmen adamlardan birinin elinden çektiği Uzi'nin namlusunu Çinli'nin bacakları arasına sokunca, Julius Harb yeni bir işkencenin başlayacağını sandı, ama teğmen

sarhoş bakışlarını Julius Harb'a çevirerek:

— Uzi ile temizlenmesi gerekiyor, dedi.

Julius Harb cevap verecek zamanı bulamadı. Silah ard arda patladı. Bir anda bağırsakları ve ciğerleri parçalanan genç kadın boğuk çığlıklar atarak ikiye katlandı ve ağzından boşalan kanla yere yuvarlandı. Julius Harb koşarak başını yukarı kaldırmaya yeltendi, ama genç kadın onu tanıyamayacak haldeydi. Tek eliyle Julius Harb'ı kendine çekti. Julius Harb benliğini kaplayan öfkenin verdiği acıyla sevgilisinin bu hareketine karşı koymadı. Julius Harb'ı uzaklaştırmak için üç asker bir araya toplanmak zorunda kaldı. Julius Harb son bir kez dönüp geriye baktığında My-lai'nin cansız bedenini gördü. Askerlerden biri kapıyı çarparak kapatmıştı.

Öfkeden kudurmak üzere olan Julius Harb ciğerlerinin elverdiği ölçüde avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Katiller! Katiller! My-lai'yi öldürdüler.

Blauwgrondstraat'taki evlerin hiçbirinden ışık sızmiyordu, ama Julius Harb mahalle halkının silah seslerinin gürültüsüyle uyandığından ve dehşete düşmüş bir halde perdelerin ardından dışarıyı gözlediğinden emindi.

Julius Harb birkaç saniye daha bağırdı, ama şakağına inen dipçikle sustu. Askerler onu yolun karşısında bekleyen jipe doğru sürüklüyorlardı. Jip hareket ettiği zaman Julius Harb baygındı. Bir virajı dönerlerken kendine geldi ve kafasına takılan düşünce kalbini sıkıştırdı: Eğer My-lai ile son bir kez daha sevişmek istemeseydi, genç kadın şimdi canlı olacaktı.

— Pis katil! diye bağırdı teğmene. Albay Bouterse bu işi senin tezgâhladığını er ya da geç öğrenecektir.

My-lai'nin delik deşik olmuş vücudu gözlerinin önüne gelince, teğmenin yüzüne nefretle tükürdü.

Julius Harb, jipin şimdi Anton Dragtenweg üzerinde yol aldığını tahmin ediyordu. Bu yol göl boyunca uzanırdı. Birdenbire bu tutuklama olayının ülkesi için ne anlam taşıdığı aklına geldi. Acaba onu nereye götürüyorlardı? Eğer eskiden Paramaribo Müzesi olan, şimdiyse devrim hareketinin merkezi olarak kullanılan Fort Zeelandia'ya gidiyorlarsa, hemen kurşuna dizilmesi işten bile değildi. Ama tersine Memre Boekoe Kışlası'na gidiyorlarsa son bir şansı daha vardı. Eski iş ortağı kendisinden nasıl kurtulacağını daha bilmiyor olmalıydı. Julius Harb tüm gücüyle jipin hangi yol üzerinde olduğunu anlamaya çalıştı. Fort Zeelandia, Paramaribo'nun girişindeydi. Oysa, Memre Boekoe Kışlası ise şehrin göbeğindeydi. Hafifçe doğrulunca sol tarafta "Hotel Torarica" tabelasını gördü.

İki yüz metre daha...

Ama jip tahmin ettiği gibi yavaşlamadı. Julius Harb askeri polislerden birinin sarı kasketini gördü, araba Waterkant'a sapmış, Memre Boekoe Kışlası'na doğru ilerliyordu.

Julius Harb bu gece ölmeyecekti.

II. BOLUM

Malko gözleriyle Hotel Krasnapolski'nin lobisini taradı. Oyma tahtaları ve loş ışığıyla bu lobi Amsterdam'ın en iyi otellerinden birine aitti. Duvarlardaki değerli tablolar salona bir şato havası vermişti. Malko'nun kalbi sıkışır gibi oldu, Liezen'deki şatosu asla böyle bir görünüme sahip olamayacaktı. Loş ışığın içinde kendisine doğru yaklaşan genç bir adamı far ketti.

— Yolculuğunuz nasıl geçti? Umarım çok yorulmadınız?

Central İntelligence Agency'nin en iyi merkez şeflerinden biri olan Frederick LeRoy otuz beş yaşını hiç göstermiyordu. Belli belirsiz gülücüğü dudaklarından hiç eksik olmaz, hafif Boston aksanıyla konuşurdu. Malko daha önceleri onunla Washington'da sık sık karşılaşmıştı.

— Gelin, dedi Frederick LeRoy. Sizi dostlarımla tanıştırayım.

iki adamın oturduğu bir masaya doğru ilerlediler. Sarışın, mavi gözlü devasa bir adam Malko'yu görünce ayağa kalktı.

— Albay Vries ve Yüzbaşı Rusland, dedi genç Amerikalı. Prens Malko Linge.

— Sizden söz edildiğini çok duydum, dedi albay. Davetimizi kabul ederek buraya

gelmeniz beni çok sevindirdi.

Albay İngilizceyi yavaş ve sözcüklerin üstüne basa basa konuşuyor, bir yandan da gözleriyle dinleyicisini inceliyordu. Soluk tenli yüzbaşı ise Malko'nun elini sıkmakla yetinmiş, hiç konuşmamıştı. Malko, albayın üç yıldan ben Hollanda Gizli Servisi'nin şefi olduğunu biliyordu. Ayrıca Hollandalıların ne denli ciddi insanlar olduklarının da farkındaydı.

Viyana'daki CIA şefi, Malko'ya Amsterdam yolculuğu hakkında fazla açıklama yapmamış, sadece bir görüşme için Amsterdam'a gitmesi gerektiğini söylemişti. Malko garsona bir votka ısmarladı. Frederick LeRoy ellerini birbirine sürttükten sonra Malko'ya:

— Surinam'dan söz edildiğini hiç duydunuz mu? diye sordu.

— Eski Hollanda Guyanası değil mi? Bir hükümet darbesinden sonra, ülke şimdi Kübalıların hakimiyeti altına sokulmak isteniyor. Bunları gazetelerden öğrendim.

— Çok doğru, dedi albay. 1980'de gerçekleştirilen hükümet darbesine ordudan on altı başçavuş katıldı. Sonra, Desi Bouterse adında biri devrim hareketinin başına geçti. Adam Kübalıların dümen suyunda.

— Hiçbir şey yapamadınız mı? diye sordu Malko.

Hollandalı gözlerini tavana kaldırarak:

— Batıda İngiliz Guyanası var, dedi. Onlar tam solcu. Doğuda ise, Fransız Guyanası yer alıyor. Fransızlar da bu işe karışmak istemiyorlar. Brezilya ve Venezuela çok uzakta kalıyor. Bu durumda Surinamlıların ülkelerini terketmekten başka çareleri olmadığını siz de

tahmin edersiniz. Neredeyse ülkenin üçte biri buraya sığındı.

— Yani, ne kadar?

— Yaklaşık yüz yirmi bin kişi.

Frederick LeRoy söze karıştı.

— Albay Vries size hâlâ bir umut ışığı olduğunu söylemeyi unuttu, dedi. Devrime karşı çıkan adamlardan biri henüz Surinam'da bulunuyor: Başçavuş Julius Harb. İlk hükümet darbesinde Desi Bouterse'in ortağıydı.

Yüzbaşı hâlâ konuşmamıştı. Çantasından çıkardığı fotoğrafı Malko'ya uzattı. Savaş giysileri içinde bir adamdı bu. Gözlerine dek inen berenin kenarlarından kıvrıcık saçları dışarı taşıyordu. Yüz hatları düzgündü, dudağının üstünde ince bir bıyık vardı. Malko masadaki adamların konuşmayı nereye bağlayacaklarını henüz anlayamamıştı.

— Öyleyse bu umut ışığını kullanabilirsiniz, dedi.

Albay Vries başını salladıktan sonra parmağını fotoğrafın üstüne koyarak:

— Hayır, dedi. Bu adam hapsedilerek ölüme mahkûm edildi.

— Nerede? diye sordu Malko.

Surinam, Hollanda'dan en az on bin kilometre uzaktaydı.

Bu kez cevap veren Frederick LeRoy oldu:

— Onu Surinam'ın merkezi Paramaribo'da yeri gizli tutulan bir kışlada saklıyorlar. Onu kurtarmak için düzenlenen bütün harekâtlar sonuçsuz kaldı. Kübalılar adamın derisini yüzmek istiyorlar. Çünkü Julius Harb onlar için bir tehlike teşkil ediyor. Orduda iyi bir itibarı var. Hollandalı dostlarımız ülkeyi

terketmesi için ona çok baskı yaptılar, ama Julius Harb dinlemedi. Düzeni temelden değiştireceğine inanıyordu. Sekiz gün önce tutuklandı.

— Güvenilir bir kaynaktan aldığımız habere göre, en geç on gün içinde kurşuna dizilecekmiş, dedi albay.

Malko votkasından bir yudum aldıktan sonra:

— Benden tam olarak ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Bay Linge, dedi albay, Julius Harb'ın kurtarılmasında en çok size güveniyoruz.

— Size nasıl yardım edebilirim? diye sordu Malko. Surinam'ı benden çok daha iyi tanıdığınızı biliyorum. Gerçekleştirilmesi olası bir harekât için sizin durumunuz benimkinden çok daha uygun. Hayatımda Surinam'a bir kez bile gitmiş değilim. Üstelik orada kimseyi de tanımam.

Albay Vries kaygılı gözlerle Frederick LeRoy'a bakınca, Amerikalı dudaklarındaki gülücüğü ve yumuşak ses tonuyla onun yardımına koştu.

— O adamın mutlaka kurtulması gerekiyor. Politik ve stratejik nedenlerden dolayı müttefiklerimiz bir operasyon gerçekleştirmeye cesaret edemiyorlar. Bizim durumumuz da onlarınkinden farklı değil. Paramaribo'daki istasyonumuz Kübalıların sürekli gözetimi altında... Üstelik girişeceğimiz herhangi bir hareket için Langley de bize yeşil ışık yakmayacaktır.

— Geriye ne kalıyor? diye sordu Malko.

Albay mavi gözlerini kırptı. Frederick

LeRoy gülümseyerek:

— Bize bir çılgın lazım, dedi. Julius Harb'ı hapisten kurtarmak için Surinam'daki yerel elemanlarla irtibat kurabilecek bir çılgın...

— Neden "Soldier of Fortune"e abone olmuyorsunuz? dedi Malko. İş arayan bir yığın paralı Amerikan askeri var.

— Onlar işi ciddiye almazlar, dedi Frederick LeRoy. Bize gereken adamın hem biraz kaçık hem de bu işi becerebilecek kadar profesyonel olması gerekiyor.

Albay Vries nihayet söze karışarak:

— Bay Linge, dedi. Bu harekât için bütçeden faydalanamayacağımızı size şimdiden bildirmek isterim. Sadece masrafları ödeyebileceğiz.

Frederick LeRoy ikna edici gülümsemesiyle Malko'ya dönerek:

— Bu görevi kabul etmenizi sizden özel olarak rica ediyorum, dedi. Şirket'in bu işle hiçbir ilgisi olmayacak. Bir haftadır bu sorunu nasıl çözümleyeceğimizi düşünüyor, kafa patlatıyoruz. Sonunda çareyi sizin gibi birine başvurmakta bulduk. Siz olmazsanız savaş başından kaybettik demektir. Görevi alacak kişinin büyük servislerden biriyle doğrudan doğruya ilişkide olmaması gerekiyor.

Albay Vries başını hafifçe yana kaydırmış, konuşulanlara kulak kabartıyordu. Frederick LeRoy yüzünden eksik etmediği o namussuz gülücüğü ve tatlı diliyle doğrusu mükemmel bir tuzak hazırlamıştı. Artık ayağa kalkabilir, herkesin elini sıktıktan sonra onlara bol şans dileyerek çekip gidebilirdi. Bedeli ödenmeyen zor bir görev geri çevrilebilirdi. İnsan

yaşamının bir değeri olmalıydı.

Malko başını kaldırınca albayın boş bakışlarıyla karşılaştı. Sonra genç Amerikalıya dönerek:

— Kabul ediyorum, dedi. Ama bir şartım var. Bu görevin bedeli olarak bana çok para ödediğinizi herkese anlatacaksınız.

Frederick LeRoy gülümsedi. Albay ellerini öne uzatmış, Malko'nun elini avuçlarında hararetle sıkıyordu.

— Thank you, thank you very much!

Sonra, gülümseyerek dosyayı açtı ve:

— Artık iş konuşmaya ne dersiniz? dedi. Durumu kabaca şu şekilde özetleyebiliriz: Julius Harb, Memre Boekoe Kışlası'nda tutuklu bulunuyor. Kurşuna dizmek için on gün sonra onu Fort Zeelandia'ya transfer edecekler. Aktarmayı gerçekleştirecek konvoyaya katılmanız gerekiyor.

— Harekete geçmek için neden son dakikayı bekliyoruz? diye sordu Malko.

— Çünkü Memre Boekoe'ye girme imkânı hemen hemen hiç yok.

— Peki, aktarma tarihinin doğru olduğundan emin misiniz?

— Evet. Bir değişiklik olduğu takdirde güvenilir bir kaynak bize bunu bildirecek. Ama şimdilik bir değişiklik olması imkânsız gibi gözüküyor. Julius Harb, 20 Mart günü devrim mahkemesi tarafından yargılanacak ve aynı gece kurşuna dizilecek.

— Neden onu kışlada öldürmüyorlar?

— Harb'ın orada pek çok dostu var.

Malko albayın önünde duran ince dosyaya bir göz attıktan sonra:

— Tek başıma hareket edemem, dedi. Bana bir takviye ve çok sayıda da silah gerekecek.

Albay Vries onu başıyla onayladıktan sonra:

— Elbette, dedi. Bu sorunu çözümlediğimi sanıyorum.

Yüzbaşı robot gibi çantasından çıkardığı ikinci fotoğrafı Malko'ya uzattı. Sarışın, sütun gibi bir adamdı bu. Cengiz Han'ı andıran bıyığı, açık gömleğinden gözüken kıllı göğsü ve çekik gözleriyle Malkoyu korkutmuştu.

— Herbert Van Mook! dedi albay. Paramaribo yakınlarında hayvan ticaretiyle uğraşır. Beş yıldır orada yaşıyor. Ondan önce, dört yıl boyunca hapis kaldı. Çıkınca esrar işine el attı. Sonra Colombia'ya göç etti. Surinam'a geçmesi bundan sonraya rastlar. Orada da esrar kaçakçılığıyla uğraşmayı sürdürüyor.

— Müttefik olarak neden böyle ilginç bir insanı seçtiniz? diye sordu Malko.

— Çünkü gerekli adam ve silahları bulmakta size o yardım edebilir. Bizimle daha önce de işbirliği yaptı, oldukça da yararlı oldu. Onu Surinam'daki adamımız sayesinde bulduk. Herbert Van Mook ile adamımız aracılığıyla irtibat kuracaksınız.

— Kim o?

— İşte, dedi albay.

Yüzbaşı çantasından bir fotoğraf daha çıkardı. Malko şaşırılmıştı. Fotoğrafta dolgun göğüslerini gizleyemeyen minicik bir mayo parçasıyla, uzun bacaklı, gülümseyen genç bir kadın vardı.

— Cristina Ganders, melezdır. Paramaribo'

da aklınıza gelebilecek her insanla bir macera yaşamıştır, iki yıldır Başkanlık Sarayı'nda sekreterlik yapıyor. O yüzden de her olay hakkında bilgi sahibidir. Rejimden o da nefret ediyor. Bizimle sürekli irtibat halindedir. Paramaribo'da tanımadığı insan yoktur. Askeri teşkilatla olan ilişkileri sayesinde, Julius Harb davasının ne zaman görüşüleceğini öğrenmiş durumdayız.

Yüzbaşı Malko'nun fotoğrafı daha fazla incelemesine fırsat vermeden onu çantasının içine sokuverdi.

— Bu Cristina böylesi tehlikeli bir harekâta karışmaktan çekinmez mi? diye sordu Malko.

— Çoktan kabul etti, dedi albay. Tek isteği, daha sonra Hollandaya yerleşmek. Biz de kendisine burada bir iş bulacağımızı vaat ettik.

Frederick LeRoy kocaman purosunu ateşledikten sonra söze karıştı:

— Albay, Herbert Van Mook'un küçük bir komando birliği kurarak size yardım eli uzatacağından çok emin. Ayrıca bir başka desteğiniz daha olacak.

— Evet, diye sözlerini onayladı albay. Ona da çok güvenirim. Harvey Granoost, Paramaribo'daki Hotel Krasnapolski'nin müdürüdür ve bizim için çalışır. Onunla köklü bir dostluğumuz vardır. Adımı verirsiniz size her konuda yardım edecektir. O da çok insan tanır, ama durumu Cristina Ganders'tan oldukça farklıdır...

— Anlıyorum, dedi Malko.

Albayın bir el işareti üzerine genç yüzbaşı bir haritayı masanın üstüne koydu. Malko eğilince Surinam'ı görmekte gecikmedi.

— Tasarladığım plan çok basit, dedi albay. Surinam'da çok sayıda maden arayıcı olduğu için uçak pistlerinin sayısı da kabarıktır. Biz Pokigron'daki pisti uygun gördük.

Malko haritayı incelemeye koyuldu. Pokigron, Paramaribo'nun yüz elli kilometre güneyinde bulunuyordu.

— Harekâtın başarıyla sonuçlandığını varsayalım, dedi albay. Birkaç saat içinde Pokigron'a varmanız mümkün olacaktır. Van Mook gibi bir adam bu işi kolayca ayarlar. Julius Harb ile kaçışınız oradan hava yoluyla gerçekleşecek.

— Hangi uçakla?

— Brezilya'ya ait özel bir uçak şirketinin çift motorlu bir EMB 121 Xingu'suyla gideceksiniz. Bu uçaklar en zor şartlarda bile kısa pistlere iniş yapabilirler. İniş için yedi yüz, havalanması için de beş yüz metrelik bir pist yeterlidir. Bize gerekli olan da bu. Brezilyalıların bu konuda bize yardıma hazır olduklarını söyleyebilirim.

Malko yine de kuşkuluydu.

— Uçak nereden gelecek? diye sordu.

— Amazon kıyılarındaki Macapa kasabasından... dedi albay. Önce, Surinam sınırında, Talima'nın elli mil batısındaki Serra Tumucumaque'ye inecek. Oradan Pokigron'a uçuşu yaklaşık bir saat sürer. Böylece, Fransız Guyanası üzerinden geçmemiş olacak. Sınırla Pokigron arasında sık ormanlardan başka bir şey yok.

— Uçağı Brezilyalılar mı kullanacak? diye sordu Malko.

— Sadece bir Brezilyalı, diye düzeltti albay.

Ama ikinci pilot bizim adamımız olacak.

' Malko düşüncelere dalarak haritaya bir kez daha baktı. Kâğıt üzerinde her şey ne kadar kolay gözüküyordu. Ama uygulamada işler daha zorlaşırdı.

— İrtibat nasıl kurulacak? diye sordu.

— Her şey Paramaribo'daki merkezimizden şifreli mesajlarla Brezilya'ya ulaşacak. Kaygılanmanız için bir neden yok, sizi alacak uçak hazır bekleyecektir.

Malko'nun beyninde ansızın bir şimşek çaktı. .

— Bu harekâtı gerçekleştirmek için elinizde yeterince eleman varken neden özellikle bana ihtiyaç duyuyorsunuz?

— Ah! dedi albay. Bu harekâta sizin varlığınızı gerektiren çok önemli bir neden mevcut. Hatta siz olmazsanız bu harekâtın gerçekleşemeyeceğini bile söyleyebilirim... Ama şimdi değil...

Malko Albay Vries'in sakladığı sırrın ne olabileceğini düşündü. Frederick LeRoy canlı bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Yarın Surinam Airvways'in Paramaribo'ya bir uçuşu var, dedi.

Malko alay dolu bir gülücükle:

— Herhalde bana çoktan yer ayırttınız, dedi.

Frederick LeRoy biraz rahatsız olmuş gibi:

— Gerek görmedik, dedi. Surinam'a giden uçaklar genellikle pek kalabalık olmaz.

III. BÖLÜM

Kırk santimetrelik yeşil kertenkele havuzun yanındaki bambu koltuklardan birinin arkasından çıkarak şezlonglara doğru ilerledi. Hotel Torarica hemen hemen boş olduğu için güzelim havuzdan yararlananların sayısı çok azdı. Kertenkele Malko'nun önünden geçerek mutfak bölümündeki çöp bidonlarından birinin içinde kayboldu.

Malko artık çalışmaya başlaması gerektiğini düşündü. Hollandalılardan aldığı bilgiler doğruysa, Julius Harb'ın kurşuna dizilmesine sadece sekiz gün vardı.

Uçağı, Paramaribo havaalanı Zanderij'e indiğinde, iç karartıcı hava Malko'nun epey canını sıktı. Soluk renkli projektörler "Welcome to Revolutionary Surinam" yazısını aydınlatıyordu. Malko pirinç ticareti için Surinam'a geldiğini söyleyince gümrükten geçmesi çok kolay olmuştu. Ellerinde Uzi'leriyle askerler havaalanının sonunda kol geziyorlardı. Malko dışarı çıktığında sabahın beşinde bile kendini hissettiren bunaltıcı sıcak suratına bir şamar gibi iniverdi. Otele varınca iki saatlik uykuyla yetinerek Budget'den bir araba kiralamak üzere aşağı inmişti. Hintli görevli yepyeni bir Colt Mitsubishi'nin anahtarlarını Malko'ya teslim ederken yarım

yamalak ingilizce siyle onu uyarmaktan geri kalmadı:

— Dikkatli olun. Gece saat on birden sonra sık sık ateş ederler. Araba delik deşik olabilir. Yavaş kullanın, Memre Boekoe taraflarına da pek gitmeyin.

— Ülkede durum nasıl?

— Kötü, çok kötü, dedi Hintli. Bu adamlar önlerine geleni vahşice öldürüyorlar. Sonumuzun ne olacağını kimse bilmiyor.

Devrim hareketlerinden söz etmeye kimse- nin cesareti yoktu. Surinam, Çinli, melez, Hintli ve Endonezyalı halkıyla bir gökkuşağı gibi karmakarışık renklere sahipti. Tüccarlar ve çiftçiler politik tartışmalarla pek ilgilenmiyordu.

Malko dışarı çıkarak Colt'un direksiyonuna geçti.

Otelden sonra yol göl boyunca devam ediyordu. Axwijkstraat yoluna çıktığında kıyı boyunca uzanan lüks villalar dikkatini çekti. 50 numaralı villanın önünde arabayı durdurarak, bahçenin parmaklıklı kapısını itti ve döner merdivenle yukarı çıktıktan sonra nefis manzaralı bir terasa vardı. Hasır koltuklarla döşenmiş terasta bir tek kişi vardı.

Malko, Cristina Ganders'ın fotoğrafını görmemiş olsa bile onu tanımakta güçlük çekmeyeceğini düşündü. Genç kadının göğüsleri elbisesinden dışarı fırlayacak gibiydi. Kalkık burnu ve etli dudaklarıyla hemen dikkati çekiyordu. Malko'yu elindeki viski bardağı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülücükle karşıladı.

— Evet?

—Amsterdam'dan Bernard'ın bir dostuyum, dedi Malko.

Genç kadın ayağa kalkarak, gözlerinde hafif bir pırıltıyla Malko'yu süzdü.

— Oturun lütfen. Sizi bekliyordum. Surinam'a hoş geldiniz!

Malko'ya bir viski ikram ettikten sonra:

— Yanılmıyorsam Herbert ile irtibat kurmak istiyorsunuz, dedi.

— Evet, dedi Malko. Julius Harb'tan yeni bir haber var mı?

— Hayır, yok dedi genç kadın. Onu Memre Boekoe'de gizliyorlar. Sekiz gün sonra öldürülecek. Herbert için Neümanpad'a gidin. Popenkast adında bir bar var. Orada barmen olarak çalışan Eric'e benim tarafımdan bir mesaj getirdiğinizi söyleyin. Sakallı, kırmızı suratlı bir adamdır, sizin Herbert ile görüşmenizi sağlar.

— Tamam, dedi Malko.

Cristina Ganders saatine baktıktan sonra:

— Şimdi burayı terketmeniz gerekiyor, dedi. Sevgilim birkaç dakika içinde gelir. Ama dilerseniz yarın akşam birlikte yemek yiyebiliriz.

— Memnuniyetle, dedi Malko.

— Çok iyi. Saat sekize doğru beni alırsınız. Bir partiye davetliyim. Eğer sıkılırsanız oradan çıkabiliriz. Ama gece saat on ikide sokağa çıkma yasağı başlar. Adınız neydi?

— Malko Linge.

Genç kadın bir kez daha gülümseyerek:

— Peki Malko, dedi. Yarın sizi bekleyeceğim. Herbert'e dikkat edin. Dostları ona "Gülümseyen Kobra" der.

Malko genç kadının elini öptü. Cristina Ganders, Malko gözden kayboluncaya dek terastan onu izledi. Malko bu tip bir kadınla yatağını paylaşmak isteyen erkeklerin hayli kabarık olduğunu düşünerek göl boyunca uzanan yolda ilerlemeye başladı. İstikamet Paramaribo'nun merkeziydi. Waterkant yolunu izleyerek bir kilometre daha yol aldıktan sonra durarak haritasına bir göz attı. Şehrin merkezi bir labirentten farksızdı. İki yüz metre daha ilerledi ve sola, dar bir sokağa saptı. Görünürde hiç polis yoktu, etrafa tam bir sessizlik hakimdi. Neumanpad trafiğin yoğun olmadığı sakin dar bir yoldu. "Popenkast" tabelasını farkedince hemen bara girdi. Barmen ve müşterilerin beyaz oluşu dikkatini çekti. Küçük bir masada oturan sapsarı iki genç kız Hollandalı olmalıydı. Malko içeri girince konuşmalar kesildi. Bu tip yerlerde yabancılar pek sevilmezdi. Malko taburelerden birine oturunca barmen yaklaşarak:

— Evet, ne içiyoruz? diye sordu.

— Bir Tom Collins.

— Burada kokteyl satmıyoruz. Rom, viski ya da bira var.

— Rom olsun.

Konuşmalar tekrar başladı. Sarı saçları ve altın rengi gözleriyle Malko müşterilerin üstünde güven duygusu uyandırmış olmalıydı. Malko, barmenin boşa olduğu bir anı yakalayarak elini kaldırdı.

— Herbert Van Mook için bir mesajım var.

— Kendisi burada değil.

— Çok önemli, diye üsteledi Malko. Mesaj Cristina'dan geliyor. Onu görmeliyim.

— Nerede olduğunu bilmiyorum.
— Öyleyse bu akşam yine gelirim.
— Barmen tam kapının önünde onu yakaladı.

— Kimsiniz?

Malko gülümsedi.

— Kim olduğum sizi hiç ilgilendirmez.

Barmen şaşkın bakışlarla onun arabaya binmesini izledi. Malko şehir haritasına bir göz attıktan sonra hareket etti. Görünürde hâlâ polis yoktu. Az sonra ani bir sağanak bastırdı.

Otel de yollar gibi sessizdi. Odasına çıkar çıkmaz havalandırmayı açtı. Harekete geçmek için geceyi beklemekten başka çaresi yoktu.

*

**

Malko planda Harvey Granoost'un adresine bir kez daha baktıktan sonra yola koyuldu. Gecenin karanlığı kente çökmüş, yol tabelaları okunmaz olmuştu. Sonunda farları bir tabelayı aydınlattı: Eldoradolaan.

Yol, patikadan farksızdı. 16 numaralı ev de diğerleri gibi tahta kazıklar üstüne oturtulmuştu. İçerde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. İçeri giren Malko merdivenleri çıktı, her kapıyı çaldı, ama hiçbirinden cevap alamadı. Sonunda açık bir kapı dikkatini çekti. Harvey Granoost böyle bir yerde oturuyor olamazdı, ama elindeki adres buraya aitti. Son bir kapıyı daha denedi ve kapı kolayca açılınca içeri girdi. Duyduğu su sesinin geldiği yöne doğru ilerleyerek:

— Kimse var mı? diye bağırdı.

Cevap gelmedi. Ama su sesi aniden kesildi ve kapının önünde beliren çırılçıplak kumral

kadın Malko ile burun buruna gelince topukları üzerinde geri döndü, sonra dolgun kalçalarını sallayarak gözden kayboldu. Malko ne yapacağını şaşırmişti. Esrarengiz kadın birkaç saniye sonra kırmızı bir havluya sarınmış olarak geri geldi ve öfkeli bir ses tonuyla:

— Burada ne işiniz var? Kimsiniz? diye sordu.

— Bay Granoost'u arıyorum, dedi Malko. Kapıları defalarca çaldım, seslendim ama...

— Bay Granoost'un Venezuela'ya gittiğini bilmiyor musunuz?

— Ne zaman dönecek?

— Hiç dönmeyecek. Devrim hareketine karşı çıktığı için askerler peşindeydi. Nehri gizlice geçerek kaçmak zorunda kaldı. Askerler buraya gelerek bütün daireyi aradı.

Genç kadın Malko'nun umutsuz ifadesini görünce:

— İsterseniz size bir içki ikram edeyim, dedi.

Malko onu izleyerek kendini, duvarları kumar makineleriyle kaplı garip bir salonda buldu. Ev kumarhaneden farksızdı. Köşeye bir video yerleştirilmişti. Cihaza kaset koyan genç kadın bara geçti.

—Pepsi, cin ve romdan başka bir şey kalmamış. Buraya geleli çok olmadı. Bay Granoost evini kullanabileceğimi söylemişti, ama bu kocaman evde tek başıma oturmak beni biraz korkutuyor. Otele dönmeyi düşünüyorum.

— Paramaribo'da ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko.

Genç kadın içkisinden bir yudum aldıktan sonra derin bir iç çekerek:

— Ben de kendime aynı soruyu sorup duruyorum, dedi. Rotterdam'da eşimden boşandıktan sonra, bana burada bir iş buldular. Ama buranın havası çok değişik, insanlar hep korkuyorlar, sokağa çıkma yaşağı var. Bir de bu dayanılmaz sıcak... Yalnız yaşayan bir kadın için çok zor. Bütün Surinam halkı burada ne aradığımı ve erkeksiz nasıl yaşayabildiğimi konuşuyor. Ama onları hoşnut etmek için önüme çıkan her erkekle yatacak değilim.

— Haklısınız, dedi Malko. Adınız neydi?

— Greta Koopsie. Ya sizin?

— Malko Linge. Pirinç ticaretiyle ilgiliyim.

Genç kadın havluyu çıplak kalçalarına doğru çektikten sonra:

— Sizinle fazla kalamayacağım, dedi. Bir randevum var. Yerli halkın sevişmekten başka düşüncesi yok. O yüzden vaktimin çoğunu burada film seyretmekle geçiriyorum.

Malko gözlerini genç kadının biçimli vücudundan ayırmadan ayağa kalktı ve dudaklarını kadının eline değdirerek:

— Belki daha sonra yine görüşürüz, dedi.

Artık barmenin ağzından laf almak ve Herbert Van Mook ile görüşmekten başka çaresi yoktu.

*

**

Bar çok kalabalık değildi. Kırmızı suratlı barmen bardaklara bira dolduruyordu. Malko'yı görünce tezgâhın ön tarafına geçti ve sesini alçaltarak:

— Herbert sizi Parbo Inn'de bekliyor, dedi. Tam yanımızdaki binadır. Bu sabah için özür dilerim.

Malko barmene teşekkür ederek dışarı çıktı. Parbo Inn'den gelen gürültülü müzik sokağı dolduruyordu. Merdivenleri çıktı. Loş ışıklı küçük salon boş sayılırdı. Malko bara yaklaştığında duvardaki ayna Amsterdam'da fotoğrafını gördüğü yüzü yansıtınca, Herbert Van Mook'u tanıdı.

Herbert Van Mook, Malko'yu süzdükten sonra taburesinden kalktı. Blucininin belindeki kovboy stili kemer ve dizlerinin altında son bulan yıldızlı çizmeleriyle Herbert Van Mook, geçen yüzyılın serüven meraklısı tiplerini andırıyordu. Malko'ya doğru eğilerek:

— Cristina'nın arkadaşı siz misiniz? diye sordu.

— Evet, dedi Malko.

— Paramaribo'ya ilk kez mi geliyorsunuz?

— Evet.

Van Mook başını sallayarak:

— Önceleri burası eğlenceli bir şehirdi, dedi. Ama bu köpekler başa geçtiğinden beri her şey değişti. Cristina çok ciddi bir sorun olduğunu söyledi.

— Evet, dedi Malko. Sanırım, Paramaribo'da bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz.

Herbert Van Mook cevap vermeden içki bardağını parmakları arasında sıkarak:

— O duruma göre değişir, dedi. Sorun nedir?

— Ülkeden kaçırılması gereken biri var.

— Böyle bir iş için bana ihtiyacınız yok. Yüzme biliyorsanız Maroni Nehri'ni kolaylıkla

geçebilirsiniz. Yüzme bilmiyorsanız herhangi bir köylü on florine sizi nehirden geçirecektir.

— Biliyorum, dedi Malko. Ama ülkeden çıkarılacak kişi şu an Memre Boekoe Kışlası'nda...

— Ha şu mesele!

Herbert Van Mook cebinden bir sigara aldı. Malko'ya ikram etmeye gerek görmemişti. Sigarasını ateşledikten sonra:

— Memre Boekoe'yi gördünüz mü? diye sordu. Oraya girmek için küçük bir savaş vermeniz lazım. Ben artık yaşlandım. Yanınızda yardımcı var mı?

— Hayır, dedi Malko. Size güveniyorum.

— Desenize, eski dostlarım beni hâlâ hatırlıyorlar! O kışlaya saldırmak için en az elli kişi gerekir. Oysa beş kişi bulabilirsiniz Tanrıya şükredin. Silahlar da ayrı bir sorun.

— Biz kışlaya saldıracak değiliz, dedi Malko. Daha kolay bir çözüm yolu var, ama bir komando harekâtı gerçekleştirmemiz gerekecek. Bunun sizi korkutmayacağını söylemişlerdi.

— Bu bir korku meselesi değil, dedi Hollandalı. Adamlar hükümetin başında ve ellerinde de çok sayıda silah var. Tehlikenin boyutlarını bir düşünün.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra alçak sesle:

— Kurtarmak istediğiniz Harb değil mi? diye sordu.

Malko cevap vermedi. Öteki omuzlarını silkerek:

— Aslında beni ilgilendirmez, dedi. Bundan kimseye bahsetmeye de niyetim yok. Eğer

Harb'ı Memre Boekoe'den tek basınıza çıkarabilirseniz, Paramaribo'yu terketmesi için bir şeyler ayarlayabilirim...

Malko adamın anlayışına hayran kalmıştı!

— Julius Harb olduğunu hemen nasıl anladınız? diye sordu.

— Çünkü geride kalan tek canlı o... Ama çabuk davranmalısınız, çünkü kısa bir süre sonra onu da parçalayacaklar. Rachel!

Bir genç kız, taburesinden kalkarak orospulara özgü bir tavırla onlara yaklaştı. Yanlarına oturunca Malko biraz rahatsız oldu. Herbert söz vermek istemiyordu.

— Çiftliğime gelin, dedi. Sevimli küçük hayvanlarım var. Tabii Rachel'i saymıyorum.

Rachel öfkelenerek adamın baldırına bir yumruk atınca, Van Mook da elini onun eteği altına daldırdı. İlişkilerini saklamıyorlardı. Sonra Van Mook Rachel'i dizleri üstüne oturttu. Genç kızın gözleri hâlâ Malko'ya takılıydı.

— Rachel'in aşık olduğu biri var, dedi Hollandalı.

Ama devam edemedi. Genç kız bu kez yumruğunu onun ağzına indirdi, sonra dişlerini adamın kıllarla kaplı göğüs kafesine geçirdi. Van Mook yaralı bir hayvan gibi Rachel'i itince genç kız yere düştü.

— Deli kız!

Genç kız ayağa kalkarak, alçak sesle:

— Ne söylediğini bilmiyorsun! dedi. Kimseye aşık değilim ben!

Herbert Van Mook Malko'nun şahitliğinden yararlanmak ister gibi:

— Gördünüz ya, beni ısırıldı! dedi. Tamam

aşık değilsin, ama aşık biri gibi davranıyorsun,
hepsi bu!

Malko:

— Bay Van Mook, dedi. Eğer Julius Harb'ın kurtarılmasında yardımcı olmayı kabul ederseniz, karşılığında on iki buçuk kiloluk külçeler halinde hazırlanmış elli kilo altına sahip olacaksınız. Bugünün fiatlarıyla bu altının değeri yaklaşık altı yüz bin dolar eder.

Van Mook'un yüz hatları değişti.

— Bu altın hikâyesi de nedir böyle?

scanned

by

darkmalt1

IV. BOLUM

Malko, Herbert Van Mook'u nasıl ele geçireceği konusunda kendisine taktik veren Albay Vries'i hatırladı. Doğrusu albay insan ruhundan çok iyi anlıyordu.

— Hikâye değil. Sizden istediğim yardım, tehlikeli ve zor. Paramaribo'da bu işin üstesinden gelebilecek tek kişi sizsiniz. Ben de karşılığını ödemeye çalışıyorum.

— Altınlar yanınızda mı?

— O konuda kuşkunuz olmasın. Az önce dediğiniz gibi Julius Harb sekiz gün sonra idam edilecek. Ne yapacağınızı ve nasıl bir tehlikeye atılacağınızı biliyorsunuz. Geriye teknik ayrıntılar kalıyor. Cevabınızı bekliyorum.

— Bu altın hikâyesi kötü bir şaka olmasın?

— Bizler kötü şakalardan hoşlanan insanlar değiliz, dedi Malko. Size elli kiloluk altın vaat ediyorsam, buna gücüm var demektir. Altınları kazanmak istiyorsanız kararı siz vereceksiniz.

— Eğer teklifiniz ciddiye, kabul ediyorum.

Malko altın gibi parlayan gözlerini Van Mook'a dikerek:

— Ciddiyim, dedi. Anlaştık mı?

Herbert Van Mook Malko'nun öne uzanan elini biraz tereddütle sıkarak:

— Anlaştık, dedi. Artık anlaştığımızı görede altını nerede sakladığınızı söyleyebilirsiniz.

— Bankada, diye yanıtladı Malko.

Hollandalı kaygılı bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Hangi banka? diye sordu. İki aydan beri altın satışları durduruldu.

— Merkez Bankası'nda...

Hollandalının gözlerini aniden tehlikeli bir pırıltı kapladı.

— Benimle dalga çekmeyin! Merkez Bankası'nın altını zırhlı bir odada saklanıyor. Üstelik o kapıyı açmak için kimsede gerekli araç yok.

Malko daha fazla ileri gitmemeye karar verdi.

— Banka müdürünün birkaç hafta önce Paramaribo'dan kaçtığını biliyor musunuz?

— Evet ama...

— Benim buraya geliş nedenim iki ana amaca dayanıyor, Bay Van Mook. Birincisi Julius Harb'ı kurtarmak, ikincisi de Surinam stokunu teşkil eden iki ton altını ele geçirerek onları sürgündeki Surinam Hükümeti'ne sunmak...

Herbert Van Mook konuşmadan önce birasından bir yudum daha aldı.

— Odanın anahtarı sizde mi?

— Elbette, kasanın şifresini de biliyorum. Bankada değerli daha başka şeyler de var. Onları mutlaka yok etmemiz gerekiyor. Ne diyorsunuz?

Herbert Van Mook cevap vermek için birkaç saniye bekledi.

— Biraz düşünmem gerekiyor. Zor bir iş, ama olanaksız değil. Geceleri bankada silahlı nöbetçiler olmaz. Ama o iki ton altını nasıl taşıyacağız?

— Külçeler on santimetreye otuz santimetre boyunda ve on iki buçuk kilo ağırlığında. Böyle tam yüz altmış külçe var. Bir seferde ancak üç külçe taşıyabildiğimizi varsayarsakelli kez gidip gelmemiz gerekecek.

— Eğer beş kişi olursa sadece on git-gel yapar, dedi Van Mook. Harekâtı, sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra ve kamyonetle gerçekleştirmemiz gerekecek. Bunları hiç düşündünüz mü?

— Evet, dedi Malko. Bir plan hazırladım. Harekâtın ilk bölümü Memre Boekoe'den Fort Zeelandia'ya transferi sırasında Julius Harb'ın ele geçirilmesine dayanıyor. Altınları daha sonra alacağız ve Surinamlıların şüphesini çekmeden Pokigron'a gideceğiz.

— Neden Pokigron?

— Orada bir uçak pisti var. Bizi Surinam'dan çıkartacak olan uçak oraya inecek.

— Her şeyi düşünmüşsünüz, dedi Herbert Van Mook şaşırarak. Anahtarlar, uçak...

— Evet, ama ikimizin dışında adamlara ve çok sayıda silaha da ihtiyacımız olacak.

Van Mook'un gözleri aydınlanmıştı.

— Onları bana bırakın, dedi.

Malko soğuk bir gülümsemeye:

— Vaatlere güvenmem, dedi. Ciddi olduğunuzu belirten somut bir delil göstermenizi istiyorum.

— Tamam... Tamam, dedi Hollandalı.

İsterseniz akşam yemeğini birlikte yiyelim. Çiftlikte hayvanlarıma yem vermem gerekiyor. Orada daha rahat konuşuruz. Arabanız var mı?

— Evet.

— Oldu, beni takip edin. Çiftliğim havaalanına giden yol üzerinde, buradan yarım saat uzaklıktadır. Hem sizin için bir sürprizim olacak.

**

Rafın üzerine yerleştirilmiş beyaz fareler minik biberonlarını emmekle meşguldü. Herbert Van Mook, Malko'ya göz kırptı.

- Burası yılanlara ait bölüm...

Malko, Hollandalının peşinden kendini iyi ışıklandırılmış bir hangarda buldu. Parmaklıklı kafeslerin içinde her cins kuşu görmek mümkündü. Kuşlara ayrılan bölümün devamında ise, susuz akvuryumlar içinde kertenkele, yılan, örümcek ve değişik cinste kurbağalar bulunuyordu. Hollandalı mavi, sarı renkli minik kurbağaların önünde durarak:

— Bunları ormanın derinliklerinde buldum, dedi. Her hafta on kadarını dışarıya gönderiyorum. Onlara sakın dokunmayın. Derilerinin üstünde yakıcı bir zar var. Ama şunlardan daha az tehlikelidirler.

Malko, Van Mook'un işaret ettiği yöne bakınca cam bir kavanozun içinde koyu mor renkte üç yılan gördü. En çok yirmi santimetre uzunluğunda, bir parmak boyunu geçmeyen bu yılanlar üstüste çöreklenmişlerdi.

— En tehlikelileri bunlardır, diye açıkladı Hollandalı. Isırdıktan dört saat sonra işiniz bitiktir.

Az ilerde tarantulalar, yeşil yılanlar, acayip renkli kertenkeleler ve değişik kurbağalar vardı. Van Mook sevgili hayvanlarına anaç bir tavuk gibi su serpiyordu. Malko'nun benliğini garip bir duygu kapladı. Çiftlik girintili çıkıntılı bir patikanın sonuna, anayoldan en az bir kilometre uzaklıkta, görünmeyen bir yere kurulmuştu.

Çiftliğe adım atar atmaz Rachel, yemek hazırlamak üzere mutfakta kaybolmuştu. Malko'nun anladığı kadarıyla çiftlikte üçünden başka kimse yoktu.

Yılanlara ayrılmış bölümü terkettikten sonra çiftlik binasına geri döndüler. Üç kişilik sofraya çoktan hazırlanmıştı.

Rachel hâlâ mutfakta, yemek yapmakla uğraşıyordu. Van Mook eski koltuklardan birinin yerini değiştirdiğinde döşemede özel olarak hazırlanmış bir bölme ortaya çıktı.

Van Mook bu bölmenin kapağını açarak, içinden yeşil ipele bağlanmış birkaç torba çıkardı ve onları alçak masanın üstüne koydu. Sonra ilk torbanın düğümünü özenle çözmeye başladı. Torbanın içinden, pırıl pırıl Beretta marka bir silah çıktı. Hollandalı Malko'ya zafer dolu bir gülüncükle bakarak:

— Görüyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Onu nereden buldunuz?

Van Mook kurnazca gülerek:

— ABD'de yılanları satın alan kişiler, karşılığında bana bunu verdiler, dedi. Evimde birkaç silah buldurmaya her zaman dikkat etmişimdir.

İkinci torbayı açtığında bu sefer bir Uzi makineli tabanca ortaya çıktı.

Sonra da üç adet M 16... Torbalardaki silahlar altı adamı donatmaya yeter de artardı bile. Rachel mutfağın eşliğinde belirerek:

— Yemek hazır, dedi ve sonra yeniden kayboldu.

Malko göz ucuyla Herbert Van Mook'a baktı. Genç kadın masanın üstüne dizilmiş silahların varlığını farketmemişe benziyordu. Hollandalı Malko'nun soru sormasına fırsat vermeden:

— Rachel aptal değildir, dedi. Canımı sıkacak olursa derisini yüzeceğimi çok iyi bilir. Zaten benden başka insan yüzü gördüğü de yok. Ailesi Guyana'da yaşar. Onunla Kourou'da tanıştım. Biraz gariptir, ama çok zekidir. Göreceksiniz...

Rachel tepsinin içine yerleştirilmiş kocaman bir tavukla mutfaktan çıktı ve tepsiyi masanın üstüne koydu.

— Bruine bonen, dedi Van Mook. Besleyici bir yemektir.

Garnitürle bezenmiş bu yemek, ağızda hoş bir tat bırakıyordu.

Vantilatör odadaki bunaltıcı sıcağa pek etkili olamıyordu. Malko gömleğinin terden sırlıslıklam olduğunu hissetti. Rachel tam karşısında oturuyor ve arada bir başını kaldırarak gözleriyle onu süzüyordu.

*

**

Yemekten sonra daha serin olan yan odaya geçtiklerinde, Van Mook ve Malko taş duvar boyunca uzanan alçak kanepeye yerleştiler. Rachel ise eski bir sallanan iskemleye oturdu. Henüz iş konusundan hiç söz etmemişlerdi. Az

sonra Van Mook ayağa kalkarak odayı terkedince sallanan iskemlenin gıcirtısı da durdu. Başını kaldıran Malko Rachel'in bakışlarıyla karşılaştı.

— Ne zaman gideceksiniz? diye sordu Rachel. Beni de götürür müsünüz? Bu ormandan çok sıkıldım, başka yerler görmek istiyorum.

Sonra yeniden sallanmaya başladı. Elini yuvarlak dizinin üstüne koymuş, teklifini belirtmek istermiş gibi eteğini yukarı kaldırıyordu.

— Arkadaşınızın sizi burada zorla tuttuğunu sanmıyorum, dedi Malko.

— Evet, ama artık buralardan bıktım, dedi Rachel. Dünyayı tanımak istiyorum. Herbert beni bir yere götürmez. Götürecek olsa bile bana bir orospu muamelesi yapacaktır. Ben de bunu istemiyorum.

Bunları söyledikten sonra aniden ayağa kalkarak Malko'ya yaklaştı. Sivrilmiş göğüs uçları bluzunun altından bile belli oluyordu. Aynı ses tonuyla:

— Benden hoşlanmıyor musunuz? diye sordu.

Öne uzattığı sol ayağını Malko'nun bacakları arasına yerleştirmeye gayret ederken yüzünü de Malko'ya doğru eğdi. Dışarda ayak sesleri duyduklarında, Rachel bir adım geri sıçrayarak tekrar iskemlesine oturdu ve sallanmaya başladı. Tam o sırada Herbert Van Mook içeri girdi.

Malko önce Hollandalının koluna siyah bir halat dolanmış olduğunu sandı. Ama Van Mook "halat"ı sol eliyle kavrayarak açmaya

koyulunca, bunun bir yılan olduğunu anlamakta gecikmedi. Koyu kahverengi renkte, üstü siyah noktacıklarla kaplı, bir metrelik bir yilandı bu!

Hollandalı Rachel'e yaklaşarak kahkahalarla yılanı genç kızın dizleri üzerine bıraktı.

— Al, nişanlın seni özlemiş.

*

**

Malko, Rachel'in çığlık atarak yılanı geri iteceğini sandı, ama tersine, genç kız yılanı kafasından tutarak boynuna doladı ve hayvanın başını da sanki onu öpecekmiş gibi yüzüne iyice yaklaştırdı.

Herbert Van Mook:

— Bu bir boa yılanıdır, dedi. Ama daha yavru. Büyüklerinin boyu on metreye kadar ulaşır. Sevimli bir hayvandır. Eğer Rachel'in canı isterse...

Rachel iskemlesinde sallanmaya devam ediyordu. Yılan kızın bedeninden kayarak baldırlarına dolanmıştı. Rachel yılanın kafasını okşarken odada duyulan tek ses sallanan iskemlenin çıkardığı gıcırtıydı. Sonra, yılanın aniden dikilen başı genç kızın kasıklarına doğru indi. Malko çok değişik bir sahne izleyeceğini hissetmekte gecikmedi. Rachel bir sigara yaktı ve iki adamın odadaki varlığını hiç sayarak yılanı seyretmeye koyuldu. Sürüngenin başı şimdi eteğin altındaki çıplak tende, bacaklarının arasına doğru kayıyordu. Rachel hayvanın pullu derisinin temasından rahatsız olmuşa benzemiyordu, yüzüne haz dolu bir anlam hakimdi. Boa yılanının öne uzanmış başı, eteğin altında kaybolduğunda

Malko kusacak gibi oldu. Herbert Van Mook kolunu sıkarak:

— Bekleyin, daha bitmedi, diye fısıldadı.

Rachel gözlerini kapatmış, artık sallanmıyordu. Az sonra ani bir kasılmayla tırnaklarını koltuğun yanlarına geçirdi. Yüzünde, zevk ve hoşnutsuzluk arası garip bir anlam vardı. Sonra ağır hareketlerle geriye kaykılarak alçak masaya dayalı olan bacaklarını iki yana açtı. Malko bu manzaraya daha fazla tahammül edemedi.

Rachel hayvanı yavaşça yukarı çekerek onu başının hizasına dek kaldırdı ve tekrar boynuna dolayarak onunla bir süre daha oynaştı.

— Bu kız tam bir kaçık! dedi Herbert.

Sonra kan çanağından farksız gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Bir gün onu yatağında bu boa yılanıyla oynaştırken buldum! dedi. Onu çok güzel eğitmiş. Sonraları yanında yılanı olmadan uyuyamaz hale geldi.

Rachel hiç sesini çıkarmadan yılanı bedeninden ayırdıktan sonra onu kanepeye fırlattınca Malko irkilerek yana sıçradı. Herbert Van Mook bir kedi çevikliğiyle yılanı çabucak yakaladı.

— Size daha önce de söylediğim gibi, Rachel biraz gariptir.

Sonra yılanı yeniden koluna dolayarak ayağa kalktı ve:

— Hayvanlarımı beslemem gerekiyor, dedi. Sonra konuşuruz...

Herbert Van Mook odadan çıkınca Rachel ayağa kalkarak Malko'nun yanına ilişti.

— Hoşunuza gitti mi? Sizi heyecanlandırdı mı?

— Pek değil, diye yanıtladı Malko.

Rachel gözlerini ondan ayırmadan, elleriyle Malko'nun bedenini okşamaya başladı. Malko genç kızı geri itmeye çalışınca:

— Eğer size dokunmama izin vermezseniz avazım çıktığı kadar bağırarak Herbert'e bana saldırmaya niyetlendiğinizi söylerim. Bana inanacaktır. Her zaman inanır.

Kızın gözleri zafer pırıltısıyla aydınlanmıştı. Az sonra eteklerini kalçalarına dek sıyrarak kendini Malko'nun üstüne bıraktı.

— Şimdi beni arzuladığından eminim, diye fısıldadı.

Malko'nun bu durumda genç kıza sahip olmaktan başka çaresi yoktu. Rachel onun hareketini kolaylaştırmak istercesine bedenini Malko'ya iyice yasladı. Kısa sürede her ikisi de çılglık atarak orgazm oldular. Rachel hiç konuşmadan iskemlesine geri döndü.

Herbert Van Mook odaya girdiğinde Rachel sigara içiyordu. Malko kendini toparlamakta biraz güçlük çekti. Hollandalı olanları farketmemiş miydi? Yoksa tüm bunlar Malko'yu yönlendirmek için hazırlanmış bir oyundan mı ibaretti? Genç kız karşılaştığı yeni bir erkekten yararlanmak istiyor da olabilirdi Herbert Van Mook bardağına biraz daha viski doldurduktan sonra:

— Artık yatabilirsin Rachel, dedi. Bay Linge ile konuşacaklarım var.

Genç kız ayağa kalkarak aşğının dudaklarına bir öpücük kondurdu ve Malko'nun elini de sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi

soğukça sıktıktan sonra dışarı çıktı. Van Mook başını sallayarak:

— Bir timsahla bile sevişebilir, dedi. Her neyse ben uzun uzun düşündüm. Aldığınız bilgiler doğrusya bu harekâtı gerçekleştirmek için beş, altı kişiye ihtiyacımız olacak. Mahkûmların aktarma işi genellikle gizli yapılır. En fazla on kişi olacaklarını sanıyorum. Ayrıntıları öğrenme olanağınız var mı?

—Galiba.

- Tamam. En azından onu Memre Boekoe'de öldürmeyeceklerinden eminsiniz değil mi?

— Aksi halde bütün planımız suya düşer, dedi Malko. Ama haberi veren kaynağa güvenim sonsuz...

— Mükemmel.

Herbert Van Mook içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra göz ucuyla Malko'ya bakarak:

— Garip bir adamsınız! dedi. Elinizde bu olanaklar varken, bankayı soyup gün doğmadan iki ton altınla pekâlâ Brezilya'ya kaçabilirsiniz. Programın ikinci kısmına da boş verirsiniz, olur biter..

Böyle bir harekât için Malko'yu seçen Albay Vries ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu işin sorumluluğunu üstüne alabilirdi.

— Ben hiç de öyle düşünmüyorum, dedi Malko soğuk bir tonla.

Hollandalı konuyu daha fazla uzatmadı, Sadece:

— Umarım Cristina gevezelik etmez, dedi. Kafası içkiden bulandığı zamanlar sırlarını kolayca açığa vurur. Benim hakkımda size

korkunç şeyler anlatmıştır. Birkaç kez onunla yattım. Galiba bu zevk anlarını daha sık tekrarlamak istiyordu.

— Gerekli bilgileri ondan almamız mümkün mü? diye sordu Malko .

— Sanırım, Desi Bouterse de dahil olmak üzere Paramaribo'da yatağına girmediği herif kalmadı. Tanımadığı insan yoktur.

— Aktarma sırasında bize yardımcı olacak adamları nereden bulacaksınız?

— Bazı düşüncelerim var, dedi Van Mook. Unutmayın, her şey gece yarısıyla sabah saat dört arasında olmalı. Altını kaçırmak da uzun zaman alacaktır.

Hollandalı esas amacının altınlara kavuşmak olduğunu pek gizlemiyordu.

— Pokigron'a nasıl gideceğimizi hiç düşündünüz mü?

Herbert Van Mook başını sallayarak:

— Evet, dedi. Ulaşım yolunu kullanmak biraz tehlikeli... Pokigron'a giden tek yol havaalanından geçiyor. Orayı hemen kapatacaklardır. Bu durumda geriye bir tek nehir yolu kalıyor. Eğer hızlı giden bir motor bulabilirsem Carolina'ya en fazla kırk dakika içinde varabiliriz.

— Carolina neresi?

— Paramaribo'nun güneyinde, Surinam sınırında. Orada yaşayanların sayısı çok az. Yanımızdaki malları orada bekleyecek olan kamyonu yükledikten sonra dar sokaklarda yol alarak havaalanı yoluna çıkmadan Pokigron'a ulaşabiliriz.

— Eğer herhangi bir terslik olur da Pokigron'a varamazsak, bize yardım edecek

kimse var mı?

Herbert Van Mook bu soruyu yanıtlamak için fazla düşünmedi.

— Hiç sanmıyorum. Fransız Guyanası'na çıkan doğudaki Albina yolu derhal kontrol altına alınacaktır. Batıda Nickerie'de de aynı durum söz konusu. Tabii Javalı pirinç işçilerinin yanında bir süre saklanabiliriz. Ama sonra?

— Ya deniz yolu?

— Sizde tekne var mı? Surinam'da okyanusu geçecek hiçbir tekne bulamazsınız. İlk liman da buradan bin kilometre uzaklıkta...

— Guyana'yı ormandan geçerek Venezuela'ya çıkamaz mıyız?

— Çok tecrübeli olmak lazım. Arazi engebelidir. Yanımızda birkaç haftalık benzin ve yiyecek stoku bulundurmamız gerekir. Ama Fransız Guyanası'na, Maroni üzerinden Carolina yoluyla ulaşabiliriz.

— Sorun yok, dedi Malko. Yeter ki harekât planı gizli kalsın...

— Bu durumda tasarladığımız ilk planı uygulayacağız. Yarın aynı saatte Parbo Inn'de buluşalım. O vakte kadar bir şeyler bulabileceğimi umuyorum.

— Parbo Inn güvenilir bir yer mi?

— Evet. Gizli polisin sızamadığı ender yerlerden biridir. Eyüp onları görmeye dayanamıyor. İçeri girecek ilk şüphelinin kafasını kırmak için her an hazır bekler. Yine de çok dikkatli olun. Bu adamlar şehrin her yerine dağılmış durumdadır.

— Bir soru daha, dedi Malko. Surinam'ı

bizimle birlikte mi terkedeceksiniz?

— Başka nasıl yapabilirim bilmiyorum, dedi Van Mook. Rachel de benimle gelecek.

— Ya çiftlik?

Van Mook omuzlarını silkerek:

— Küçük hayvanlardan sıkılmaya başladım, dedi. Biraz altınım da olursa Brezilya beni kollarını açarak karşılayacaktır...

Bu durumda harekâta ülkeden çıkarılacak iki kişi daha katılıyordu. Van Mook aniden saatine bakarak ayağa fırladı:

— Hey! Saat on bir buçuk olmuş. Sokağa çıkma yasağı az sonra başlayacak. Başınızın derde girmesini istemem.

Çiftliğin kapısına vardıklarında yağmur yağmış olduğunu farkettiler. Yılanların bulunduğu hangara tam bir sessizlik hakimdi. Hollandalı Malko'nun elini hararetle sıkarak:

— Bir anlaşma yaptık, sözümü tutacağım, dedi. Yolun sonundan sola dönerek dümdüz ilerleyin. Eğer askerlere rastlarsanız arabanın içindeki ışığı yakarak yavaşlayın. İyi geceler.

Gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Malko patikayı andıran yol boyunca ilerlerken, ilk konuşmalarından beri Herbert Van Mook'un kafasına yerleşen düşünceyi çözmeye çalıştı: Merkez Bankası'ndaki iki ton altını ele geçirdikten sonra ülke dışında kaçmak. Bu durum esas sorunun çözümlenmesini biraz tehlikeye sokuyordu, ama Malko başka seçenek göremiyordu. Şafak sökerken Julius Harb'ı kurtarması için sadece yedi günü kalacaktı.

V. BÖLÜM

Herbert Van Mook, arabasını hastanenin karşısına düşen Paramaribo Katedrali'nin önüne park etti. Gece pek uyuyamamış, altın hikâyesini kafasında evirip çevirip durmuştu. İki ton ağırlığındaki değerli madeni taşımak pek kolay olmayacaktı, ama karşısına çıkan bu fırsatı iyi değerlendirmeliydi. Onca yıl sonra, Avrupa'ya yeni bir yolculuk yapma fikri ona neşe veriyordu. Birkaç milyonla mükemmel bir tatil geçirebilirdi.

Katedralden içeri girdi. Salonun tam ortasındaki döner merdivenden çıkmaya başladı. Basamaklar gıcırdayınca odadan bir ses:

— Kim o? diye seslendi.

— Benim, Herbert.

— Geliyorum.

Hollandalı tekrar aşağı inerek çanın iplerini seyre koyuldu. Birkaç dakika sonra gömleğinin kollarını dirseklerine dek sıvamış bir adam görüldü. Dazlak kafalı adamın basık burnu ve kahverengi gözlen vardı. Hollandalının elini hararetle sıktıktan sonra:

— Nasıl gidiyor? diye sordu.

— Fena değil, dedi Van Mook. Sen nasılsın Tonton?

Adam omuzlarını silkerek:

— Bir gün bu kulübeyi ateşe verip buralar -

dan gideceğim, dedi.

Yaşlı bir Fransız olan "Tonton Beretta"nın gerçek adını kimse bilmezdi. Paramaribo halkı, onun on yıl önce Venezuela'dan geldiğini duymuştu, ikinci adı ona Caracas'ta otomatik bir Beretta kullandığı için takılmıştı. Paramaribo'ya geldiğinde meteliksizdi. Katolik papaz kilisedeki işlere bakacak bir adama ihtiyaç duymasaydı, geleceği karanlık olabilirdi. Sonraları, Java Mahallesi'nin yakınlarında, nehrin kıyısına küçük bir ev inşa ederek orada yaşamaya başladı. Hollanda'dan gelen gemilerle iş çeviriyordu, ama Aralık Katliamı'ndan sonra en iyi müşterilerini kaybederek işsiz kaldı. Kiliseden ayrıldıktan sonra vaktini kanalların birinde balık avlamakla geçiriyor, yiyeceğini de bu şekilde sağlıyordu. Hemen her akşam Parbo Inn'e giderek birkaç şişe bira içer, sonra canı çekerse yan taraftaki sokak fahişelerinden birini ayarlardı.

Göz ucuyla Van Mook'a baktı. Onu kilisenin içinde ilk kez görüyordu. Genellikle Parbo Inn'de karşılaşırlardı. İki de birbirleri hakkında fazla bir şey bilmezlerdi:

— Ne istiyorsun? diye sordu Tonton Beretta.

— Büyük bir tekneye ihtiyacım var, dedi Van Mook. Toplam üç ton yükü taşıyabilecek bir tekne...

Tonton Beretta aniden durarak kahverengi gözlerini Van Mook'a dikti.

— Yoksa yolcu gemisi falan mı arıyorsun?

— Belçikalının büyük teknesi yeterli olur sanırım. Hani şu mavi-beyaz olan...

Tonton Beretta başını sallayarak:

— Eğer motorları çalışırsa... dedi. Sonra, hiç benzinim yok. O tekne yirmi beş milde iki yüz litre benzin yakıyor.

— nemli değil, dedi Herbert Van Mook. İstediğin benzini ben getiririm. İşi kabul edersen karşılığında bin florin alacaksın.

— Florini ne yapayım?

Hollandalı şaşırmıştı.

— Dinle Tonton, dedi. Eğer istersen seni de götürürüm. Bu iş bittikten sonra ülkeyi terketmek niyetindeyim.

— O tekneyle nereye gideceksin? diye sordu Tonton Beretta. Surinam'ın öteki ucunda bir barikat var.

— Tek çıkar yol tekne, dedi Van Mook esrarlı bir tavırla. Tekneyi hazırlaman ne kadar sürer?

Tonton Beretta ellerini kalçalarına dayayarak:

— ncelikle o tekneyi hangi amaçla kullanacağını öğrenmem gerek, dedi. Onu da evin gibi yılanlarla doldurmanı istemiyorum. Ayrıca sana pek güvenim de yok...

— ok ayıp, dedi Van Mook açık vermemeyle çalışarak. Bugüne kadar kimseyi aldatmadım.

— Biliyorum, dedi Tonton Beretta. Ama o teknenin sorumluluğu bana ait olduğuna göre...

— Dinle, dedi Van Mook. Bu iş politikayla ilgili. Gizlice yurtdışına çıkarılması gereken biri var.

— Tehlikeli mi?

— Senin aından bir tehlike yok, dedi Hollandalı. Yolculuk gece gerçekleştirilecek.

Üç ton yükü beraber senin tekne Carolina'ya ne kadar zamanda varır?

— Bir saatten az sürer. Ama beş bin dolar isterim.

Herbert Van Mook hafifçe irkilerek:

— Oh! diye bağırdı. Biraz ileri gitmiyor musun? Birbirimizin uzun süredir tanırız.

— Evet, diye güldü yaşlı Fransız. Ama ilk kez birlikte iş yapacağız.

— Tamam, dedi Van Mook. Yarın seni hangarda bekleyeceğim.

Yaşlı Fransız Van Mook'un uzattığı yüz florini hemen cebine attı.

— Unutmadan, bu iş ne zaman olacak?

— Henüz bilmiyorum, dedi Van Mook. Ama sen en kısa sürede hazırlaman iyi olur.

Tonton Beretta Van Mook'u kapıya dek geçirdikten sonra:

— Bana tam saati söylemelisin, dedi. Denizin yolculuğa uygun olması gerekir. Sonra tekne için garanti de isterim. Bana ait değil de...

— Annem üzerine yemin ederim, dedi Van Mook.

Annesi daha onu dünyaya getirirken öldüğü için bu yeminin pek değeri yoktu. Tonton Beretta gözden kaybolana dek onu izledikten sonra düşünceli bir tavırla geri döndü.

Van Mook'un kanuni ve yasadışı bütün işlerinden haberdardı, ama onun politikaya karışmasına bir anlam veremiyordu. Öyleyse Hollandalı gerçeğin sadece bir bölümünü söylemişti. Tonton Beretta tekneyi teslim etmeden önce, bu işi biraz daha kurcalamaya

karar verdi. Odasına geri dönerek çekmecelerden birini açtı ve çıkardığı 9 mm'lik Beretta'yı temizlemeye koyuldu.

Van Mook gibi biri beş bin doları hemen vermeye hazır olduğuna göre, demekki en az yüz kat fazlasını kazanıyordu. Bu ortaklıkta kendi avantajlarını göz önünde bulundurarak bir kez daha düşünmeliydi.

Gençleşmek güzel şeydi!

*

**

Herbert Van Mook ıslık çalarak garaja girdi. Buranın yarısı ona aitti, ama geliri ancak sigara parasını karşılıyordu. Aniden benliğini müthiş bir öfke kapladı. Usta neredeydi? Araba hurdalarının arasından geçerek atölyenin dip kısmına vardığında, arabalardan birinin sehpa oturtulmuş olduğunu gördü. Sehpanın altında yarı çıplak bir zenci vardı ve zencinin altındaki de arabayı tamir etmekle görevli Dutchie'den başkası değildi. Dizlerine dek indirilmiş pantolonuyla Dutchie'nin o anda ne işle uğraştığı açıkça belliydi.

— Dutchie! diye bağırdı Van Mook. Sana kaç kez söyledim, mesai saatinde dalga geçmek yok diye!..

Sonra Dutchie'nin kasıklarına bir tekme savurdu.

Şaşırان diğer zenci sehpanın arkasına geçerek şortunu çekiştirdi ve gömleğini bırakarak kaçtı.

— Bağışlayın, dedi Dutchie. Bu orospu çocuğu zenci üzerime saldırınca karşı koyamadım.

Hollandalı hâlâ gülüyordu.

— Umarım paranı önceden ödemiştir.

Dutchie'nin şaşkın bakışları üzerine ekledi:

— Ah, özür dilerim. Bu bir aşk hikâyesi herhalde? İyi, iyi... Yanlış hatırlamıyorsam Merkez Bankası'nda çalışan kızın arabasıyla sen ilgileniyorsun. Hani o gözlüklü olan...

— Evet.

— Her akşam bankadan en son çıkan o değil mi?

— Evet. Bankayı o kapatır.

— Güzel. Arabası yolda kalacak şekilde motoruyla oyna, sonra tamir etmeye çalışırken kızın ağzından laf almaya bak. Kız bankadan çıktıktan sonra içerde neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Güvenlik sistemi var mı, anahtarlar, bekçiler falan nerede?..

Dutchie dehşete düşmüş gözleriyle onu izliyordu.

— Yoksa?..

Herbert Van Mook adamın ağzına tüm gücüyle bir yumruk sallayınca Dutchie'nin üst dudağı kanamaya başladı, sonra boğazına yapışarak başını sehpanın kenarına dayadı.

— Olur olmadık yerde konuşur ve söylediklerimi yapmazsan beynini dağıtırım.

Dutchie elini kanayan ağzına götürerek Hollandalının uzaklaşmasını korku dolu gözlerle izledi. Herbert Van Mook güçlü fiziğiyle onu her zaman korkuturdu, ama Hollandalıdan hoşlanmıyor da değildi. Ona delicesine aşık olduğunu kendi kendine itiraf etmekten bile çekiniyordu. Hollandalı adamın Merkez Bankası'nda ne işi olabilirdi?

Surinam dışında hiçbir değeri olmayan florinleri Herbert Van Mook gibi bir adam ne

yapacaktı? Neyse, bu onun sorunu değildi.
Yarım kalan işine geri döndü.

*

**

Keizerstraat'ta ilerleyen Herbert Van Mook, arabasını yayaları ezecekmiş gibi hızla sürüyordu.

M 16'ları . rahatlıkla kullanabilecek iki adamı nereden bulacaktı?

Nehrin kıyısı ülkenin doğusundan ve Guyana'dan gelen turistlerle dolmuştu. Paramaribo'ya cıvıl cıvıl bir hava hakimdi. Çiftliğe geri dönme fikri aniden kafasını bulandırdı. Nasılsa Rachel hayvanlara yem verirdi. Yol boyunca ilerlerken, aklına kendisine paralı birkaç asker bulabilecek biri geldi. Bütün iş, adama fazla vaatte bulunmadan bazı şeyleri kibarca sormaya dayanıyordu, iki ton altın için her tehlikeye girilirdi. Üstelik Julius Harb'ı kurtarmaya gelen adamın blöf yapmadığından da emindi.

*

**

Cristina Ganders'ın dolgun göğüsleri turuncu jarse elbisesinin altından fırlayacak fiyiydi.

Torarica'nın lobisini geçtikten sonra Mal-ko'nun Mitsubishi'sine yerleştiler.

— Nereye gidiyoruz?

— Mama Harb'a, dedi Cristina Ganders. Julius Harb'ın annesidir.

— Neden?

— Bana bilgileri veren odur. Oğlunun ordudaki dostları sayesinde her şeyden haberdar. Bu aralar ona çok soru sorduğum için benden şüphelenmeye başladı. Bu yüzden

planı ona açıklamak zorunda kaldım.

Malko otobüse çarpmamak için Combeweg yolunda durdu.

— Deli misiniz siz? En ufak bir sızma olursa plan suya düşer.

Cristina şaşırmadı. Tersine kahkahalarla gülerek:

— Hiç sanmıyorum, dedi. Mama Harb oğlunu kurtarmak için Memre Boekoe'nin çıkışında bekleyip askerlere saldırmayı planlıyordu. Böyle bir işe girişmemesi için ona oğlunu daha mantıklı bir yolla kurtarmaya çalışacağımızı açıkladım. Ayrıca, bu plandan herhangi birine söz edecek olursa oğlunun öleceğini de söyledim. Oğluna hayrandır. Kurtulması için elinden ne gelirse yapacaktır.

— Komşuları bizi onun evinde görünce şüphelenmezler mi?

— Hayır, dedi. Dostlarımla sık sık onun evine yemeğe gideriz. Çok güzel yemek yapar. Hayatını da böyle kazanıyor. Herkes onu tanır.

Batıya doğru yol alarak iki yanı otuz metre yüksekliğindeki Paramaribo'ya özgü ağaçlarla kaplı caddede ilerlediler. Az sonra asfalt yol sona ererek yerini tahta kır evlerinin bulunduğu dar bir sokağa bıraktı.

— Burası! dedi Cristina. İngilizcesi pek iyi değildir.

62 numaralı evin önünde, çiçekli elbise giymiş zenci bir.. kadın belirmişti. Evin içi tertemizdi.

Mama Harb Taki Taki dilinde Cristina ile bir şeyler konuştuktan sonra mutfaktan bir Black Cat şişesi getirdi. Malko dudaklarını

beyaz roma değdirdiğinde Cristina Mama Harb'in anlattıklarını Malko'ya aktarıyordu.

— Mama Harb oğluna çok işkence yapıldığını sylyyor. Onu görmesini hep engellemişler. Üstelik Julius'un parasına da el koymuşlar. şimdi ayda altmış florinle geçinmek zorundaymış. Ama Julius dostlarının yardımıyla annesine yiyecek gönderiyor-muş. Onu nasıl kurtaracağınızı öğrenmek istiyor. Avrupa'dan buraya oğlunu kurtarmak için gelmenizden çok duygulanmış, ama yine de Julius için çok korkuyor.

Malko basit bir İngilizce kullanmaya gayret ederek, aktarma sırasında konvoyu saldırmak niyetinde olduğunu anlattı. Bu konudan kimseye söz edilmeyecekti, ama Mama Harb her gelişmeden haberdar olacaktı.

— Elbette, elbette, diye cevapladı Mama Harb.

Sonra yeniden kendi dilinde konuşmaya başladı. Cristina anlattıklarını İngilizce ye çevirmekte güçlük çekiyordu.

— Julius tanınmış ve namuslu biri olduğu için adamlar harekete geçmekten çekiniyorlar-mış. Julius Kbalılara hiç ısınamamıştı. Mama Harb onu da diğerleri gibi öldüreceklerini sylyyor. Julius'un dostları çok zgn, ama delik deşik olmak korkusuyla ona yardım etmeye cesaret edemiyorlar. Bouterse vahşi bir adam... şimdi yemeğe oturacağız. Mama Harb bize yörenin özel yemeklerinden birini hazırlamış.

Mutfağın bir köşesine kk bir masa hazırlanmıştı. Mama Harb tavuk parçalarının bulunduğu bir tepsiyi sofraya getirdi.

— Bunun adı "pom" dur, dedi Cristina. Patateslerle süslenmiş bir tavuk yemeğidir.

Bunaltıcı sıcakta yenebilecek hafif bir yemektir bu. Tabaklar boşaldıkça Mama Harb dolduruyordu. Yemek boyunca beyaz rom içtiler.

Cristina'nın gözleri içkinin tesiriyle parlıyordu. Mama Harb'a gelince, o da sürekli bir şeyler anlatıyordu.

— Sizin kim olduğunuzu ve oğluyla neden bu kadar ilgilendiğinizi öğrenmek istiyor, dedi Cristina. Askerlerin çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Askerler kendileriyle aynı fikirde olmayan herkesi öldürüyorlar. Çok dikkatli davranmalısınız...

Yarım saat sonra Malko tıka basa doymuştu. İçkisinden son bir yudum daha alırken Mama Harb sofrayı toplamaya başladı.

— Onu rahat bırakalım, dedi Cristina. Yeni bilgiler edinmek için elinden geleni yapacaktır.

Mama Harb Malko'nun iki elini avuçları içine aldı ve gözlerinde yaşlar, ona uzun bir nutuk çekti. Sonra dolaplardan birini açarak pırıl pırıl bir kama çıkardı.

— Eğer oğluna bir kötülük yapacak olurlarsa, Bouterse'i kendi elleriyle öldüreceğini söylüyor, dedi Cristina.

Mama Harb, kaması elinde, onları uğurlarken bilgi toplayacağını söylemeyi de ihmal etmedi. Malko'nun kuşkulu bakışları üzerine Cristina:

— "Mamalar" burada gelişen her şeyi bilirler, dedi. Askerler de dahil olmak üzere herkesin çamaşırını yıkayan onlardır. Mama

Harb oğlunun bütün dostlarını tanır. Oğlunun arkadaşları açık bir protestoda bulunmuyorlar, ama tüm mesajları Mama Harb'a iletiyorlar. Surinamlılar kötü değildir.

Yeniden ağaçlıklı yolda ilerlemeye başladılar. Paramaribo'da sieste saatiydi. Cristina esneyerek:

— Ben de sieste yapmak istiyorum, ama az sonra sevgilim gelecek, dedi. Beni Torarica'nın önünde, arabama bırakır mısınız?

Tekrar hastanenin önünden geçtiler. Cristina bir sigara yakarak:

— Hollanda'da size benden söz ettiler mi? diye sordu.

— Biraz, dedi Malko.

Cristina gülen gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Paramaribo'da herkesle yattığımı söylediler değil mi? dedi. Bunu size söyleyen adam da yatağıma girmiştir. Hem de büyük zevk alarak... Pek çok erkekle yattığım doğrudur, ama orospu değilim. Bazıları bana para da verir. Zaten işin ucunda para olmasa, vücudumdan yararlanmalarına izin vermem. Ama para için yapmayacağım şeyler de var. Mesela hazırladığınız bu planda size sadece Surinam halkının o pis heriflerden kurtulması için yardım ediyorum.

— Hollanda'da yaşayabilir misiniz? diye sordu Malko.

— Onu daha önce de denedim, dedi Cristina. ABD'de Florida'da, Jacksonville'de de yaşadım. Sonra buraya yerleştim. Benim ülkem Surinam. Biraz zenci kanı bende de var. Burayı terkederek yeniden Hollanda'ya dön-

mek beni biraz korkutuyor.

Torarica'ya gelmişlerdi. Malko arabayı durdurdu. Cristina Ganders koltuğunda doğrularak gözlerini Malko'ya dikti:

— Herbert Van Mook ile işbirliği yapacak mısınız?

— Evet, sayenizde, dedi Malko.

Cristina sigarasından sinirli bir nefes çektikten sonra:

— Dikkatli olun, dedi. O adam para için anasını bile öldürür. Azılı bir katildir.

Malko heykel gibi hareketsiz kalakaldı. Christina iki tonluk altın hikâyesini bilse, nehri yüzerek geçmesini önerirdi.

— Siz bana göz kulak olursunuz.

Cristina hafifçe başını sallayarak:

— Onu kontrol edemem, dedi. Her şeyi yapabilir. Yanında barındırdığı Rachel denen kız da iyi mal değil. Delinin tekidir.

— Bütün bunları nereden biliyorsunuz?

Cristina sigarasını küllükte söndürdükten sonra, hafifçe gülümseyerek:

— Her akşam, son dedikoduları anlatmak için bana telefon ederler, dedi. Taki Taki dilinde biz buna "molokoranti" deriz. Son telefon konuşmasında bana hayatınızın tehlikede olduğunu söylediler. Akşama görüşmek üzere, şimdilik hoşça kalın!

Genç kadın arabadan çıkınca Malko bir süre gözleriyle onu izledi.

VI. BÖLÜM

Parbo Inn her zamanki gibi, fazla kalabalık değildi. Herbert Van Mook, mini etekli Rachel ile barda oturuyordu. Malko'yu karşıladıktan sonra Eyfel Kulesi maketiyle süslü bir masaya geçtiler. Az sonra Pakistanlı barmen Eyüp iki şişe bira getirdi.

— Sanırım iyi iş becerdim, dedi Hollandalı. Bize gerekli olan malzemenin bir bölümünü sağlamış durumdayım.

Neler yaptığını kısaca özetleyince Malko biraz rahatladı. Van Mook'un soruna yaklaşma tarzı onun bir profesyonel olduğunu açıkça gösteriyordu. Ama yapılanları bir de kendi kontrol etmek niyetindeydi. Plandaki en ufak bir pürüz sonucu, kendini Küba hapisanelerinden birinde ölüme mahkûm edilmiş olarak bulması işten bile değildi.

— Tekneyi görmek istiyorum, dedi.

— Şimdi mi?

— Neden olmasın?

Herbert Van Mook birkaç saniye düşündü. Bu saatte Tonton Beretta'nın hangi delikte saklandığı bilinmezdi. Ama iş ortağının memnun eder ve üstüne ne kadar güven duygusu uyandırırorsa onu aldatması o kadar kolay olurdu. Günlerdir altın külçelerinin hayaliyle yaşıyordu.

— Peki, dedi. Bulmaya çalışırız. Fakat ona altınlardan söz etmedim...

— İyi yapmışsınız, dedi Malko.

Van Mook Rachel'e bir süre orada beklemesini söyledikten sonra Malko ile gecenin bunaltıcı sıcağına çıktı. Birkaç dakika sonra Watermolenstraat'a vardılar. İlk barda Tonton Beretta'yı göremediler. İkinci barda da kendilerini merakla süzen zencilerle karşılaştılar. Üçüncü barda bir kavga vardı. Barda oturan dazlak biri kavgayı heyecanla izliyordu.

— İşte orada! dedi Van Mook.

Van Mook ve Malko bara yaklaştıklarında kavga aniden kesildi. Van Mook doğruca Tonton Beretta'nın yanına giderek:

— Tonton, dedi. Seni dostumla tanıştırayım. Harekâtı idare edecek odur.

Tonton Beretta kahverengi gözleriyle Malko'yu süzdükten sonra elini uzatarak:

— Selam! dedi alçak bir sesle. İş yaptığım insanlarla tanışmak isterim. Bir bira içer misiniz?

Biralarını sessizce içtiler. Hollandalı söz alarak:

— Dostum tekneyi görmek istiyor, dedi.

Yaşlı Fransız Malko'ya baktıktan sonra:

— Gidelim, dedi.

Rachel'i aldıktan sonra Parbo Inn'den çıkarak Van Mook'un arabasına bindiler. Tonton Beretta öne yerleşti. Arka koltuğu Malko ile paylaşan Rachel az sonra Malko'nun elini tuttu ve bedeni boyunca dolaştırmaya başladı. Bir yandan da Malko'nun sadece sırtını gördüğü Van Mook ile konuşuyordu.

Neyseki, az sonra gidecekleri yere vardılar.

Fransızın derme çatma kulübesi pek para etmezdi. Tonton Beretta onları birkaç teknenin bulunduğu bir hangara soktuktan sonra, en büyük teknenin önünde durdu.

— İşte bu! 175 beygir gücünde iki motoru var. Kolaylıkla 25 mil yol yapar. Saatte iki yüz litre benzin yakar. Tam depoyla altı saat yolculuk yapabilirsiniz.

Malko tekneye çıktı. Köprünün altındaki kamara altınları saklamaya müsaitti. İki ton altınla beş, altı kişi taşıyabilecek kapasitedeydi.

— Nehirde bir devriye gemisi gördüm, dedi. Ne kadar hız yaptığını biliyor musunuz?

Tonton Beretta neşeyle gülerek:

— Ancak bunun yarısı kadar, dedi. Onlar yola çıkana kadar, biz Domburg'a varmış oluruz.

— Motorlar?

— Şu an elden geçiriyorum. Ama iyi çalışıyorlar.

Yaşlı Fransız tekneye baktı. Yaşamı boyunca hep böyle bir tekneye sahip olmak istemişti.

Üç adam Rachel'in kendilerini beklediği küçük barakaya geri döndüler. Tonton Beretta onlara birer içki ikram etmek için ısrar etti. Sıcaklık hiç azalmamış, ama gece aniden çöküvermişti. Malko planın boyutlarını kafasında yavaş yavaş şekillendiriyordu. Gözleri Van Mook'un bakışlarıyla karşılaştığında benliğini garip bir hoşnutsuzluk duygusu kapladı.

— Ne zaman istiyorsunuz? diye sordu

Tonton Beretta kaygılı bir ses tonuyla. Motorları gözden geçirmem en az bir gün sürer.

— Tamam, dedi Malko.

Sonra cebinden çıkardığı üç yüz doları yaşlı Fransıza uzatarak:

— Benzin ve diğer malzemeler için kullanırsınız, dedi.

Herbert Van Mook'un yüz ifadesi aniden değişti. Malko işini iyi biliyordu, ama yaşlı Fransız son anda on bin dolar isterse ne yapacaktı?

*

Dönüşte Malko, Hollandalıdan nehir boyunca uzanan Waterkant'ta durmasını rica etti. Çalışma Bakanlığı'nın küçük binası yanında bulunan Merkez Bankası beyaz kolonlarıyla bir sinema dekorunu andırıyordu. Zemin katın pencereleri parmaklıklarla kaplıydı ve görünürde de hiç polis yoktu. Giriş kapısı önünde bir sandalyede oturan silahsız bir görevli bankayı gözlüyordu. Malko birkaç adım atınca sol tarafta bankaya uzanan yolda demir parmaklıklar farketti. Çalışma Bakanlığı'nın önünden geçerek Mirandstraat'a döndü. Köşeyi döner dönmez Alman Konsololuğu'nun tabelası dikkatini çekti. Konsololukla Çalışma Bakanlığı'nın binası arasında park yeri olarak kullanılan geniş bir arazi vardı. Malko oraya girdi. Tahmin ettiği gibi bu alan bankadan yüksek bir duvarla ayrılıyordu. Geri dönerek yeniden Waterkant yoluna çıktı. Sokak satıcıları Waterkant yolunda, bankanın tam karşısında buzlu meyve suları satıyordu!

Malko rıhtıma doğru ilerledi, su derine benziyordu. Tonton Beretta'nın motoru küçük yapısından dolayı pek dikkat çekmezdi. Arabaya geri dönerek:

— Tekneyi buraya kadar getirebiliriz, dedi.

— Tonton'dan suyun derinliğini öğrenmeliyim, diye yanıtladı Van Mook.

Malko sol tarafa bakınca, devriye botunun iki yüz metre ötede, içinde iki askerle beklemekte olduğunu gördü. Botun arkasında, Fort Zeelandia'nın kırmızı tuğlalı yapısı dikiliyordu. Malko arabaya binerek:

— Bütün sorunlar henüz halledilmedi, dedi. Ama bu şekilde hareket edersek, başaracağımızı sanıyorum. Nehirde başka devriye botu var mı?

— Yok, dedi Hollandalı. Sadece Domburg'tan önce, Bouterse'in evini gözleyen askerlere rastlayabiliriz. Ama onlar da geceleri uyurlar.

Parbo İnn'e doğru yol almaya başladılar. Malko'ya doğru eğilen Rachel çocuksu ses tonuyla:

— Bizimle çiftlikte yemek yer misiniz? diye sordu.

— Ne yazık ki olanaksız, dedi Malko. Başka bir işim var.

Cristina onu bekliyor olmalıydı. Yeniden barın önüne geldiklerinde:

— Bize iki araba gerekecek, dedi Malko. Bir ambulans ve bir kamyon...

— Bir ambulans mı? diye sordu şaşırان Hollandalı. Neden?

— Sonra anlatırım,, dedi Malko. Yarın akşam çiftliğe geldiğimde bu iki sorunu

çözümlemiş olmanızı rica ediyorum.

Parbo İnn'in önündeki arabasına binerken Rachel'in öfkeli bakışlarını sırtında hissetti.

**

Malko parmaklıkları kapıyı açmaya uğraşırken öfkelenen köpek onu engellemeye çalıştı. Az sonra gecenin karanlığında beliren Cristina:

— Girin! diye bağırdı. Suki, susar mısın?

Malko demir kapıyı ittiğinde köpek susmuştu. Genç kadın onu verendada karşıladı. Üstündeki siyah elbisesinin sırtı tamamen açıktı.

— Arkamı kapatabilir misiniz? diye sordu Malko'ya.

Genç kadının nefis bir sırtı vardı. Yüksek topuklu ayakkabıları, belini saran kalın kemeri ve arkada topuz olarak toplanmış saçları ona çok çekici bir hava vermişti. Masanın üzerinde duran viski şişesine uzanarak bardağına içki doldurdu.

— Bazı şeyler öğrendim, dedi Cristina. Julius belki idam edilmeyecek. Şu an onun hakkında Kübalılarla diğerleri arasında şiddetli bir münakaşa var. Kübalılar onun derisini yüzmek için acele ediyor, ama Julius'un orduda hâlâ dostları var. Eğer yeni bir idam olayı olursa Başkan istifa edeceğini söyledi. Ama bunu yapmayacağından eminim. Sarayını çok sever.

— Onu serbest bırakmayı düşünüyorlar mı?

— Hayır. Ama idamı erteleyebilir ya da öne de alabilirler.

Sonra saatine bakarak ayağı fırladı:

— Gidelim. Sokağa çıkma yasağı yüzünden Surinam'da gece hayatı erken başlar. Arabanız var mı?

— Evet, dedi Malko.

Budget'den kiralanan arabaya bindiler. Cristina sol kolundaki kocaman bilezikle oynayarak sürekli konuşuyordu. Malko aniden:

— Umarım zamanınızı bana ayırdığınız için programınız aksamaz, dedi.

— Hayır, dedi Cristina gülerek. Şimdi birlikte olduğum yerlinin kıskanç bir karısı var. Onu sadece öğleden sonraları görebiliyorum. Neyseki işim saat bir buçukta bitiyor. Ne yapayım, adamın parası çok...

Dar ve karanlık sokaklardan geçerek yeşilliklerin arasında kaybolmuş zengin villaların bulunduğu bir mahalleye geldiler.

Libyalılar Cristina'yı Saba Kraliçesi gibi karşıladılar. Davetliler arka arkaya geldiklerinden insanlar seslerini duyurabilmek için avaz avaz bağırarak zorunda kalıyorlardı. Malko, panter derisi desenli giysi içindeki dolgun kalçaları farkettiğinde, Greta Koopsie'yi hemen tanıdı. Genç kadın arkasını dönerek Malko'ya gülümseyince Malko Cristina Ganders'ı bırakıp onun yanına gitti. Cristina da melez erkeklerden biriyle derin bir sohbeta dalmıştı. Greta Koopsie parfüm kokan elini Malko'ya uzatarak:

— Ne güzel sürpriz! dedi. Yoksa siz de mi Surinam'a yerleşmeye karar verdiniz? İdeal kadını da bulduysanız neden olmasın?

— Nasıl yani?

Greta Koopsie kulağına eğilerek:

— Paramaribo'nun en iyi malı olduğu söylenir, ama çok pahalıdır, dedi. Sizde de dolar bol..

Cristina yanlarına yaklaşıyordu, Greta Koopsie susmak zorunda kaldı. Genç kadın Greta'ya alay dolu bir ifadeyle bakarak:

— Hâlâ yalnız mısınız? dedi.

— Her zamanki gibi, dedi Greta Koopsie. Ama halimden memnunum.

Cristina yeniden davetli topluluğuna doğru ilerledi. Misafirler çoktan açık büfeden yararlanmaya başlamışlardı. Greta iç çekerek:

— Beni eski aşklarından birine ayarlamak istiyor, dedi. Bazılarını tanırım. O tip adamlarla yatağa girmek cesaret ister. Benimse canım hiç istemiyor. Şimdilik en büyük zevkim koşmak. Aradığım erkeği bulana kadar da koşacağım. Çok yorulursam bir duş alarak kendime geliyorum.

Malko göz ucuyla genç kadına bakarak:

— Sadece serinlemek için mi duş alıyorsunuz? diye sordu. Bir duşla çok şey yapılabilir.

Greta Koopsie topukları üzerinde dönerek uzaklaştı. Malko onun panter silüetini hayranlıkla seyreden tek erkek değildi. Greta Koopsie Cristina ile birlikte bu gecenin en güzel kadınlarından biriydi. Saatler ilerledikçe sıcak daha da dayanılmaz oluyordu. Cristina elinde viski kadehiyle Malko'nun yanına gelerek:

— O kaz kafalı kadının soğukluğunu giderebildiniz mi? diye sordu.

— Onu daha önce, sadece yarım saat boyunca, bir rastlantı sonucu gördüm, dedi Malko.

Genç kadın Malko'ya sert sert bakarak:

— Bazen o da yeterli olur, dedi.

O sırada nefis bir müzik sesi bahçeyi doldurdu.

— Dans edelim mi? diye sordu Cristina.

Birkaç çift, ay ışığıyla aydınlanmış muz ağaçlarının altında dans ediyorlardı. Cristina bedenini Malko'ya yaslayarak kollarını boynuna doladı. Sanki genç kadının vücudu kemiksizdi.

— Burada gördüğünüz bütün erkekler benimle ya yattılar, ya da yatmaya yeltendiler, dedi Cristina. Şimdi kıskançlıktan kudurmak üzere olduklarına eminim. Yeni tanıştığım erkeklerin üstüne saldırmak gibi bir alışkanlığım vardır. Siz de istisna değilsiniz.

Müzik aniden değişince Cristina dudaklarında bir gülücükle Malko'yı bırakarak bıyıklı bir zenciyle dans etmeye başladı. Malko büfenin önünde duran Greta Koopsie'nin bakışlarıyla karşılaştığında ona doğru yaklaşarak:

— Dans etmiyor musunuz? diye sordu.

— Denedim, dedi Greta. Ama bu adamlar hayvandan farksız...

— Size tecavüz etmeyeceğime söz veriyorum, dedi Malko.

Genç kadın hafifçe gülümseyerek koluna girdi ve piste doğru ilerlediler.

Uzun süre dans ettiler. Malko Greta Koopsie'nin panter derisi giysisinin altında ne olduğunu düşünmeye başladığında genç kadın geri çekilerek:

— Gitmem gerekiyor, dedi. Yarın sabah saat yedide koşuya gideceğim. Belki tekrar

görüürüz.

Surinam geleneklere bağlı bir lke değildi. Cristina'yı çevreleyen erkeklerin sayısı, genç kadının aşıkları hakkında Malko'ya verdiği rakamı doğruluyordu. Malko bu gürültü karnavalından sıkılmıştı.

— Artık gitsek?.. diye sordu Cristina'ya .

— İyi fikir! Bu gece çok içtim. İki beni şişmanlatıyor.

Saat henüz gecenin on biriydi, ama yollar ıssızdı. Sanki terkedilmiş bir şehirde yol alıyorlardı. Malko villanın önünde durunca içerde yanan ışığı görmekte gecikmedi. Cristina heyecanla doğrularak:

— Sevgilim gelmiş! Cayenne'e gittiğini sanıyordum. Herhalde son yolcu vapuruyla döndü. Ne yapalım, bir dahaki sefere...

Malko genç kadının neyi ima ettiğini anlamak için fazla düşünmedi. Cristina eğilerek dudaklarını öne uzattı.

— Yarın görüşürüz. Size telefon ederim.

Malko Torarica'ya giderken bir gece içinde iki çekici kadınla birlikte olmanın biraz fazla olduğunu düşünüyordu. Sonra Rachel'i hatırlayınca onun da erkek konusunda oldukça deneyimli olduğunu anımsadı. Rachel'i düşünmek Malko'ya Surinam'da hangi nedenle bulunduğunu anımsattı. Her şey Herbert Van Mook'un verdiği sözleri tutmasına dayanıyordu.

Julius Harb'ı kurtarmak için altı günü kalmıştı.

VII. BOLUM

Kırmızı toprak yol dar bir şerit gibi uçsuz bucaksız uzanıyor, arada bir yerli kulübeleri bu ıssız görüntüyü canlandırıyor. Üç cam da açık olmasına rağmen arabanın içindeki sıcaklık en az 40 derecedir. Malko terden sıırıslam olmuştur. Ormanın içinden geçen dar bir yola saptı. Görünürde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bir saat sonra, iki küçük dereyi geride bırakarak kendini aniden nehrin üstünde buldu. Yol burada sona eriyordu. Sağ tarafta derme çatma bir barakada muz ve meyvesuyu satıyorlardı. Yolcu vapuru karşı yakaya demirlemişti. Barakanın duvarına asılmış bir tabelada vapurun kalkış saatleri belirtilmişti. Sabah yediden akşam beşe kadar her saat başı vapur vardı. Bu durumda kendi tekneleri gece yarısı buraya gelirse, pek dikkat çekmezlerdi. Arabadan inen Malko rıhtıma doğru yaklaştı. Arabaların vapura geçmesini sağlayan tahta bir iskele, yan tarafta da nehre inen dar bir patika vardı. Malı kamyonlardan tekneye aktarmak pek zor olmayacaktı.

Sıra en önemli konuyu kontrol etmeye gelmişti. Brezilya uçağının iniş yapacağı pist... Malko haritasına bir göz attı. Pokigron'a yaklaşık yüz otuz kilometrelik bir yol vardı. En kötü ihtimalle beş,altı saatte orada olurdu.

Bir Pepsi içtikten sonra geri dönerek yeniden yola koyuldu.

*

**

Herbert Van Mook Lelidorp kasabasına vardığında yavaşladı. Bu kasaba Paramaribo'dan on beş kilometre uzaklıkta, havaalanına giden yol üstündeydi. Kasabanın girişinde, diğer yapılardan az uzakta Çinlilere ait bir bakkal vardı. Hollandalı bakkalın girişinde durdu. Dükkânın tam önüne kırmızı bir kamyon park edilmişti. Van Mook kamyonun çevresinde dolanarak tekerleklerle bir göz attı. Lastikler yeniye benziyordu. Bu kamyon pek kullanılmazdı. Genç bir Çinli dilber, kapının eşğinde Van Mook'u seyrediyordu. Van Mook gülümseyerek ona yaklaştı.

— Nasıl gidiyor Ah-luan?

— İyi, iyi.

Van Mook önünden geçerken kadının göğüslerini okşayınca genç kadın hınzırca güldü. Kocasını Fransız Guyanası'na gittiği zamanlar, Van Mook Ah-luan'ı görmeye gelirdi. Aslında gözü, en az Rachel kadar tahrik edici olan melez yeğenindeydi. Karton yığınlarının bulunduğu arka bölme oturduklarında:

— Kocan burada yok mu? diye sordu Van Mook.

— Burada. Yukarda uyuyor.

— Onu uyandır.

Kocasını biraz sonra merdivenlerden inerek masalardan birine yerleşti ve konyak şişesini açarak iki bardak doldurdu. Karısı iş konuşacaklarını anlayınca onları yalnız bırak-

mıştı.

— Kamyonuna ihtiyacım olacak, dedi Van Mook.

— Şu sıralar pek işim yok. Kamyonu ne kadar süre için istiyorsun?

— İki, üç gün için.

— Kullanacak biri var mı?

— Evet.

— Oldu. Ne zaman istersen alabilirsin. Günlüğüne elli florin isterim. Benzin parası da senden...

— Kırk olsun, dedi Van Mook.

Çinli konyak kadehini kaldırarak:

— "Bu fiyata karımı da sana vermemi istemiyorsun herhalde?., dedi. Kamyon çok yenidir.

— Gitmeden önce sana telefon ederim. Kırk beş florine bu işi bitirelim.

Çinli, Van Mook'u kapıya dek geçirdikten sonra:

— Ben burada olmazsam karımla konuşur-sun... dedi.

Van Mook Paramaribo yoluna çıktı. Altın külçeleri hep gözünün önündeydi. Sezgileri onu yamltmazdı, üstelik yükselen burcuna da güveni sonsuzdu. Eğer bu fırsatı kaçırırsa, ömür boyu yılan eğitmeye mahkûm kalacaktı.

*

**

Dutchie eskimiş Austin arabayı Çin Konso-losluğunun tam karşısındaki evin önüne bıraktıktan sonra dışarı çıkarak evin kapısını açtı ve:

— Bayan Rita! diye seslendi.

Surinam Bankası'nın sekreteri Rita Moen-

go verandanın önünde belirerek:

— Geliyorum, dedi.

Az sonra aşağı inince gözüne ilk çarpan pırıl pırıl parlayan araba oldu.

— Onu temizledim, dedi Dutchie.

— Çok teşekkür ederim. Bir içki alır mısın?

Usta terden sıırıslam olmuş alnını silerek:

— Hayır, dedi.

— Haydi gel. Çok terlemiş olmalısın.

Dutchie verandadaki koltuklardan birine ilişti. Rita elinde içki şişesi ve bardaklarla geri döndü ve tam karşısına oturarak bacaklarını indirip kaldırmaya başladı. Dutchie o anda kadının kendisine karşı ilgisiz olmadığını anladı. Gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Dutchie artık konuya girmesi gerektiğini düşünerek:

— Bankadan eve yürüyerek mi döndünüz? diye sordu.

— Hayır, dedi genç kadın. Otobüse bindim.

— Sizi getirecek biri yok muydu?

Rita içkisinden bir yudum aldıktan sonra:

— Hayır, dedi. Kapıları kapatan alarm sistemini açarak bankayı en son terkeden ben olurum.

— Demek öyle! dedi Dutchie gözlerini kocaman açarak. Peki o alarm sistemi nasıl işliyor?

Dutchie istediği zaman, saf adam rolünü ustalıkla oynardı. Rita Moengo adamın ilgisini çekebilmenin verdiği mutlulukla çantasından çıkardığı anahtar destesinden bir anahtar çektikten sonra Dutchie'ye doğru öyle bir eğildi ki, göğüsleri adamın omzuna sürtündü.

Dutchie bu temastan çok hoşlandı, ama rolünü sürdürmesi gerekiyordu.

— Bu anahtarı görüyor musun? dedi Rita Moengo. Avluya çıkan kapının yanında bir tablo vardır. Her akşam, bankadan çıkarken anahtarı o tabloda döndürürüm. Kapıyı kapamak için de sadece bir dakikam var. Yoksa alarmla birlikte Polis Müdürlüğü'ndeki zil de çalmaya başlar. Bu güvenlik sistemini bankadaki altınlar nedeniyle Hollandalılar kurmuştu.

— Hangi altınlar? diye sordu Dutchie.

— Nasıl! Bilmiyor musun? Gizli odadaki altınlar...

Dutchie aptal pozunu takınmayı unutarak:

— O odanın anahtarları da sizde mi? diye sordu.

— Ne yazık ki, hayır! O anahtar önceleri banka müdüründe dururdu, ama müdür gittikten sonra anahtarın sorumluluğunu Albay Bouterse aldı. Fakat kendisi o gizli odaya hiç gelmez.

Sonra anahtarları tekrar çantasına koydu.

— Onları sizden çalabilirler. Korkmuyor musunuz? diye sordu Dutchie.

— Hayır. Onları yanımdan asla ayırmam. Onları kaybedersen kimse bankaya giremez. Kapının anahtarı da bende durur.

Dutchie başını anladım anlamında salladı. Şimdi tek düşündüğü bu evi bir an önce terketmekti. Ama içki genç sekreterin üstünde tesirini göstermişti. Rita Moengo Dutchie'ye ihtirasla bakarak:

— Çok terlisin, dedi. istersen bir duş yap. İyi gelir.

Dutchie hemen ayağa fırladı.

— Hayır, hayır. Atölyeye geri dönmeliyim. Çok işim var. Patron beni bekler.

Çoktan merdivenleri inmeye başlamıştı bile. Rita Moengo verandanın trabzanlarından eğilerek:

— Bekle, seni geçireyim, dedi.

— Gerek yok! diye bağırdı Dutchie.

Sonra düşmeye başlayan iri yağmur damlalarının altında, gözlerinin önünde altınların hayaliyle koşmaya başladı. Hiçbir zaman böyle bir işe bulaşacağını düşünmemişti. Patronu gizli odanın kapısını nasıl açacaktı? Madem kendisi de bu işin içindeydi, az da olsa altınlardan pay koparamaz mıydı?

*

**

Zenci yerliler Malko'ya şaşkınlıkla baktılar. Bu yöreye pek turist gelmezdi. İki yüz metre sonra yol, birkaç yüz metre genişliğindeki bir nehrin kıyısında son buldu. Haritaya göre bu, Gran-Rio Nehri idi ve az ilerde Van Blommestein Gölü ile birleşiyordu. Demekki, Pokigron'a varmıştı. Fakat uçak pistini andıran bir alan göremedi. Geri dönen Malko kasabanın bakkal dükkânına girerken bir sinek ordusuyla karşılaştı. Bir Pepsi içtikten sonra gölgede dinlenmekte olan meleze:

— Havaalanı? diye seslendi.

Öteki, sanki kendisine Einstein'ın teorisi sorulmuş gibi şaşkın gözlerle Malko'ya baktı. Malko üsteleyerek Almanca, İngilizce ve mimiklerle desteklenmiş garip bir dille derdini anlatınca zor da olsa anlaşabildiler. Melez, siesteden vazgeçerek, sinek ordusuyla birlikte

Malko'nun arabasına bindi, sonra kasabanın çıkışında harap bir kulübenin yanından sağa dönmesi için işaret yaptı.

— Burası!

Arabadan inip yaklaşık bir kilometre yürüdüler. Eskiden Pokigron uçak alanı olarak bilinen bu yer, şimdi eğreltiotlarıyla kaplanmış bir araziydi. Buraya uçak inemezdi. Cesaretini kaybetmiş bir halde geri dönerek patikaya çıktı. Saati bir yirmiye gösteriyordu ve açlıktan ölmek üzereydi. Arabasına biner binmez haritasına göz attı. Haritaya göre, nehrin öteki kıyısında devam eden yol üzerindeki kasabada bir uçak pisti daha vardı: Drietabbetje.

Ufak, çok ufak bir umut ışığı...

Melez hâlâ aynı yerdeydi.

— Nehrin karşı kıyısına geçilemiyor mu? diye sordu Malko.

— Geçilir, diye yanıtladı adam.

— Nasıl?

— Bir şalvar...

Biraz para adamı hemen harekete geçirdi. Bu sefer arabayı nehrin kıyısında bırakarak yürümeye başladılar.

— Burada başka uçak pisti var mı? diye sordu Malko.

Melez eliyle nehir tarafını göstererek:

— Orada var, dedi. Ama pek kullanışlı değildir. Avcılarla yerlilerin dışında oraya pek giden olmaz.

— Ya arabayla?

— Arabayla mı? Yoo hayır, sanmıyorum.

— Peki şu yol nereye çıkıyor?

Melez Taki Taki dilinde garip bir şey

söyledi, ama Malko onun Drietabbetje demek istediğini anladı. Artık dönmeliydi. Son hızla yol alırsa, akşam olmadan Paramaribo'ya varabilirdi.

*

**

Bir DC 6 Paramaribo havaalanı Zanderij'e iniş yapıyordu.

Malko yorgunluktan bitkin bir halde anayola çıktı, ama Pokigron'da içini kaplamış olan kaygı henüz yok olmamıştı.

Hollandalıların bütün planı suya düşmek üzereydi. Ülkeyi terkedemeyeceklerse Julius Harb'ı hapisten kurtarmanın ne anlamı vardı? Yeni bir çözüm bulmaları için altı günleri kalmıştı ve Herbert Van Mook gibi biri bile böyle bir sorunu pek kolay çözümleyemezdi.

www.

cizgiliforum.

com

VIII. BOLUM

Herbert Van Mook Malko'nun kırmızı toprağa bulanmış haline şaşkınlıkla baktı.

— Aman Tanrım! Nereden geliyorsunuz böyle?

— Pisti kontrol etmek istedim, dedi Malko. Ama sonuç hiç de parlak değil. Pokigron'a çok önce mi gitmiştiniz?

— Evet, neden?

— Pist kullanılacak gibi değil... Şimdi bir duş almak istiyorum. Sonra konuşuruz.

Otele gitmeden önce Van Mook'un çiftliğine uğrayarak onu da haberdar etmek istemişti. Hollandalı kaygılı bakışlarla Malko ile birlikte içeri girdi. Malko'yu gören Rachel'in gözleri aydınlandı.

— Ona duşu göster, sonra da bana bir Tom Collins hazırla, diye emir verdi Hollandalı.

Rachel Malko'ya banyoyu gösterdi, duşu açtıktan sonra Malko'ya bakarak:

— Siz duş alırken ben de giysilerinizi fırçalayayım, dedi.

Malko genç kızın şaşkın bakışları önünde soyundu. Çırılçıplak kaldığında Rachel yaklaşıp bedenini okşadı. Ama dışardan duyulan güçlü bir ses bu büyüü bozdu.

— Rachel!

Herbert Van Mook sabırsızlanıyordu. Genç

kız masum bir tavır takınarak Malko'nun giysilerini aldıktan sonra banyodan çıktı.

*

**

— Drietabbetje pistini kullanabiliriz, dedi Herbert Van Mook. iki ay önce, yerlilerden kurbağa satın almak için oraya gitmişim. Bu kısa sürede değişmiş olamaz. Aslında Pokigron'dan biraz kısadır. Yedi, sekiz yüz metre kadar...

— Ya oraya giden yol?

— O da başka bir sorun, dedi Hollandalı. O yolu hiç kullanmadım. Hollandalılar gittikten sonra oraya kimsenin uğramadığı söyleniyor. Ama çift diferansiyelli bir araçla geçebiliriz sanıyorum.

— Öyle bir aracınız var mı?

— Evet.

Rachel bir sigara yakmış, verandadaki hamakta sallanıyor, bir yandan da Malko'yu süzüyordu.

— Pokigron'dan sonra yol ne kadar sürer?

Van Mook gözlerini gökyüzüne kaldırarak:

— Bilemem, dedi. Yüz yirmi kilometrelik bir yol var. Devrilmiş bir ağaca falan rastlarsak ilerleyenleyiz. Ama başka çözüm de göremiyorum. Diğer bütün yollar askerlerin gözetimi altında. Orada kimse bizi izleyemez. Neyse, bugün epey sorun çözümledik.

Sonra Çinliyle yaptığı görüşmeden ve Dutchie'den aldığı bilgilerden söz etti. Ama bunlar bir numaralı sorunu çözmeye yetmiyordu.

Van Mook sözü günlerdir hayaliyle yaşadığı altınlara getirdi.

— Dutchie'yi birkaç saat önceden anahtarları alması için göndermemiz yeterli olacaktır. Kız, ertesi sabah anahtarların yok olduğunu anladığında biz çoktan uzaklaşmış oluruz.

Malko en kötü ihtimali de düşünerek, kamyon bozulduğu takdirde yola yürüyerek devam etmeye karar verdi. Bu durumda altınları bırakmak gerekecekti. Fakat Julius Harb, Merkez Bankası'nın altınlarından çok daha önemliydi.

— Gerekli adamları buldunuz mu? diye sordu Malko. Eylemi gerçekleştirmek için en az beş kişiye ihtiyacımız var. Kamyonla ambulansı kullanacak iki adam da gerekli. Yedi eder...

Herbert Van Mook parmaklarıyla bir hesap işine koyularak:

— Siz, ben, Tonton üç eder, dedi. Dutchie ambulansı, Tonton da tekneyi kullanacak. Kamyonu kullanacak birini bulabilirim sanıyorum. Adı Selim'dir. İşin en önemli bölümü için üç kişi şimdiden hazır. Ama bir kişi daha bulmamız lazım. "Yabancılar Lejyonu"ndan kaçmış bir adamdan söz etmişlerdi. Şimdi şehirde oturuyormuş. Sanırım, birkaç bin florin karşılığında işi kabul edecektir. Ama ona en son dakikada haber vermeliyiz, yoksa bizi oyuna getirebilir.

Malko sineklerden bunalmış bir halde ayağa kalktı. Bir an önce Cristina'yı görmeli ve Hollandalıların yeni plan için yeşil ışık yakmalarını sağlamalıydı.

— Yarın akşam Parbo Inn'de buluşalım, dedi. O vakte kadar bütün elemanları bir araya toplamış olmalıyız.

Paramaribo'ya giden yol Malko'ya hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Torarica'ya varır varmaz ilk işi giysilerini değiştirmek oldu. Sonra Cristina'yı aradı, ama telefon cevap vermeyince evine gitmeye karar verdi. Genç kadının villasında hiç ışık yoktu. Malko Cristina'nın arabasını da göremeyince onu beklemeye niyetlendi.

On ikiye on kala bir otomobilin farları bahçeyi aydınlattı. Malko kadının eve yalnız döneceğini hiç hesaba katmamıştı. Ama Cristina tek başınaydı. Genç kadın Malko'nun arabadan çıktığını görünce önce bir adım geriledi, sonra da kahkahalarla gülerek:

— Beni korkuttunuz! dedi. Ne güzel sürpriz!

Sonra Malko'yu dudaklarından öptü. Nefesi viski kokuyordu.

— "Sizi görmem gerekiyordu, dedi Malko. Çok önemli.

— Gelin.

Malko onu izledi. Genç kadın salona girer girmez çantasını koltuklardan birine fırlatarak, kendine sek bir viski hazırladı. Malko gün boyunca gelişenleri ve ortaya çıkan büyük sorunu açıklayınca genç kadın hemen cevap verdi.

— Yarın işten sonra onları ararım, teleksle haberleşiriz. Sanırım akşama kadar bize cevap vermiş olurlar. Fakat beni en çok korkutan şu yol meselesi. Eğer kimsenin kullanmadığı bir orman yoluysa, sizin geçmeniz de pek kolay olmayacaktır.

— Başka seçeneğimiz yok, dedi Malko. Çok zorda kalırsak yürüyerek devam ederiz.

— Umarım buna gerek kalmaz. Harekâtı gece gerçekleştirirseniz, uçakla randevunuzu o gecenin sabahına kaydırabilirsiniz.

iyi fikirdi. Malko ayağa kalkarak gitmeye yeltendiğinde Cristina bir çığlık attı:

— Aman Tanrım Saat on ikiyi çeyrek geçmiş.

Malko bu saatten sonra yola çıkamazdı. Dikkat çekmek istemiyordu. Divanda yatabileceğim söylediğinde Cristina ona alayla bakarak ayağa kalktı ve dudaklarını Malko'nun dudakları üstüne kapattı.

Beş dakika sonra kendilerini yatağın üstünde buldular. Cristina bir saniyede soyunmuştu, ama beyaz iskarpinleri hâlâ ayağındaydı.

Yatağın üstünde Malko'nun tam karşısına diz çöktükten sonra elleriyle göğüslerini avuçlayarak:

— Okşa beni, dedi.

Malko küçük kahverengi noktaları okşamaya başladı. Cristina mutluluktan inliyordu. Sonunda hafif bir çığlık atarak başını Malko'nun göğüs kafesine yasladı. Malko artık kendini tutamıyordu. Genç kadına sahip olduğunda Cristina bir çığlık daha attı.

Az sonra terden sırlıklam olmuş, soluk soluğa kalmışlardı. Yeniden harekete geçen Cristina oldu. Malko kendisini arzulayana dek onun bedenini okşadı ve tekrar tek vücut oldular.

— Gel, dedi Cristina.

Malko onu verandaya dek izledi. Cristina ellerini onun boynuna dolayarak:

— Bu akşam gelmene çok memnun oldum,

dedi. Yoksa asla sevişemeyecektik.

*

**

Malko irkilerek uyandı. Cristina giyinmiş, makyaj yapmış, gülümseyerek ona bakıyordu. Elinde de kahvaltı tepsisi vardı.

— Saat yedi, dedi. Az sonra büroya gideceğim.

Malko'nun da yapacak işleri vardı. Genç kadına cevap vereceği sırada kapıya vurulduğunu duydu. Cristina kapıyı açtıktan sonra elinde bir zarfla geri döndü.

— Mama Harb bunu göndermiş, dedi.

Malko tamamen uyanmıştı. Cristina açtığı mektubu okumakla meşguldü.

— Ne var? Yoksa onu öldürmüşler mi? diye sordu Malko.

Genç kadın gözlerini yere indirerek:

— Hayır daha değil, dedi. Ama idamı öne almışlar. Yarın akşam, gece yarısı...

— Yarın mı?

— Mama Harb'a Julius'un emrinde olan bir onbaşı haber vermiş, dedi Cristina. Onu tanırım. Aldığı bilgiler hep doğrudur, çünkü Fort Zeelandia'da Bouterse'in kâtipliğini yapar.

Malko ne yapacağını şaşırılmıştı. Ama ne olursa olsun imkânsızı başarmalıydı.

IX. BOLUM

Herbert Van Mook panter desenli slipi ve elinde tuttuğu bıçağıyla çıplak bir halde çiftlikten çıktı. Gözleri uykusuzluktan şişmişti. Belli ki, o da rahat uyuyamıyordu. Çiftliğin kapısı önünde duran Malko'ya doğru ilerledi.

— Ne oluyor? Biz bu akşam için randevulaşmamış mıydık?

— Bir değişiklik oldu, dedi Malko. Nakil yarın akşam yapılacakmış. Ben de yeni öğrendim.

Hollandalının yüz hatları aniden gerildi.

— Zamanımız çok kısıtlı, diye homurdandı.

— Başka seçeneğimiz yok, dedi Malko. Julius Harb öldüğü takdirde harekâtın hiçbir anlamı kalmaz. Yarına her şey ayarlanmış olmalı...

Herbert Van Mook bıçağını yere sapladıktan sonra sakallı çenesini kaşıyarak düşüncelere daldı. Bir yandan da göz ucuyla Malko'ya bakıyordu. Ona söylemek istediği çok şey vardı, ama Herbert Van Mook konuyu açmaya cesaret edemiyordu. Konuşmak için uygun zamanı beklemeye karar vererek:

— Tamam, demekle yetindi. Tıraş olduktan sonra işe koyulacağım.

— Yarın akşama kadar beş adam bulabile-

cek misiniz?

— Umarım, dedi Hollandalı. Bulamazsam daha az kişiyle çalışırız.

Herbert Van Mook umutsuzca bir kaçış yolu arıyordu. Onun gözünde tek çözüm, altınları topladıktan sonra Surinam'daki katliamdan kurtulmaktı. Mideye bir kurşun yiyerek ölmek üzücü bir olaydı, ama daha da korkuncu tam bir servete kavuşacakken ölüvermekti.

— Ya tekne? diye sordu Malko.

— Tonton ile konuşun, dedi Van Mook. Artık sizi tanıyor, bir sorun çıkaracağını sanmam. Onu kilisede veya kendi evinde bulabilirsiniz. Gece yasağı başlamadan önce Parbo Inn'de buluşalım.

Malko Colt Turbo'suna binmişti bile.

*

**

Tonton Beretta müzik eşliğinde çalışıyordu. Malko defalarca seslendi, ama hiçbir yanıt alamadı. Sonunda hurda motorların arasında ilerleyerek yaşlı Fransızın sırtıyla karşılaştı. Tonton Beretta genç bir adamın yardımıyla motorlardan birini kaldırmakla meşguldü.

— Böyle habersiz gelmemelisiniz, dedi. Ben sinirli bir adamım. Ne istiyorsunuz?

Genç adamın yanında, Malko'nun konuyu açmaktan çekindiğini anlayan Tonton Beretta:

— Konuşabilirsiniz, dedi. Dutchie'yi Herbert gönderdi. Motorlardan iyi anlar.

Dutchie Malko'ya göz ucuyla baktıktan sonra yeniden işine koyuldu.

— Harekât yarın akşama alındı, dedi Malko. Teknenin yarın sabah hazır olması

lazım. Suya indirdikten sonra onu gün boyunca nehrin öteki tarafında saklamanız gerekecek. Akşam olur olmaz da tekrar buraya dönerek, Waterkant yolunda demirlemenizi istiyorum. Rıhtımı inceledim. Duvar yeterince yüksek, yoldan sizi görmeleri imkânsız...

— Onu nereye demirlememi istiyorsunuz?

— Waterkant sahiline, dedi Malko. Orada sizinkine benzeyen başka tekneler de var. Dikkat çekmezsiniz.

— Ne aksilik! diye homurdandı Tonton Beretta. Sol motorda bir arıza çıktı. Umarım onarabiliriz. Ne yapalım, bütün gece boyunca çalışırız. Tamam mı Dutchie?

Dutchie cevap vermedi.

— Yarına mutlaka hazır olması gerek, dedi Malko.

Tonton Beretta Malko'nun omzuna dostça vurarak:

— Merak etmeyin, dedi. Yarın hazır olacaktır.

Malko'yu arabasına dek geçirdikten sonra gözden kaybolana kadar onu izledi. Dutchie ona altınlardan söz etmişti. Tonton Beretta'nın düşündüğü bir tek şey vardı: Bu ganimet, önüne çıkabilecek son fırsatlardan biriydi. Altının tümünü ele geçirmeye çoktan karar vermişti. Caracas'ta Beretta'sındaki sekiz kurşunla sekiz adam öldürürdü. Şimdi bu fırsatı değerlendirmeliydi.

Hangara dönerken hangisini önce öldürmesi gerektiğini düşünüyordu. Herbert Van Mook'u mu, yoksa onun ortağını mı? Herbert Van Mook'un kendisine teklif ettiği beş bin doları hatırlayarak ilk önce onu ortadan

kaldırmaya karar verdi. Ama gelişen olaylar seçimini değiştirebilirdi.

*

**

Malko Fort Zeelandia'nın önünden geçerek yoluna devam etti. Harekât vakti yaklaştığı için kendini daha sakin hissediyordu. Bir kez daha yaşamını kadere bırakmıştı. Eğer nakil konvoyu hakkında gerekli bilgileri öğrenemezse, terazinin bir kefesi aşağı inecekti. Sağa dönerek, belki yüzüncü kez, Gravenstraat yoluna saptı. Harekâtın merkezi bu caddeydi.

*

**

Paramaribo'dan otuz kilometre sonra dar bir patikaya sapan Herbert Van Mook ormanı yararak ilerlemeye devam etti. Sonunda bar-restoran şeklinde hazırlanmış bir yapıya geldi, iki kadın hamakta sallanıyordu. Van Mook hamaktaki genç kadınlara yaklaşıp:

— Geceyarısı Kovboyu burada mı? diye sordu.

Kadınlardan biri eliyle ağaçları göstererek:

— Oraya gitti, dedi. Az sonra gelir.

Hollandalı üstünden ağır bir yükün kalktığını hissetti. "Geceyarısı Kovboyu" lakabıyla tanınan taksi şoförü Selim burada olmasaydı, kamyonu kim kullanacaktı? Kamyonu kullanacak kişinin yolu iyi tanınması gerekiyordu. Az sonra Selim ağaçların arasından gözüktü.

— Selim, sana ihtiyacım var, dedi Van Mook.

— Ne zaman istersen, dedi melez adam. Nereye gideceğim?

— Oh, çok uzağa değil, dedi Hollandalı.

Ama taksini almana gerek yok. Nabibox'un ambulansı hâlâ yanında mı?

— Sanırım evet, dedi Selim. Ama onun şoförü var.

— Ambulansın şoförü bana lazım değil, dedi Van Mook. Benim istediğim sensin. Yarın akşam için ambulansı ondan almalısın. Birkaç saat içinde bu işi halledersen iki bin florin kazanacaksın. Adamla anlaşmaya bak, iki yüz florine ambulansı sana verecektir.

— Ambulansı ne yapacaksın? diye sordu. Niye doğrudan Nabibox ile konuşmuyorsun? Bir sorun çıkartacağını sanmam.

Herbert Van Mook'un gözleri ansızın buğulandı. Sert bir hareketle Selim'in yakasına yapıştı ve onu yerden hafifçe yukarı kaldırrak:

— Soru sormak yok, dedi. Ambulansı sen kullanmayacaksın. Senin için başka...

— Dinle Herbert, belki kızacaksın ama bu işe girmeye hiç niyetim yok. Nabibox ona ihanet ettiğimi anlarsa, bir limon gibi suyumu çıkartır. Biliyorsun, arabamı ona kiralarım. Hem sonra anlattıkların da bana biraz garip geldi. Bu işe bulaşmak istemiyorum. Başka bir sefere daha az tehlikeli bir iş için beni ararsan...

Van Mook patlamamak için kendini tuttu. Sonra başını hafifçe sallayarak:

— Anlıyorum, dedi. Ama yine de sana göstermek istediğim bir şey var. Gel.

Melez adam arkasında olduğu halde arabaya ilerleyerek bagajı açtı, içinden çıkardığı Uzi'nin namlusunu Selim'in üstüne doğrultarak:

— Bana yardım etmek istememen canımı sıktı, dedi. Şimdi seni öldürmek zorundayım.

Melez, Uzi'nin siyah deliğine dehşete düşmüş gözlerle bakıyordu.

— Ama Herbert, diye fısıldadı. Ben sana ne yaptım?

Van Mook başını iki yana sallayarak:

— Hiçbir şey, dedi. Ama yardım edebilirsin. Artık senin yaşamana izin veremem. Anlattıklarımı senden öğrenmek isteyenler sana çok para teklif edeceklerdir.

Geceyarısı Kovboyu bir adım gerileyerek:

— Herbert yemin ederim ki... demeye çalıştı.

— Güle güle! dedi Hollandalı.

Şoför, parmaklarının tetiğin üstüne dayandığını görünce:

— Hayır, Herbert! diye bağırdı. Tamam! Tamam! İstediyini yapacağım.

Van Mook gülümseyerek:

— Selim, orada hamakta sallanan karın mı? diye sordu.

Melez başını evet anlamına salladı.

— Eğer fikrini değiştirecek olursan, buraya senden önce gelir, onları öldürürüm. Anlıyor musun?

— Evet, diye kekeledi Geceyarısı Kovboyu.

Herbert Van Mook Uzi'yi yeniden bagaja koyduktan sonra Selim'in sırtına hafifçe vurarak:

— Sen iyi bir çocuksun, dedi. Şimdi benimle geleceksin. Akşam da çiftliğimde kalacaksın. Yapacaklarını sana bir bir anlatacağım. Karına, benimle birlikte Cayenne'e gitmen gerektiğini ve ancak öbür gün

dönebileceğini söyle.

Selim eşyalarını toplamaya giderken Van Mook da arabasına bindi.

*

**

Popenkast'ın barmeni Eric, Herbert Van Mook'un geçmesi için yana çekilirken:

— Orada, dedi.

Basamakları gıcırdayan merdivene küf kokusu hakimdi. Van Mook tam karşısına çıkan kapının önünde durdu. Tokmağı çevirdikten sonra içeri girince bunaltıcı bir sıcakla karşılaştı. Grachtstraat'taki tahta evlerden birinin son katında bulunuyordu. Yerde uyuyan adama şiddetli bir tekme savurmasıyla irkilerek doğrulan adam hemen yanındaki süngüye uzandı. Ama Van Mook'un botu bileğine dayanınca acıyla bağırarak süngüyü bırakmak zorunda kaldı.

— Aptallık etme! diye mırıldandı Van Mook. Ayağa kalk!

Hollandalının emrine boyun eğen adam titreyerek ayağa kalktı. Kumral saçı, zayıf bedeni, çukurlaşmış gözleri ve soluk teniyle hastalıklı birine benziyordu. Önce Fransızca bir şeyler homurdandı, sonra Almanca:

— Was vollen sie? dedi.

Bu adam, Fransızların "Yabancılar Lejyonu"ndan ipini koparmış bir asker kaçağından başkası değildi. Herbert Van Mook dudaklarından eksik etmediği gülümsemesiyle:

— Korkma, dedi. Düşman değiliz. Sana yardım etmek istiyoruz. Önce lejyondan neden kaçtığını anlat.

— Sıcak çok bunaltıcıydı, dedi öteki.

Avrupa'ya gitmek istiyordum.

Kapıda dikilen barmen söz alarak:

— Eğer bizimle çalışmayı kabul edersen Avrupa'ya gitmeni sağlayabiliriz, dedi. Harekâta görev alacak birine ihtiyacımız var. Sonra bir bilet ayarlar ve seni ülkeden çıkartırız. Ama önce silah kullanman gerekecek.

— Ne yapmak için? diye sordu asker kaçağı.

— Sonra anlatırız.

Sessizlik! Adamın gözleri, kendisini garip bir yaratıkmış gibi izleyen Van Mook ile barmen arasında gidip geliyordu. Tartışmanın gereksiz olduğunu anlayarak:

— Tamam! dedi. Ne zaman?

— Yarın akşam, diye yanıtladı Van Mook. M 16 kullanabilir misin?

— Evet.

— Güzel. Yarın akşama dek burada kalıp hiçbir yere kıvıldamayacaksın. Sana yiyecek ve içecek getiririz.

Adamın elini sıktıktan sonra barmen ile Van Mook odadan çıktı. Merdivene vardıklarında barmen:

— Şimdi memnun oldun mu? diye sordu.

Herbert Van Mook cevap vermedi. Ama zemin kata geldiklerinde, dışarı çıkacağı yerde koridorda durdu ve Eric'in koluna yapışarak:

— Bekle! dedi.

Birkaç saniye sessiz kaldılar.

Sıcak son derece bunaltıcıydı. Barmen olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Aniden basamaklarda bir gıcırtı duyuldu. Asker kaçağı ağır adımlarla aşağı iniyordu. Tam

dışarı çıkacakken Herbert Van Mook karşısına dikildi.

— Nereye gidiyorsun?

— Sigara alacaktım...

— Yukarı çık!

Van Mook'un bakışları karşısında adam boyun eğmek zorunda kaldı. Odaya girer girmez, Hollandalı onu yatağın üstüne itti ve hemen süngüyü eline aldı. Sonra hiç tereddüt etmeden süngüyü adamın kalbine sapladı. Adam birkaç saniye debelendi, sonra hareketsiz kalakaldı.

Eric bu sahneyi korku dolu gözlerle izlemişti. O güne dek böylesine vahşi bir cinayete tanık olmamıştı. Herbert Van Mook süngüyü çekince yaradan kan fişkırmaya başladı. Van Mook barmene dönerek gülümsemi ve:

— Gördün mü? dedi. Haklıydım.

— Delisin sen! dedi barmen. Sigara alacak diye adamı öldürdün!

— Yalnız sigara alacağı için değil, dedi Van Mook. Bize ihanet edecekti. Harekât hazırlanırken adamlardan birinin ortalıkta dolaşması bizim için tehlikeli olabilirdi.

— Neden "biz" diyorsun?

Hollandalı soğukça gülümseyerek:

— Çünkü sen de benimle geliyorsun, dedi. Bu adamı bana tavsiye eden sendin. Madem artık o yok, yerini sen dolduracaksın.

Barmenin yüzündeki kan çekiliverdi. Hayır demeye cesareti yoktu, ama kafasının içine de bir yığın düşünce kümelenmişti. Van Mook onu omuzlarından kibarca tutarak:

— Sen zeki bir adamsın, dedi. Bu işi

becerirsen on iki buçuk kilo ağırlığında bir altın külçesine sahip olacaksın.

Bu tip bir armağan geri çevrilemezdi. Herbert Van Mook alkol şişelerinden birini alarak içindekini etrafa döktü, sonra bir kibrit çaktı.

— Artık kimse bize soru soramaz, dedi. Otopsi de yapamazlar.

Barmen cevap vermedi. Herbert Van Mook tamamen bilinçli davranmıştı. Altın külçeleriyle arasına girecek her engeli ortadan kaldırmaya kararlıydı.

scanned

by

darkmalt1

X. BOLUM

Malko arabasını kilisenin önüne değil de hastanenin yanına park etti. Böylece daha az dikkat çekerdi. Kilisenin içindeki serinlik dışardaki sıcakla tam bir tezat teşkil ediyordu. Malko etrafa bir göz attı, ama kimseyi göremedi. Tonton Beretta gecikmişti. Odasının kapısı da kilitliydi.

Malko uzun süre bekledikten sonra kapının açıldığını duydu. Biri içeri girmişti. Yaşlı Fransızın geldiğini sanan Malko aşağı eğilince, hareketsiz duran bir gölge gördü. Aşağıdaki adam koyu tenli, sakallı biriydi. Parbo Inn'in barmeni Eyüp'ü tanıyınca kalbi atmaya başladı. Bu bir rastlantı olamazdı. Ama, az sonra sakinleşti. Herbert Van Mook'un Eyüp'e güveni sonsuzdu. Pakistanlı, Tonton Beretta'ya onun tarafından bir mesaj getirmiş olabilirdi. Merdivenlerden aşağı inerek ona sesleneceği sırada, barmenin günah çıkartma bölgesine doğru uzaklaşarak ortadan kaybolduğunu gördü.

Bu esrarlı gizleniş Malko'yu şüphelendirmişti. Birkaç dakika sonra dışardan ayak sesleri duyuldu ve Tonton Beretta'nın dazlak kafasını tanımakta güçlük çekmedi. Yaşlı Fransız kendisine doğru yaklaşan Malko'yu gülerek karşıladı ve:

— Her şey tamam, dedi. İki motor da çok iyi durumda.

Tonton Beretta'nın gözleri parlıyordu Sesini alçaltan Malko:

— Parbo İnn'in barmeni Eyüp'ü tanıyor musunuz? diye sordu.

— Evet, neden? diye sordu Tonton Beretta şaşırarak.

— Burada, günah çıkartma bölmelerinden birinin arkasına saklandı, dedi Malko. Benden az sonra geldi. Onu Van Mook göndermiş olabilir mi?

— Şimdi anlarız, dedi Fransız. Siz Parbo İnn'e gidin. Ben onunla ilgilenirim.

*

**

Malko dışarı çıkar çıkmaz Tonton Beretta ağır adımlarla onun işaret ettiği bölmeğe yaklaştı, kapıyı hızla çekti.

Pakistanlı, Tonton Beretta'nın geldiğini duymamıştı. Kapı açılınca şaşırıldı. Gözleri yaşlı Fransızın elinde duran otomatığe takıldı. Az sonra silahın namlusu Pakistanlının boynuna dayandı.

— Burada ne arıyorsun? diye sordu Tonton Beretta. Seni Herbert mi gönderdi?

Pakistanlı başını hayır anlamında salladı.

— Bana ne söyleyeceksin?

Eyüp cevap vermedi. Tonton Beretta ağzında tek tük kalmış dişlerini göstererek güldü.

— Madem oraya saklandın, itiraf edene kadar dışarı çıkamayacaksın?

*

**

Parbo İnn kapanmıştı. Malko yan taraftaki Popenkast'a gitti, ama orası da kapalıydı. Oteline geri dönmek üzereyken, Parbo İnn'in açılan kapısı ardında Herbert Van Mook'un mavi gözlerini tanıdı.

— Çabukgirin, dedi Van Mook.

Bara giren Malko içerde iki adamın daha olduğunu farketti. Popenkast'ın sakallı barmeni ve uzun boylu, zayıf bir melez bar kısmında oturuyorlardı. Diğer köşede de sigarasını içmekle meşgul olan Rachel vardı. Van Mook Malko'ya gülümseyerek:

— Eric'i tanıyorsunuz, değil mi? diye sordu. O da bize katıldı.

Kırmızı suratlı barmen kocaman elini Malko'ya uzattı ve:

— Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum, dedi.

— İyi bir elemandır, dedi Van Mook. Çok iyi silah kullanır. Öteki de Geceyarısı Kovboyu olarak tanınan Selim'dir. Eski bir dost. Kamyonu o sürececek. Sağlam bir tiptir.

Van Mook Selim'in sırtına güçlü bir yumruk indirince "sağlam tip" yere düşecek gibi oldu. Pek neşeli gözüküyordu. Sözlerini sürdüren Van Mook:

— Geriye bir tek Dutchie kalıyor, dedi. Tonton'a yardım ediyor olmalı.

— Herkes tamam mı? diye sordu Malko.

— Bu kadar yeter, dedi Van Mook.

Van Mook altınları paylaşacak insan sayısının artmasından hoşlanmadığını söylemeye cesaret edemiyordu.

— Barmen Eyüp harekâta katılmıyor mu? diye sordu Malko.

— Eyüp mü?

Herbert Van Mook şaşırır mısa benziyordu. Malko boğazının sıkıldığını hissetti, ama kaygısını soğuk bir gülücüğün ardına gizleyerek:

— Öyleyse ciddi bir sorunla karşı karşıyayız, dedi.

Malko kilisede olanları anlatırken Herbert Van Mook ard arda küfürler savuruyordu. Gözleri kan çanağından farksızdı. Ama sonunda kendine hakim olmayı başararak:

— Tamam, dedi. Kiliseye gidiyorum. Siz beni burada bekleyin. Kapıyı kimseye açmayın. Arka tarafta bir çıkış daha var. Eric sizle kalacak. Bir aksilik olursa çiftlikte buluşuruz.

*

**

Van Mook kiliseye girer girmez Tonton Beretta'nın karşısına dikildi.

— Adam nerede?

Fransız silahının ucuyla günah çıkartma bölmesini göstererek:

— Orada, dedi.

— Kilisenin kapısını kapat.

Tonton Beretta kapıya doğru ilerlerken, Van Mook sağ elini bölmenin içine daldırarak Eyüp'ü boynundan kavradı ve onu hızla yukarı çekti.

— Burada ne arıyordun? diye sordu.

Pakistanlı dehşete düşmüştü. Van Mook kemerinden çektiği bıçağı barmenin yüzüne indirdi. Bıçağın ucu adamın burnunu parçaladıktan sonra ağzına kaydı.

— Konuşacak mısın, yoksa seni geberteyim mi?

Geri dönen Tonton Beretta:

— Etrafı pisletme, dedi. Sonra onları ben temizliyorum.

Pakistanlı adam yüzündeki kanlan silmekle meşguldü.

Van Mook bıçağı bir daha kullanırsa adamı öldüreceğini biliyordu. Ama Eyüp'ün konuşması lazımdı. Altın külçeleri yeniden hayalinde canlandı. Merdiven altındaki çan ipleri gözüne çarpınca aklına bir fikir geldi. Barmeni gömleğinden tutarak iplerin yanına sürükledi ve kalın iplerden birini adamın boynuna doladıktan sonra sıkı bir düğüm yaptı. Tonton Beretta:

— Bu daha temiz bir iş, diyordu.

Herbert Van Mook Eyüp'ü sakalından kavrayarak:

— Bana cevap vermen için sadece bir dakikan var, dedi. Buraya, neden geldiğini söylemezsen seni öldüreceğim.

Pakistanlı, kısık bir sesle:

— Arkadaşınızı izliyordum, diyebildi.

— Neden?

— Öyle istediler.

— Kim?

— Bizim bölgenin milis kuvvetleri... Uzun zaman önce sizi izlemem için bana emir verdiler. Her yaptığınızı, kimlerle görüştüğünüzü onlara bildiriyordum.

— Orospu çocuğu! Bana haber bile vermedin. Oysa ben sana ne kadar güveniyordum.

— Emre boyun eğmezsem beni öldüreceklerini söylediler, diye inledi Eyüp.

— Onlara ne anlattın? diye sordu Herbert.

— Hiçbir şey, hiçbir şey... dedi Eyüp. Sadece birkaç kez Parbo inn'de bir yabancıyla konuştuğunuzu söyledim. Onu izlememi istediler. Amerikalı paralı askerlerden çok korkarlar. Başka bir şey anlatmadığıma yemin ederim. Zaten bir şey bilmiyorum...

— Ne yapacağımızı bilmiyor musun? diye sordu Van Mook yumuşak ses tonuyla.

— Hayır, hayır!

Tonton Beretta sessiz duruyordu, ama kahverengi gözlerine kindar bir anlam hakimdi.

— Güzel. Ne yapacağımızı sana ben söyleyeyim, dedi Van Mook.

— Hayır!

Adam acıyla bağırıştı. Ama Van Mook çılgınlıklarını daha fazla dinlemek istemiyordu. Ani bir hareketle Pakistanlının boğazındaki düğümü sıktı. Bir süre sonra adam ölmüştü.

— Onu burada bırakamayız, dedi yaşlı Fransız. Akşamları yaşlı mamalar kiliseye gelirler. Yardım et.

İki adam cansız bedeni merdiven altındaki bölmeye taşıdılar. Herbert Van Mook doğrulduğunda, gözleri tehlikeli bir pırıltıyla kaplıydı.

— Tonton, dedi. Çok ciddi konuşmalıyız.

— Emin misin? diye güldü Tonton Beretta.

— Altından haberin var mı?

— Evet.

— Güzel, dedi Hollandalı. Ben, banka soygununu yaptıktan sonra kaçmayı düşünüyorum. Sonra altınları yarı yarıya paylaşıyoruz. Her şeyi ayarladım. Geceyansı Kovboyu bizi kamyonla Carolina'da bekleyecek. Oradan

Zanderij'e geçerek doğu yolunu izleyeceğiz ve Witagron'dan sonra Avanero'ya varacağız. Orada bir uçak pisti var. Bazen Venezuela uçakları oraya iniş yapar. Eğer Avanero'da uçak bulamazsak, Venezuela'ya Guyana'dan geçerek de gidebiliriz. Acelemiz yok. Sonunda Caracas'a varınca...

Venezuela'ya vardı mı, Tonton Beretta kendi evinde sayılırdı. Hollandalının planı biraz karışıktı, ama uygulanamayacak kadar zor değildi. Ormanda kimse onları takip edemezdi. Önemli olan kamyonun sağlam olması ve Venezuela'ya yağmur mevsiminden önce varmalarıydı.

Tonton Beretta başını sallayarak:

— Her şeyi çok iyi ayarlamışsın, dedi. Ama benimle dalga geçmek yok.

Herbert Van Mook şaşırmış gözükererek:

— Tonton! diye bağırdı. Beni tanıdığını sanıyordum!

— Tanıdığım için kuşkulaniyorum ya... dedi Tonton Beretta. Yarın akşam seni evime bekliyorum.

Tonton Beretta Hollandalıyı kilisenin çıkışına dek geçirdi. Herbert Van Mook neşeyle ıslık çalıyordu. Tonton kuşkulandırmakta haklıydı. Van Mook'un altını onunla paylaşmaya niyeti falan yoktu, ama son darbeyi yiyince kimbilir nasıl şaşıracaktı? Tonton Beretta şimdi altınları nasıl ele geçirebileceğini düşünüyor, kafasında bir plan hazırlıyordu.

*

**

Parbo İnn'deki sessizlik en az dışardaki sıcak kadar iç bunaltıcıydı. İçeri hışımla dalan

Herbert Van Mook, kapıyı arkasından kapattıktan sonra:

— Eyüp polis için çalışıyormuş, dedi.

— Şimdi nerede? diye sordu Malko.

— Tehlike yaratamayacağı bir yere postalandı, dedi Van Mook. Tonton onunla ilgilendi.

— Neler öğrenmiş? diye sordu Malko.

— Fazla bir tehlike olduğunu sanmıyorum, dedi. Bouterse'in adamları paralı askerlerden çok korkarlar. Onların dostu olmadığını bildiklerinden Eyüp'e beni izlemesini söylemişler, dolayısıyla da sizi...

— Eğer izlendiysem bunun sonuçlarını düşünebiliyor musunuz? dedi Malko.

— Önemli değil, dedi Van Mook. Polisler uyandıklarında biz çoktan uzaklaşmış oluruz. Eyüp gece yarısına kadar barda kalacaktı. Onu aramaya yarın sabahtan önce başlamazlar. Ben çiftliğe döneceğim, Eric de işe gidecek. Planda bir değişiklik yok. Yarın akşam Tonton'un evinde buluşalım. Tekne hazır olacak.

— Silahlar nerede?

— Arabamın bagajında, dedi Van Mook. Onları Tonton'a bırakacağım.

Plan çok iyi hazırlanmıştı. Hollandalının soğukkanlılığı da taktir edilmeyecek gibi değildi. Ama bir sorun daha vardı. Eğer Cristina, Harb'ın nakli hakkında gerekli bilgileri alamamışsa, harekâtın hiçbir anlamı yoktu.

Bu durumda Julius Harb ertesi akşam ölmüş olacaktı.

Bardan çıktılar. Herbert Van Mook Parbo

İnn'in kapısını kapattıktan sonra, üstüne "Kapalı" tabelasını astı. Malko, Geceyarısı Kovboyu ile Rachel'in Van Mook'un arabasına binmelerini seyretti. Barmen ise kendi yoluna gidiyordu.

*

**

Malko danışmadaki kızın kendisini izlediğini hissetti. Küçük lobide her zamanki müşterilerden birkaçı vardı. Malko odasına çıkınca çevreyi inceledi, şüpheli bir şey göremeyince rahatladı. Bir duş alıp üstünü değiştirdikten sonra yeniden yola koyuldu. Torarica'yı terkederken dikiz aynasına baktı, izlenmiyordu.

Cristina'nın arabası villanın önüne park edilmişti. Malko genç kadının gölgesini verandada görünce, hızlı adımlarla merdiveni tırmanmaya başladı. Her zamanki hasır koltuğunda oturan melez dilberin bir elinde viski bardağı, diğerinde sigarası vardı. Malko'yu görünce ayağa kalktı. Gözleri eskisi gibi parlamıyordu.

— Kötü haberlerim var, dedi. Polisler senin hakkında bilgi toplamak için Torarica'ya geldiler.

XI. BOLUM

Malko Cristina'nın uzattığı kadehi robot gibi tuttu. Her şey altüst olmuştu. Herbert Van Mook çok iyimser davranmıştı, ama bu dünyada iyimserlerin sonu mezara gömülme-kti.

— Nasıl öğrendin?

— Seni görmek için otele uğradım. Haberi oradaki dostlarımdan biri verdi.

— Artık otele geri dönemem, dedi Malko. Ama burada da kalamam. Seni tanıdığımı biliyorlar.

Cristina sakın görünüyordu.

— Haklısın, dedi. Yarın akşama kadar seni idare edecek bir çözüm yolu buldum. Biri seni konuk edecek.

— Kim?

Gülümseyen Cristina:

— Greta Koopsie, dedi.

— Greta mı? Ama...

— Onu iyi tanırım. Tereddüt bile etmedi.

Malko cebindeki oda anahtarına dokundu. Anahtarını otelde bırakmamak gibi bir alışkanlığı vardı. Çantasının en dibinde Merkez Bankası'ndaki zırhlı kasanın üç anahtarı bulunuyordu.

— Harb'in nakli hakkında bir şey öğrenebildiniz mi? diye sordu.

— Yarın akşam, sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra gerçekleştirilecek, dedi. Tahminlerimize göre nakil, içinde Julius Harb ve şoförden başka silahlı dört, beş askerin de bulunduğu bir minibüsle yapılacak. Julius'un sağlık durumu şimdilik iyiymiş.

— Onu kurtarmak için bir harekât hazırladığımızı biliyor mu?

— Öğrenecek. Silah sesleri duyunca arabanın içine yatmasını söyleyecekler... Artık burada kalamazsın. Ne olacağı bilinmez. Yarın akşama doğru seni Greta'dan ararım. Henüz telefonları dinlemiyorlar.

Birlikte ayağa kalktılar. Malko Cristina'yı kucakladı.

— Bol şans! dedi genç kadın.

— Teşekkürler!

Malko şehre doğru ilerleyerek Torarica'yı geçti ve Papillon Bar'ın önüne arabayı bıraktı. Sonra yürüyerek otele geri döndü. Anahtarı kilide soktu. Oda boştu. Işığı yakarak kendisine gerekli birkaç parça eşyayı bir çantaya doldurdu ve banka anahtarlarının bulunduğu çantayı da alarak dışarı çıktı. Colt'una bindi ve Eldoradolaan yoluna Greta'nın evine doğru hareket etti.

*

**

Herbert Van Mook bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Karar günü gelmişti. Rachel ve Eric henüz kalkmamışlardı. Van Mook çiftliğin çevresinde şüpheli bir şey göremedi. Olaylar planladığı gibi gelişirse, birkaç saat içinde milyarder olacaktı. Giyindikten sonra, çizmesinin içine 32'lik bir otomatik yerleştirdi.

Gergin yüz hatlarıyla karşısına dikilen Eric.

— Hiç uyuyamadım, diyordu.

Herbert Van Mook soğuk bir tavırla:

— Hata etmişsin, dedi. Çünkü bu gece de uyuyamayacaksın.

Van Mook, altınlar tekneye yerleştirildikten sonra Dutchie ile birlikte Eric'i de postalamayı düşünüyordu. Sadece iş ortağı sorun çıkartabilirdi. Ama altını bir kere eline geçirdi mi, Van Mook ondan daha güçlü olacaktır. Rachel'i sarsınca genç kız sıçrayarak uyandı.

— İki saat sonra hareket ediyoruz, dedi Herbert.

XII. BÖLÜM

Dutchie eski Toyota ile şehrin çıkışma doğru yol alıyordu. Rita Moengo akşamları tavuk gibi erken yatarı. Çoktan uyumuş olmalıydı. Genç kadının evinde hiç ışık yoktu, ama Dutchie yine de kendini biraz rahatsız hissetti. Sustalı bıçağını kontrol ettikten sonra parmaklıkları kapıya yaklaştı. Genç usta gözlerini kocaman açarak karanlıkta ilerlemeye başladığında, merdivenin basamaklarında bir gölge gördü: Bir köpekti bu! Dutchie kafasını okşadıktan sonra, parmaklıkları tırmanmaya başladı. Hiçbir ses duyulmuyordu, ama Dutchie'nin yüreği ağzına gelmişti. Evinde havalandırma olmadığı için, genç sekreterin penceresini açık bıraktığını biliyordu. Balkonun kapısı da açıktı. Dutchie ay ışığının aydınlattığı odaya girdikten sonra, Rita Moengo'nun sessizliği bozan düzenli soluk alışlarını duydu. Acaba genç kadın çantasını nereye koymuştu? Dutchie çantayı Rita Moengo'nun yatağının yanındaki sehpa buldu. Hareketsiz duran köpeğin gözleri üstündeydi. Dutchie, köpeğin her an havlamaya başlayacağını düşünerek bir türlü harekete geçemiyordu. Sonunda elini yavaşça çantanın içine kaldırdı ve içini bir süre karıştırdıktan sonra anahtar destesini buldu. Tam o sırada,

canı oynaşmak isteyen köpek ağzını Dutchie'nin bileğine uzatıverdi. Köpeğin bu ani hareketine şaşırarak Dutchie parmaklarını açınca anahtar destesi gürültüyle yere düştü. Homurdanarak yatağında doğrulan genç sekreter:

— Titus! Yeter artık! diye bağırdı.

Eğer Dutchie biraz zeki olsaydı, anahtarları yerden alarak kaçırdı, oysa korku dolu yüz ifadesiyle olduğu yerde kalakaldı. Odanın içi gece lambasının ışığıyla aydınlandığında, Rita Moengo:

— Dutchie! diye bağırdı. Burada ne yapıyorsun?

Genç adam hâlâ sesini çıkarmayınca, Rita Moengo çıplak baldırlarını açıkta bırakmaya özen göstererek üzerindeki çarşafı itti ve hiç çekinmeden Dutchie'ye doğru yürüdü. Genç adamı her zaman zararsız bir erkek olarak görmüştü. Ama Dutchie'nin gösterdiği tepki o kadar ani oldu ki, genç kadın korkacak zaman bile bulamadı. Bıçağını çeken Dutchie, Rita Moengo'nun sol göğsünü yarıverdi. Genç kadın bir an Dutchie'ye baktı, sonra gözlerini göğsünden fıskıran kana çevirdi. Yaranın verdiği acıyla avazı çıktığı kadar bağırarak yatağına doğru geriledi. Dutchie bu kez bıçağını köpeğin boynuna sapladı. Zavallı hayvanın ses telleriyle birlikte şahdamarı da kesildi.

Rita Moengo telefona doğru ilerlemek istediğinde, Dutchie sehpanın üzerindeki gece lambasını genç kadının boynuna indirdi. Genç sekreter boğuk bir çığlık attı. yatağın üstüne diz çöktü. Dutchie'nin bir kez gözü

dönmüştü. Genç kadının kafatası kemikleri paramparça olana dek vurdu, vurdu, vurdu... Sonra gece lambasını yere fırlatarak elini terden sıırıslıklam olmuş saçları arasında gezdirdi, bıçağın ucunu çarşafa sildikten sonra cebine koydu ve anahtarları aldı.

Merdiveni koşar adımlarla indi, parmaklıkları bir kez daha aştıktan sonra kendini ıssız yoldu buldu. Herbert Van Mook bu işe çok sevinecekti.

Ama kaygılanmakta gecikmedi. Rita Moengo'nun cesedi er ya da geç bulunacaktı. Başına dert açılabilirdi. Van Mook ile birlikte ülke dışına kaçamaz mıydı? Patronunun sırrını bildiğine göre, Hollandalı ona hayır diyemezdi. Bu fikir neşesini yerine getirince koşmaya başladı.

*

**

Malko gözlerini büyük masanın üstünde duran silahlardan ayırmıyordu. Bir Beretta, iki Uzi ve iki M 16. Malko, Tonton Beretta'nın evine geldikten sonra, yaşlı Fransız silahları son bir kez daha gözden geçirmişti.

Tekne Merkez Bankası'nın karşısına demirlemiş, onları bekliyordu. Geceyarısı Kovboyu da çoktan Carolina'ya varmış olmalıydı. Ambulansı Tonton Beretta'nın motor hurdalanıyla dolu hangarında bekletiyorlardı. Herbert Van Mook, Rachel'in şaşkın bakışları altında, gözleri boşluğa takılı bir halde elindeki bardakla oynuyordu. Eric, korkusunu gidermek için bir çocuk dergisinin resimlerine bakmakla meşguldü. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Saat on bir olmuştu. Sokağa

çıkma yasağının başlamasına sadece bir saat vardı.

Dutchie'yi bekliyorlardı, ama genç adam geç kalmıştı. Herbert Van Mook ona güvenmekle hata ettiğini düşünüyordu. O orospu çocuğu kendilerine ihanet ederek kaçmış olabilirdi. Tonton Beretta pencereye doğru yaklaştığında:

— Biri geliyor! diye bağırdı.

— Dutchie'dir, dedi Van Mook üstündeki yükün hafiflediğini hissederek.

Şimdi hepsi de kapıyı gözlüyorlardı. Ama kapı açılmadı. Yaşlı Fransız:

— Gidip bakacağım, dedi.

Hepsi kulakları kapıda, gözleri silahlara çevrili, aynı şeyi düşünerek beklemeye başladılar. Ansızın, bahçede çığlık sesleri duyulunca Malko ile Van Mook hemen dışarı fırladılar. Merdivenlerde, birini odaya sokmaya çalışan Tonton Beretta ile çarpışıyorlardı.

— "Bunu" hangarın yanında buldum, dedi Tonton Beretta.

"Bu", Greta Koopsie'den başkası değildi. Malko kalbinin duracağını zannetti.

— Bırakın! Onu tanıyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Greta Koopsie'nin elleri titriyordu.

— Burada ne arıyorsun? diye sordu Malko. Bu evde olduğumu kim söyledi?

— Cristina, dedi Greta titreyen sesiyle.

— Niye geldin?

— Seninle gitmek istiyorum.

— Bu olanaksız, dedi Malko. Çok tehlikeli bir iş yapacağız. Sana daha önce de söylemiştim. Evine dönmen gerek. Anlıyor musun? Olanak-

SIZ. Greta sıçrayarak:

— Anlıyorum, dedi. Bağışla beni. Gidiyorum.

Greta Malko'dan ayrılarak kapıdan çıkmaya yeltendiğinde, Tonton Beretta silahını ona doğrultarak:

— Bu kadın odadan çıkacak olursa, kurşunları üstüne boşaltırım, dedi. Madem buraya geldi, bizle kalacak.

Kapıya vurulan darbeler herkesi irkiltti. Tonton Beretta:

— Kim o? diye seslendi.

— Dutchie!

Yaşlı Fransız kapıyı açınca, Dutchie içeri dalarak doğruca Van Mook'a ilerledi, anahtar destesini uzattı ve güven dolu bir ses tonuyla:

— İşte, Bay Van Mook, dedi. Her şey yolunda gitti.

Malko aniden Dutchie'nin gömleğindeki kocaman kırmızı lekeyi farkederek:

— Bu nedir? diye sordu.

Malko ile Tonton Beretta aynı anda Dutchie'ye doğru ilerledi. Lekenin kan olduğu belliydi. Dutchie kan lekesini yok edebilmiş gibi gömleğini ovuşturarak:

— O aptal kız polise haber vermek istedi, dedi.

Herbert Van Mook'un tokatı aniden Dutchie'nin yüzünde patladı.

— Enayi herif! Ne yaptın sen?

— Her şey yolunda, Bay Van Mook, dedi. Polise telefon edecek zamanı bulamadı.

— Onu öldürdünüz mü? diye sordu Malko buz gibi bir sesle.

Greta Koopsie bembeyaz kesilmişti. Dutchie cevap vermedi, Malko öfkeden kudurmak üzereydi. Daha harekât başlamadan başlarına kaç dert almışlardı!..

— Bu aptal ambulansı kullanacak, dedi Van Mook. Sonra onu salıveririz.

— Pekâlâ, dedi Malko. Greta da bizle kalıyor.

Herbert Van Mook'un gözleri Dutchie'nin üstündeydi. İlk fırsatta onu boğazlamaya karar verdi. Artık Tonton'dan başka kimseden destek göremezdi. Malko'ya dönerek:

— Kız için üzgünüm, dedi. Ama anahtarlar elimize geçtiğine göre, artık hazırlanabiliriz.

— Doğru, dedi Malko. Fakat küçük bir değişiklik yapmamız gerekecek.

Herbert Van Mook ve Tonton Beretta bir ağızdan aynı soruyu sordular:

— Nedir?

— Julius Harb'ın nakli sokağa çıkma yasağı başladıktan hemen sonra gerçekleştirilecekmiş, dedi Malko. Bu durumda, Julius Harb'ı kurtarıp bankaya sonra gitmemiz gerekecek.

Malko'nun sözlerinden sonra Herbert Van Mook'un yüz hatları aniden gerilmişti.

XIII. BÖLÜM

— Olanaksız bu! diye bağırdı Hollandalı. Bütün şehir ayağa kalkmış olur. Polisler her köşeyi tutacaklardır. Bizi hemen yakarlar. Önce bankaya gitmeliyiz.

— Nehirden kaçacağımıza göre şehir yollarını kullanmayacağız, dedi Malko. Şehrin merkezini de özel olarak tutacaklarını sanmıyorum. O kadar yakında olduğumuzu tahmin edemezler.

Tonton Beretta hoşnutsuz bir anlamla başını salladı.

— Çok aptalca... Bizi hemen yakalayacaklardır. Önce altını almalıyız.

— Karar vermek için çok az zamanınız var, dedi Malko. En geç yarım saat sonra görev yerinde olmazsak, başımıza dert alacağız.

Van Mook gözlerini ona dikerek:

— Ya sizinle gelmezsek?., diye sordu.

— O sizin bileceğiniz iş, dedi Malko. Tek başıma giderim ve bir mucize sonucu Julius Harb'ı kurtarmayı başarırım, altınları bankada bırakarak canımı kurtarmaya çalışırım.

— Tek başınıza başarma şansınız olmadığını pekâlâ biliyorsunuz, dedi Van Mook. Hem sonra silahlar bana ait.

Tam bir çıkmazdı bu!

— Unutmayın ki, dostunuz Dutchie

bankanın sekreterini öldürdü, dedi Van Mook'a. Siz de Parbo Inn'in barmeni Eyüp'ü öldürdünüz. Paramaribo'da kalırsanız bu iki cinayet olayı başınıza dert açacaktır. Ama benimle birlikte harekâta katılırsanız, yirmi beş kilo altınla kendinize yeni bir hayat kurabilirsiniz.

— Ya ben? diye sordu Tonton Beretta. Ben ne olacağım?

— Paramaribo'da kalırsanız, Eyüp yüzünden sizin de karşınıza bazı sorunlar çıkacaktır. Ama bana yardım ederseniz, on iki buçuk kiloluk bir altın külçesi kazanırsınız.

Odaya bir sessizlik çöktü. Herbert Van Mook alnını kırıştırmış, düşüncelere dalmıştı. Sonunda Herbert Van Mook:

— Pekâlâ, dedi. Sizin dediğiniz olsun. Başka seçeneğimiz yok.

Tonton Beretta bir şeyler söylemek için ağzını açacak gibi oldu, ama hemen vazgeçti. Eric'in yüzü de aniden bembeyaz kesiliverdi. Malko saatine baktı: On ikiye yirmi vardı. Geriye sayış başlamıştı.

İlk partiyi kazanmıştı, ama ya sonrası?

*

**

— Beş dakika sonra yola çıkıyoruz, dedi Malko. Herbert, Eric ve Tonton, siz benle birlikte Dutchie'nin kullanacağı ambulansa bineceksiniz. Rachel ile Greta benim arabamı alarak Alman Konsolosluğu'nun az ötesinde Mirandastraat otoparkında bekleyecekler. Julius Harb'ın nakli tek bir arabayla yapılacaktır. Arabayı gördüğümüz anda ambulansın şoförü Gravenstraat yolunu kapatacak şekilde

arabanın önünü kesecek. Ambulansın varlığı bize zaman kazandıracaktır. Onları yok etmek için tam dört kişiyiz. Julius Harb'ın harekât-tan haberi var. Silah sesi duyar duymaz arabanın içine yatacak. Onu kurtarmak zorundayız. Sonra ambulansa binerek Watermolenstraat yoluna çıkacağız.

— O yol tek yönlüdür, dedi Van Mook.

— Sokağa çıkma yasağı başladığından, yolda trafik olmayacaktır, dedi Malko. Gelukkige Dag'a varmak için iki yüz metrelik bir mesafemiz var. Merkez Bankası'nın avlusu yoldan gözükmüyor. O sırada hasımlarımız da Paramaribo'nun evlerini tek tek aramaya başlamış olurlar. Şehrin çıkışlarını da kontrol altına alacaklarından eminim. Sonra, harekâtın ikinci bölümü başlıyor...

— Altınları tekneye nasıl taşıyacağız? diye sordu Herbert Van Mook.

— Harekâtın en zor bölümü... dedi Malko. Waterkant'ta tek yönlü trafik uygulandığına göre sadece bir taraftan tehlike gelebilir. Askerleri gördüğümüz anda ateş ederek zaman kazanmaya çalışmalıyız. En kötü ihtimalle, altının bir bölümünü taşımış olacağız.

Malko, ortaklarını zırhlı kasadan kolay kolay ayıramayacağını düşünüyordu. Hayatları büyük tehlikede olsa bile, adamlar son gramına kadar altınları ele geçirmek isteyeceklerdi.

Herbert Van Mook:

— Büyük riske gireceğiz, dedi. Fort Zeelandia'dan sadece dört yüz metre uzakta olacağız. Bizi yakalamaları işten bile değil...

— Kaygılanmakta haklısınız, Herbert, dedi

Malko . Ama ne yazık ki, başka çözüm yolu yok. Şoförün bizi Caronna'da bekleyeceğinden emin misiniz?

— Onu ikna etmek için çok uğraşım. Sanırım bizi bekleyecek, yoksa işimiz bitik demektir, dedi Hollandalı.

Eğer kamyon olmazsa milis kuvvetleri onları derhal yakalardı. Herbert Van Mook bir eylem adamıydı. Gözlerini kapatarak harekâtın sonunda Tonton Beretta'yı ortadan nasıl kaldıracağını düşündü. Ama daha da önemlisi Malko'yu yok etmektir. Göz ucuyla Greta Koopsie'ye baktı, fakat kadının ne düşündüğünü anlayamadı. Onun da yok olması gerekiyordu. Bir M 16 alarak şarjörünü kontrol etti. Şimdilik tek sorun, harekâtın ilk bölümünü başarıyla sonuçlandırmaktı. Yoksa... Ansızın bir düşünce kafasını bulandırdı.

— Eğer Julius'u tank, ya da tanka benzer bir araçla taşıyorlarsa o zaman ne yapacağız? diye sordu Herbert.

— Hiçbir şey, dedi Malko. Ama ne pahasına olursa olsun Julius Harb'ı özgürlüğüne kavuşturmalıyız.

— Ama kendi hayatımızı tehlikeye atıyoruz, diye karşı çıktı Hollandalı.

— Bir kumar oynuyoruz, dedi Malko. Kumarda olduğu gibi bu işte de bir tehlike var tabii.

Van Mook, Malko'yu öfkeyle süzerek şarjörü M 16'ya yerleştirdi. Akıllı geçinen bu herif yaptıklarının bedelini çok ağır ödeyecekti.

— Haydi gidelim, dedi Malko.

Sonra Uzi'lerden birini alarak bahçeye

çıktı.

Greta Koopsie de onu izledi.

— İnsanları mı öldüreceksiniz?

— Ama Julius Harb'ı kurtarmanın başka yolu yok ki!

— Fakat siz de ölebilirsiniz. O zaman?..

— Ölebiliyim ya, dedi Malko. Diğerleri gibi... (Sonra Dutchie'ye döndü.)

— Ambulansı getirin!

Genç melez boğuk bir çığlık attıktan sonra Herbert Van Mook'a doğru koştu ve Hollandalı adamın koluna yapışarak:

— Bay Van Mook, yapamayacağım, dedi. Ne olur beni burada bırakın. Aziz Meryem Ana üstüne yemin ederim ki, kimseye bir şey söylemeyeceğim.

Van Mook kemerinden çektiği bıçağı melezin karnına dayadı:

— Dutchie, seni çok severim, dedi yumuşak bir ses tonuyla. Ama çok aptalsın. O yüzden sana pek güvenemiyorum. Bizimle gelmezsen, mezarını bu bahçeye kazmamız gerekecek.

Dutchie önce bıçağı, ardından Hollandalıya baktı ve inlemesini sürdürerek hangara doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra beyaz Mercedes 600 yanlarında durdu. Malko ile Van Mook öne, Dutchie'nin yanına yerleştiler. Tonton Beretta ile Eric de silahları alarak arka koltuğa oturdular. Greta ve Rachel ise Malko'nun arabasına doğru yürüdüler.

Bir süre sonra, Dutchie ambulansı hastaneye bakan karanlık yolda durdurarak farları söndürdü. Malko Cristina sayesinde, askerlerin şehrin merkezinde ve özellikle Polis Müdürlüğü ile Fort Zeelandia arasında pek

dolaşmadıklarını biliyordu. Arka taraftan tok bir ses duyuldu. Tonton Beretta namluya kurşun sürmüştü. Sonra yeniden sessizlik çöktü. Kilisenin çanları gece yarısını vurduğunda, hepsi irkildi. Camını açan Malko dışarıya kulak verdi. Sokaktaki durgunluk Pompei'yi andırıyordu. Silahını sımsıkı tutan Herbert Van Mook'a dönerek:

— Başlangıçta dördümüz birlikte hareket edeceğiz, dedi. Sonra iki gruba ayrılalım. Tonton ile ben sizi gözleriz. Siz, Eric ile arabaya baskın yaparak Julius'u dışarı çıkartın. Böylesi daha kolay, çünkü Flamanca'yı içimizde en iyi bilen sizsiniz.. Bu arada Dutchie de Watermolenstraat'a varmış olur. Eğer buraya kadar her şey yolunda giderse, sizinle arkada kalarak olması muhtemel bir saldırıyı önlemek için hazır bekleyeceğiz. Otoparka gitmek için üç dakikamız var. Harekatın ikinci bölümünü gerçekleştirmek için en az iki saat beklemeliyiz. Geceyarısı Kovboyu ne zamana kadar bizi Carolina'da bekleyecek?

— Biz oraya varana kadar, dedi Van Mook. Fort Zeelandialılar bizi izlerse ne yapacağız?

— Onlara en az beş dakika gerekir, dedi Malko. Oysa biz harekâtı üç dakikada bitirmiş olacağız.

Sakin görünmesine karşın Malko da kaygılanmıyor değildi. Bu adamlarla birlikte bir komando harekâtına girişmek aptallıkların en büyüğüdü. Her şey Cristina'nın verdiği bilgilere ve bir varsayıma dayanıyordu. Sokağa çıkma yasağı boyunca yollar trafiğe

kapalı olduğuna göre, önlerine çıkan ilk araba, Julius Harb'ı taşıyan araba olacaktı.

Kapıyı yavaşça açan Malko Gravenstraat'ın köşesine dek yürüdü. Etrafa göz atınca yolun ıssız olduğunu gördü.

Ne bir yolcu, ne de otomobil vardı...

Az sonra elinde silahıyla Herbert Van Mook yanına geldi.

— Bu aptalca harekâta hiç girişmesek, dedi Hollandalı. Altınların bir bölümünü ötekilere dağıtır, geri kalanları da ikimiz yarı yarıya paylaşırdık. Sonra ver elini Brezilya!..

Malko cevap vermeyince öteki daha fazla üstelemedi. İssız yola bir süre daha baktıktan sonra, birlikte ambulansa geldiler. Barmene dönen Herbert Van Mook:

— Haydi! dedi.

Öteki M 16 ile birlikte dışarı çıktı. Saat, on ikiyi beş geçiyordu.

Beş dakika daha geçti. Birden, hızla yaklaşan ayak seslerini duydular. Soluk soluğa kalmış barmen:

— Son süratle iki araba geliyor! dedi. Şimdi mezarlığa varmışlardır.

Paramaribo'nun en eski mezarlığı, Gravenstraat yolunda bir kilometre ötelinde bulunuyordu. Malko midesinin altüst olduğunu hissetti. Cristina sadece bir araba olacağını söylemişti. Devriyeler kol mu geziyorlardı? Yoksa nakil işi iki arabayla mı gerçekleştirilecekti? Bu sorulara cevap vermesi için Malko'nun en fazla bir dakikası vardı.

XIV. BOLUM

Ambulanstan fırlayan Malko Gravenstraat'ın köşesine dek koşarak yaklaşmakta olan beyaz farlara baktı. Gerçekten de iki vasıta geliyordu. Ambulansa doğru koşarak:

— Gidiyoruz! diye seslendi Herbert Van Mook'a.

Van Mook ile barmen ambulanstın çıktılarında, Hollandalı Dutchie'ye dönerek:

— Ben köşeye gizleneceğim, dedi. Elimi kaldırdığım anda hareket edecek ve Gravenstraatçıkışındabizibekleyeceksin. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı, dedi Dutchie titreyen ellerini direksiyona yapıştırarak.

Malko ilk arabayı görünce boğazının sıkıştığını hissetti. Bouterse'e devrimi gerçekleştirmesinde yardımcı olan zırhlı arabalardan biriydi bu! Arabanın tepesindeki mitralyöz sokak lambalarından birinin soluk ışığıyla aydınlanınca Malko kurşunlarla delik deşik olacaklarını düşündü. Arabanın içinde en az altı adam olmalıydı. Zırhlı araç yaklaşıyordu. Yüz metre kalmıştı... Sonra seksen, altmış...

Malko Van Mook'u dehşete düşmüş gözleriyle karşılaştıkça Hollandalıya düşünme fırsatı vermedi.

— Haydi!

Herbert Van Mook kolunu kaldırıncaya, am-

bulansın egzoz dumanını gördüler. Bu sefer Dutchie gaza sonuna dek basmıştı.

Şoför karşıdan gelen ambulansa çarpma için fren yapmak zorunda kalınca, zırhlı araba Malko'nun birkaç metre ötesinde durdu. Ani frenin etkisiyle mitralyözün başındaki adam biraz öne kayd. Malko, silahını hafifçe yukarı kaldırdıktan sonra tetiğe bastı. Patlama sesi gecenin sessizliği içinde korkunç bir gürültüyle yankılandı. Asker umutsuz hareketlerle birkaç saniye bocaladıktan sonra mitralyözün üstüne yığılıp kaldı. Arkadaki minibüs beklenmedik bu olay karşısında az daha zırhlı arabaya çarpıyordu.

Herbert Van Mook'a dönen Malko:

— Zırhlının arkasına geçin! diye bağırdı.

Zırhlı arabanın kapısı arka taraftaydı. Herbert Van Mook Tonton Beretta ile birlikte, iki araba arasına doğru koşmaya başladı.

— Gelin! diye bağırdı Malko Eric'e.

Julius Harb herhalde minibüsün içindeydi. Tam o sırada, minibüs geri gitmeye başladı. Malko ile Eric minibüsün ön camına ateş ettiler.

Minibüs durdu. Şimdi iki araba arasında yirmi metrelik bir mesafe bulunuyordu. İlk silah seslerinin üzerinden sadece bir dakika geçmişti. Bu gürültü Fort Zeelandia'dakileri uyandırabilirdi. Malko zırhlı arabaya bir kez daha baktı. Aracın üstünde anten olmadığına göre, içindekiler kimseden yardım isteyemelerdi.

Minibüsün kenarına yaslanarak var gücüyle kapıya asıldı. Kapı aniden açıldı, ama askerlerden hiçbiri dışarı çıkacak zaman

bulamadılar. Van Mook'un silahından çıkan kurşunlar içerdekileri tek tek sıradan geçirdi. Tonton Beretta da şarjörünü yaşamak için can çekişenlerin üstüne boşalttı. Hafif bir "pluf" sesiyle zırhlının içi aydınlandı ve az sonra araç alev alev yanmaya başladı.

— Harb! Julius Harb! diye bağırdı Malko.

Minibüsün arkasındaki gölgelerden biri ayağa kalktı. Julius Harb'ın zayıf yüzü belirdi. Tonton Beretta, Malko'nun emir vermesini beklemeden Julius Harb ile ambulansa doğru ilerlemeye başladı, fakat Julius Harb'ı ambulansa sürüklemekte güçlük çekiyordu. Dutchie neden yardıma gelmiyordu? Herbert Van Mook ile Malko Tonton Beretta'nın yanına vardıklarında:

— Julius yaralı mı? diye sordu Malko.

— Bacağına kurşun yedi, dedi Tonton Beretta.

Julius Harb acıyla kıvranıyordu. Malko koltuk altlarından tuttu ve Tonton Beretta'nın da yardımıyla Harb'ı ambulansa sürükledi.

— Dutchie! diye bağırdı Van Mook. Kapıyı açsana!

Kapı açılmadığı gibi içerden cevap da gelmedi. Dutchie sanki görünmez olmuştu. Tonton Beretta küfürler savuruyordu. Ambulansa yaklaşan Van Mook:

— Dutchie kaçmış, dedi.

— Direksiyona geçin, dedi Malko. Arka kapıyı da açın.

Julius Harb, Malko'nun kollarında sürekli inliyordu. Onca tehlikeye atıldıktan sonra, ya Julius Harb ölürse?.. Malko bunu düşünmek bile istemedi, yaralıyı koltuğa yatırdı. Tonton

Beretta öne yerleşti. Tam o sırada Van Mook:

— Araba gitmiyor! diye homurdandı...

Motor çalışıyor, ama ambulans bir adım bile ilerlemiyordu. Tam bir çıkmazdı bu. Julius Harb yaralıyken yürüyerek kaçmaları söz konusu olamazdı. Malko dışarıya bir göz attı, ama yanan arabanın alevinden başka bir şey göremedi.

Az sonra Mercedes hareket eder gibi oldu. Herbert Van Mook geri vitese taktığında ambulans olduğu yerde sarsıldı ve otuz saniye geçmeden Watermolenstraat yoluna saptılar. Göz ucuyla dışarı bakan Malko, Hükümet Sarayı tarafından yaklaşan arabalar görmekte gecikmedi.

Ambulans farları sönük bir halde yolda ilerliyordu. İki yüz metre sonra Herbert Van Mook sağa döndü. Ani bir frenle daha önce kararlaştırdıkları gibi otoparka girerek, yoldan görülmesi olanaksız bir yerde ambulansı durdurdu. Hemen yanlarında park edilmiş olan Colt'un kapısı açıldı, Greta Koopsie dışarı fırlayarak onlara doğru koştu.

— Tanrım! Her şey yolunda mı?

— Hemen hemen... dedi Malko. Bir yaralı var. Onunla ilgilenin.

*

**

Bağırılmamak için dudaklarını ısırarak Julius Harb, kendisine uzatılan pansuman bezlerini iki eliyle kavradı. Kurşun ayak bileğini yaralamıştı. Artık hayatı tehlikede değildi, ama kanı durduramazsa bacağına bir müdahale gerekecekti. Ambulansın arka koltuğunda yatıyordu. Başında duran iki kadın morfinin

etkisini bekliyorlardı. Malko, Van Mook ve Tonton Beretta önde oturuyorlardı. Silahları hâlâ ellerindeydi, ama heyecanları geceli çok oluyordu.

Ambulansın açık pencereleri, gece içinden duyulan sesleri onlara dek ulaştırıyordu. Rıhtımdan son hızla bir arabaya geçti. Bunun dışında sokakta başka bir hareket olmadı. Malko'nun varsayımı doğru çıkmıştı. Askerler şehrin merkezini aramıyorlardı. Ansızın çok yakınlarında bir silah patladı.

Yürekleri atmaya başladı.

— Ya bizi öldürürlerse?.. diye homurdandı Tonton Beretta.

— Bir daha o kelimeyi ağzına alma, dedi Herbert Van Mook. Eric yetmedi mi?

Omuzlarını silken Fransız:

— Boş inançları olan bir insan değilim, dedi.

Saatine bakan Van Mook:

— Saat bire çeyrek var, dedi. Altınları ne zaman alacağız?

— Saat ikiden önce harekete geçemeyiz, dedi Malko. Ortalığın durulmasını beklemeliyiz.

— Ya bizi burada bulurlarsa?

— Yanımızda yeterince silah var, tekne de az ilerde bekliyor. Bir tehlike olursa hemen tekneye bineriz. Şimdilik yapacak başka bir şey yok. Bütün şehri arayacaklarını sanmıyorum. En azından sabaha kadar bekleyeceklerdir. Gidip, bir bakayım.

Ambulanstan ayrılarak ıssız yolun karanlık bir köşesine gizlendiğinde, nehrin üstünde bir ışık gördü. Devriye botu bile harekete

geçmişti. Neyseki, harekâtın ilk bölümünden hemen sonra tekneye binmemişlerdi. Sonra bankanın önünden bir jip geçti.

Yeniden ambulansa döndü. Julius Harb gözleri kapalı, sessizce yatıyordu. Greta'ya dönen Malko:

— Gelmemeliydiniz, dedi. Bizle beraber siz de yok olursanız...

— Önemi yok, dedi Greta. Burada mutluyum.

Tonton Beretta onları izliyordu.

— O aptal Dutchie şimdi ortalıkta dolaşıyordur, dedi. Bizim nerede olduğumuzu da biliyor. Enselenirse...

Malko midesinin kasıldığını hissetti. Dutchie'yi unutmuştu. Yaşlı Fransız haklıydı, ama Dutchie'nin enselenmemesi için dua etmekten başka yapabilecekleri bir şey de yoktu.

www.

cizgiliforum.

com

XV. BÖLÜM

Sık sık saatine bakan Herbert Van Mook sonunda:

— Saat iki buçuk oldu, dedi. Şimdi yola çıkmazsak, altının tümünü taşıyacak zamanımız olmaz. Bir düşünün: On iki buçuk kiloluk külçeler halinde hazırlanmış tam yüz altmış külçe... Her seferde ancak üç külçe taşıyabiliriz. Her taşımanın da beş dakika süreceğini varsayarsak altınları tekneye yüklememiz en az bir buçuk saat alacaktır.

Malko bu düşüncelerin ardındaki esas amacı hemen farkettil. Altın tekneye taşınmadığı sürece yaşamının tehlikede olmayacağını biliyordu. Paramaribo yaklaşık bir saattir eski ölüm sessizliğine kavuşmuş durumdaydı.

Herbert Van Mook birkaç metre ötesinde duran altınlara sahip olmak için sabırsızlanıyordu. Artık kafasında tasarladığı planı uygulamaya geçirebilirdi. Altınları almadan ülkeden çıkmak fikri kafasını bulandırılıyordu. Malko onu bu düşüncelerinden sıyırdı.

— Bir sorun çıktığında hemen kaçabilmek için, altınlardan önce kadınları ve Julius Harb'ı tekneye yerleştireceğiz. Tekneye bir göz atayım.

Bunları söyledikten sonra ambulandan çıktı ve Surinam'ı çevreleyen rıhtım boyuna

ulaştı. Büyük tekne kıyıda demirliydi. Aynı yolu izleyerek geri döndü. Ambulansa vardığında, diğerlerinin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

— Tek bir yolculuk yapacağız, dedi Malko. Böylesi daha tehlikesiz olur. Van Mook ile ben Harb'ı taşıyoruz.

Morfinin etkisiyle Julius Harb bayılmıştı. Ambulansı açarak yaralı adamı dışarı çıkardılar. Neyseki ayın ışığı bu gece çok zayıftı.

Tonton Beretta hepsinden önce tekneye atladı. Malko ile Van Mook Julius Harb'ı dikkatle güvertenin altındaki kamaraya soktular. Rachel ve Greta da kamaraya girdiler.

— Tekneyi harekete hazırla, dedi Van Mook Tonton Beretta'ya.

Yaşlı Fransız bir an tereddüt ettikten sonra kontak anahtarını açarak motora benzin gelip gelmediğini kontrol etti. Tekne her an hareket edebilirdi, her şey yolundaydı.

Van Mook Greta ile Rachel'i teknede bırakarak rıhtıma çıktı. Malko ve Tonton Beretta da onu izledi. Waterkant'ı çabucak geçerek ambulansın yanına vardılar. Büyük an gelmişti, ama Malko hâlâ tereddütteydi. Altını almadan da pekâlâ yola çıkabilirlerdi. Bu altın işine atılmakla tehlikeyi davet ediyorlardı, ama altın olmazsa bu iki adam kendisini her an öldürebilirdi. Van Mook anahtar destesini cebinden çıkardıktan sonra:

— Şu aptal Dutchie kaçmasaydı!.. diye homurdandı.

Mercedes 600'ün tepesine çıkınca bankayı çevreleyen duvarı aşmaları kolay oldu. Malko ile Van Mook'un elinde birer Uzi, Tonton

Beretta'da da her zamanki gibi bir M 16 vardı. Rita Moengo'nun sözünü ettiği servis kapısı tam karşılardaydı. Herbert Van Mook anahtarları tek tek denemeye başladı. Dördüncü anahtar kilidin içinde kolayca donuverdi. Hollandalı soluğunu tutarak:

— Eğer Dutchie doğru bilgi almışsa, sağ taraftaki güvenlik tablosunu bulmak için sadece bir dakikamız var, dedi. Tabloya bağlı alarm sistemini de bu anahtarla işlemez hale getireceğiz.

Anahtar destesinde tek bir düz anahtar vardı. Herbert Van Mook kilide soktuğu anahtarı döndürünce kapı açıldı ve üç adam karanlıkta ilerlemeye başladılar. Malko'nun elindeki elektrik feneri sağ taraftaki tabloyu aydınlattığında bir dizi kırmızı ışıklı düğme hepsinin dikkatini çekti. Hollandalı düz anahtarı çoktan kilide sokmuştu. Anahtar kilitte dönünce bütün düğmelerde yeşil ışık yandı.

Alarm sistemi işlemez hale getirilmişti.

Derin bir soluk aldılar. Malko teknedeki durumun ne olduğunu anlamak için o tarafa kulak kabarttıktan sonra:

— Waterkant'a açılan parmaklıklı kapıya bir bakın, dedi. Eğer o kapıyı kullanabilirsek, bu bize taşımada zaman kazandıracaktır.

Herbert Van Mook kapıya bakmaya gidince, Malko zırhlı odanın girişini aradı. Merdivene açılan bir kapıdan yerin altına iniliyordu. Malko basamakları inmeye başladığında, Herbert Van Mook yanlarına geldi:

— Parmaklıklı kapı açık, dedi.

Üç adam uzun bir koridorun sonunda,

kendilerini zırlı kasanın önünde bulduklarında oldukça heyecanlıydılar. Malko yüzünde ciddi bir gülümsemeyle Van Mook ve Tonton Beretta'ya dönerek;

— Silahlarınızı yere bırakmanızı rica ediyorum, dedi. Benim size hâlâ ihtiyacım var, ama bu kapı bir kez açıldı mı benden kurtulmak için elinizden geleni yapacağınıza eminim.

— Neden? diye sordu Van Mook safça.

— Çünkü iki ton altın her zaman elli kilo altına tercih edilir!

.. Bu hesap tartışma götürmezdi. İki adam silahlarını yere bırakarak merdivenin ucuna kadar gerilediler. Malko kilidi açacak ilk anahtarı' deliğe soktukten sonra, diğer ikisini de üçgen şeklindeki kilide geçirdi. Anahtarları "sıfır" sayısı üzerine gelene dek sol tarafa çevirdikten sonra, bu kez ilk anahtarı yedi, ikinciyi beş, sonuncuyu da on bir kere kilitte döndürdü. Herbert Van Mook ile Tonton Beretta heyecanla onu izliyordu.

Malko elini tokmağa değdirince, kapı ağır ağır açıldı. Ama kapının arkasında parmaklıklı bir bölme daha vardı.

—Allah cezasını versin! diye bağırdı Van Mook.

— Anahtarı bende, dedi Malko.

Parmaklıkların ardından birbiri üstüne dizilmiş altın külçeleri seçiliyordu. Oda küçük sayılırdı. Malko anahtarı parmaklıkların kili-dine sokunca demir kapı hemen açıldı. Herbert Van Mook ile Tonton Beretta fırtına gibi odanın içine daldıklarında, Malko yere bırakılan silahları omzuna attı. Herbert Van

Mook çok ağır olmasına rağmen, dört külçeyi aldığı anda bütün adaleleri titremeye başladı, ama gözleri pırıl pırıldı. Tonton da gözlerinden neşe dolu ışıklar saçarak üç külçeyi kucakladı. Malko omzundaki silahlar yüzünden ancak iki külçe alabildi. Herbert Van Mook'a yetiştiğinde Hollandalı çoktan parmaklıkları giriş kapısına varmıştı. Dışarı çıkmadan önce Waterkant yoluna bir kez daha göz attılar. Van Mook tekneye vardığında, ayakta duracak gücünü yitirmek üzereydi. Külçeleri rıhtıma bıraktılar. Altınları tekneye yükleme işi kadınlara aitti. Koşarak geri döndüler. Malko M 16 ile birlikte Uzi'yi de tekneye bırakarak, sadece kendi silahını yanına aldı. Altınları yükleme işinin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti.

Hiç konuşmadan merdivenleri yeniden inerek külçeleri bir kez daha yüklediler. Tekneye gidip geri dönmek yaklaşık beş dakika sürüyordu. Böyle giderse sokağa çıkma yasağının bitimine kadar bütün altınları tekneye yüklemeleri olanaksızdı.

Van Mook anlamsız gözlerle koşturup duruyordu. Malko üç külçe taşıyarak tekneye en son varan oldu. Tonton Beretta yirmi yaşındaki bir delikanlının çevikliğiyle hareket ediyordu, ama avluya vardığında soluk almak için bir süre durdu. Külçeler altın bir halı gibi teknenin döşemesini kaplıyordu. Enerjisini harcamamak için kimse konuşmuyordu.

*

Herbert Van Mook sarhoş biri gibi

sallanıyordu. Bütün vücudu tir tir titrediğinden külçeleri taşımakta da güçlük çekiyordu. Kolları sızlıyor, bacakları kesiliyordu. Yine de kan çanağına dönmüş gözleriyle tekneyle banka arasında mekik dokuyup duruyor, Waterkant yolunu geçerken sağına soluna bile bakınmıyordu. Tek isteği bu taşıma işinin bir an önce sona ermesiydi.

Malko saatine bakınca şok geçirdiğini sandı: Sokağa çıkma yasağı yarım saat önce sona ermişti. Her an biriyle karşılaşabilirlerdi.

— Artık dönüyoruz, dedi Malko.

Herbert Van Mook:

— Son bir kez daha! diye yalvardı.

Üçü birlikte zırlı kasaya indi. Sadece sekiz külçe kalmıştı. Malko ilk iki külçeyi aldıktan sonra, geri kalanları paylaşmaları için Van Mook ile Tonton Beretta'yı odada bırakarak dışarı çıktı. Yaşlı Fransız yorgunluktan bitmiş bir halde son kalan üç külçeyi almak için eğildi. Kolları bu yükü kaldıramayacak hale gelmişti. Geri dönen Herbert Van Mook, Tonton Beretta'nın düşecek gibi olduğunu görünce parmaklıkları kapıyı çekerek adamı içeriye hapsedi.

Tonton Beretta:

— Orospu çocuğu! diye bağırды.

Elini cebine daldırıp Beretta'sını çıkardığında Van Mook ikinci kapıyı çoktan kapatmıştı.

Merdiveni son bir hızla çıkan Herbert Van Mook tekneye vardığında bayılmak üzereydi. Malko:

— Tonton Beretta nerede kaldı? diye sordu.

Herbert Van Mook başını kaldırarak, ne söylemesi gerektiğini nihayet bulmuş insanların heyecanıla:

— Kendini kötü hissediyordu, dedi. Sanırım öldü. Kalp krizi.

Malko kuşkulananmakta gecikmedi. Tonton Beretta gerçekten çok yorulmuştu, ama ölecek kadar da değildi... Gerçeği öğrenmek için bankaya koşmaya yeltendiğinde, Greta'nın sesiyle durdu.

— Bakın!

Fort Zeelandia'dan gelen bir araba Waterkant yoluna sapıyordu. Van Mook ile Malko hemen tekneye atladılar. Tekne zorlanmadan hareket etti.

— Ya Tonton? diye sordu Malko.

— Öldüğünü söyledim ya! diye homurdandı Hollandalı.

Malko arkasına baktığında devriye motorunun Fort Zeelandia önünde hareketsiz durduğunu gördü. Az sonra tam gaz veren Herbert Van Mook, teknenin hızını yirmi mile çıkardı.

— Artık kimse bizi yakalayamaz.

Malko Herbert Van Mook'un geniş sırtını seyrediyordu. Hollandalı bunca tehlikeye dört altın külçesi için atılmış olamazdı. Gerçek amacı neydi? Herbert Van Mook haz dolu bir anlamla yüzünü Malko'ya çevirerek:

— Güzel bir gün olacak! dedi.

Acaba hepsi için güzel bir gün olacak mıydı? Eğer sezgilerinde yanılmıyorsa, Hollandalının kara listesinde sıra kendisine gelmişti.

XVI. BÖLÜM

Saat altıyı biraz geçiyordu ve gün de yavaş yavaş ağarmak üzereydi. Herbert Van Mook motorun hızını keserek nehrin sağ tarafına yaklaştı. Malko yamaçta göz kırpan ışıkları gördüğünde:

— İşte Carolina! diye bağırdı Hollandalı.

Julius Harb inledi, Rachel de uyandı. Greta geceyi uykusuz geçirmişti.

Görünürde kamyon falan yoktu!

— Eğer Selim de kaçmışsa!., diye homurdandı Van Mook.

Teknenin ucu tok bir sesle betona çarpınca, Hollandalı hemen kıyıya atladı. Sonra Malko ile nehir boyunca uzanan iskelede yürümeye başladı. Malko az ilerde, terkedilmiş bir barakanın önünde koyu bir cisim gördüğünde, ikisi de o yöne doğru koştular. Kırmızı Willys onları bekliyordu.

Herbert Van Mook kapıyı açınca hareketsiz bir beden ayakları dibine yığılıverdi. Geceyarısı Kovboyu, adıyla ters düşen bir şekilde, omuzlarını kapıya yaslayıp uyumuştı! Hollandalının tekmeleri üzerine uyandı.

— Kamyonu iskeleyle yanaştır! diye emir verdi Van Mook.

Geceyansı Kovboyu uyku sersemliğiyle direksiyona geçerek manevra yaptı. Görünür-

de kimsecikler yoktu. Malko tekneye geri döndü. Omuzları sızlıyordu. Bundan sonrası daha kolaydı, ama yine de onları yorucu bir çalışma bekliyordu. Julius Harb'a eğilerek:

— Durumu nasıl? diye sordu Greta'ya-

— Çok ateşi var, dedi Greta. Soluk alışları da düzensiz... Morfin kalmadı.

Yaralı gözlerini açtı. Yüz hatları acının etkisiyle gerilmişti.

— Haydi cesaret, dedi Malko. Birkaç saate kalmadan güvenlikte olacaksınız. Sizi tedavi edecekler.

Julius ona anlamsız gözlerle baktı. Üç kişi birlik olarak Julius Harb'ın yattığı sedyeyi kamyona yerleştirdiler.

— Kadınlar da bizle çalışacaklar! dedi Van Mook. En geç bir saat sonra burayı terketmeliyiz. Rachel, sen tekneye git. Greta, siz de altınları kamyona yükleyeceksiniz.

Bir zincirin halkaları gibi birbirlerine bağlıydılar: Rachel, Geceyarısı Kovboyu, Van Mook, Malko ve Greta. Nakliyat başladı.

Gün ağarmıştı ve Malko her geçen saniye bir araba görmekten son derece korkuyordu.

*

**

Barakaların birinden başını uzatan bir zenci piposunu tütürerek tekneyi boşaltanları seyrediyordu. Geceyarısı Kovboyu kamyonun ne amaçla kullanılacağını nihayet anlamıştı, ama altın külçelerini okşayacak zamanı bile olmuyordu. Külçelerin sivri kenarları parmaklarını acıtıyor, bağırmamak için kendini güç tutuyordu. Yanındaki Herbert Van Mook ise, fokbalığı gibi soluyarak belli bir tempoda

çalışmaları için herkese emirler yağdırıyordu. Aniden Rachel'in sesi duyuldu:

— Bitti! Teknede sadece bir külçe kaldı!

Hollandalı doğrularak:

— Onu orada bırak ve kamyonu bin, dedi.

Rachel kamyonu bindi. Greta da tir tir titreyerek arka tarafa, onun yanına oturdu. Malko'nun tüm gücü tükenmek üzereydi. Bir tek Herbert Van Mook altına kavuşmanın verdiği sevinçle yorgunluğunu gizleyebiliyordu. Nehrin öteki kıyısında yaşam canlanmaya başlıyordu. Boş kasaları doldurmakta olan manavın yanına giden Herbert Van Mook taze meyve satın aldıktan sonra altın külçelerini hayranlıkla seyreden Geceyarısı Kovboyu'na dönerek:

— Senin işin burada bitiyor, dedi. Tekneyi içinde bir altın külçesiyle birlikte sana bırakıyorum. Sen ve Çinli dostun onu paylaşsınız. İyi iş becerdin. Hoşça kal!

Sonra Malko'ya dönerek:

— Kamyonu ben kullanayım, dedi. Rachel öne oturarak Julius Harb'a göz kulak olur. Siz, arkadaşınızla birlikte arkaya geçin.

Pokigron'a kadar yaklaşık iki yüz kilometrelik bir yol vardı. Bu durumda en az dört saat yolculuk yapacaklardı. Malko külçelerin yanına oturduğunda, Greta da onu taklit etti. Uzi'nin dışında diğer silahlar teknede kalmıştı. Malko, Van Mook'un kendisini ortadan kaldırmak için zekice bir plan hazırlamakta olduğunu biliyordu. Ama şimdilik tek derdi bu engebeli araziye en kısa zamanda almalarıydı. Güneş tepelerinde yükseldikçe, sıcak daha da dayanılmaz oluyordu. Yol boyunca sadece bir

taksiyle karşılaştılar. Bir saat sonra Herbert Van Mook arabayı durdurarak:

— Brownsweg yoluna vardık, dedi. Umarım kötü bir rastlantı olmaz. Brownsweg'i geçtik mi, tehlikeden tamamen uzaklaştık demektir.

Kamyonu tekrar hareket ettirerek son hızla yol almaya başladı.

Kamyon ilerlerken yol kıyısında duran zenciler onlara el salladılar. Van Mook da cevap olarak, zencilere eliyle zafer işareti yaptı. Brownsweg'i hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan, polislerin aramasına maruz kalmadan geçmişlerdi. Surinamlılar helikopter kullanmadıkları için artık onları izleyemezlerdi. Malko kendini, benliğini kaplayan mutluluk duygusunun dalgalarına bıraktı. Büyük bir savaş vermiş, ama sonunda kazanmıştı. Julius Harb'ın yarası er geç tedavi edilecekti. Şimdilik tek sorun Herbert Van Mook'tu. Kamyon yol aldığı müddetçe Malko Hollandalıdan korkmuyordu. Ama ya sonra?

— Ne zaman duracağız? diye sordu Greta.

— Daha değil, dedi Malko.

Yol, ormanlarla kaplı iki yamacın arasında kıvrılarak uzanıyordu. Kamyon bu engebeli araziye daha ne kadar dayanabilirdi? Malko yanındaki muzlardan birini soymaya başladı. Ciğerleri toz toprakla dolmuştu. Bir an sol tarafta Van Blommestein'in durgun suyunu gördü, ama sonra yeniden iki yanını ormanlar kapladı.

Öğle vakti Pokigron'un ilk evleriyle karşılaştılar. Küçük bir benzin istasyonunu geçtikten sonra, Malko'nun daha önce de geldiği bakkal dükkânının önüne vardılar.

Herbert Van Mook kamyonu Gran-Rio'nun rıhtımına dek sürdükten sonra durdu. Hepsi birden aşağı indiler. Nehirde yıkanan zenciler davetsiz misafirlerine şaşkın gözlerle baktılar. Greta Koopsie gözlerini nehrin bulanık suyundan kaldırarak, hemen arkada başlayan sık ormana baktı.

— Ama burada uçak pisti yok ki!..

— Var, dedi Malko. Ben daha önce de geldim.

Sonra Julius Harb'a bakmaya gitti. Bunalıcı sıcağa rağmen Julius Harb'ın dişleri birbirine vuruyordu. Ayak bileği iyice şişmişti. Gözlerini aralayarak:

— Bir yudum su, diye inledi.

Rachel yaralının kurumuş dudakları üstüne su serpti. Malko Julius Harb'ın nabzını tuttu, çok hızlı atıyordu. Onu bir an önce tedavi etmeliydiler. Ama her şey yolunda gitse bile, yarından önce uçağa binemezlerdi. Julius Harb yirmi dört saat daha acı çekmek zorundaydı.

Herbert Van Mook peşindeki zencilerle birlikte yanlarına geldi.

— Bizi karşıya geçirecekler.

Malko yük dolu kamyonu baktıktan sonra nehrin üstündeki salı hatırladı.

— Sal kamyonu taşıyabilecek mi? diye sordu.

Hollandalı ellerini iki yana açarak başını salladı.

*

**

Kamyonun tekerlekleri suya gömülmek üzereydi. Altı zenci kamyonu taşıyan salı

hareket ettirdi. Bir süre sonra karşı kıyıya vardılar. Malko Hollandalının her an kamyonu alarak tek başına kaçmasından şüphelendiği için Uzi'yi yanında ayırmıyordu. On beş dakika sonra kamyonun çevresine toplanmışlardı. Zenci adamlar kendilerine verilen florinlerin mutluluğuyla, kamyonun içindeki altınların varlığından habersiz, uzaklaştılar. Malko patikadan farksız yola umutsuz gözlerle baktı. Sıcak dayanılacak gibi değildi ve sinekler sürekli yüzlerine konup duruyordu. Saat bir buçuğu gösteriyordu. Bu ana dek her şey yolunda gitmişti, ama esas serüven şimdi başlıyordu. Birkaç kilometre sonra yol geçilmez hale gelirse, iki ton altın ve yaralı Julius Harb ile ne yaparlardı?

Kamyonun çevresinde dönüp duran Herbert Van Mook lastikleri gözden geçiyordu.

Yola koyulalım, dedi. Geceye kadar yol almamız gerekecek.

— Nöbetleşe kullanırız, dedi Malko.

— Tamam, dedi öteki. Yorulduğum zaman size haber veririm.

Kamyon yol almaya başladığında, tutunmak için bir şeyler aradılar. Yol çukurlarla doluydu. Kamyon yalpalaya yalpalaya ilerliyor, Van Mook her on metrede bir, bir çukurdan çıkıp ötekine batıyordu. Malko yaralı Julius Harb'ı düşündü. Zavallı adam daha ne kadar dayanabilecekti?

Sonra başını gökyüzüne kaldırarak, Hollandalıların ayarladığı uçağın orada olması için dua etti. Eğer uçak olmazsa, bu bölgede hiçbir yerden yardım isteyemezlerdi. Maroni'ye ulaşmak için Tapanahoni'den geçmeleri

gerekecek olsa, yaralı Julius Harb ile bu kâbustan çıkmaları imkânsızdı. Kamyonun arkasına dağılmış altın külçelerine baktı. İyi bir harekât yapmışlardı. Greta Koopsie elini külçelerden birine değdirerek:

— Bunların gerçekten altın olduğuna bir türlü inanamıyorum, dedi.

Ve yeniden sessizlik... Konuşurlarsa güçlerini yitireceklerini biliyorlardı. Çevreye monoton bir görüntü hakimdi. Yol, yeşilliklerle kaplı bir alan içinde kâh aşağı inerek, kâh yukarı çıkarak uzadıkça uzuyordu. Birden Hollandalıyı hatırlayan Malko, Herbert Van Mook'un kendisini arka tarafta, altınlarla başbaşa bırakmasına şaşırmadan edemedi.

Yoksa Van Mook'un başka bir planı mı vardı?

Rachel arada bir Julius Harb'a eğiliyor, geri kalan zamanında da Malko'ya öfkeyle bakıyordu.

Gün boyunca bu şekilde yol aldılar. Sonra akşam oldu. Karanlıkta yola devam edemezlerdi. Hollandalı arabayı yolun ıssız bir köşesinde durdurdu. Sanki başka bir dünyadan gelmişlerdi.

— Neredeyiz? diye sordu Malko Hollandalıya.

— Galiba yolu yarılacak, dedi Van Mook.

Malko hemen hesap işine girişti. Şafaktan beri yol aldıklarına göre, uçağa ancak yetişeceklerdi. Plana göre uçağın gece olmadan önce iniş yapması gerekiyordu. Yakınlarında boğuk bir hayvan çığlığı duyuldu, sonra otlar hışırdadı ve Van Mook sesin geldiği yöne kulak kabarttı.

Bir jaguar...

Sinek ordusuna karşı koymak olanaksızdı. Malko ile Greta geceyi geçirmek için tekrar arka tarafa bindiler. Hollandalı ise yere serdiği bezin üstüne, Rachel'in tam yanına yerleşti. Julius Harb'ı kamyonun ön tarafında bıraktılar. Malko Uzi'sini yanına aldı. Gece ne olacağı, hele Herbert Van Mook'un ne yapacağı hiç belli olmazdı. Az sonra derin bir uykuya daldı.

Greta Koopsie de kollarını Malko'nun bedeni-
nine dolayıp ona sokulduktan sonra mutlu bir
şekilde uykuya daldı.

*

**

Herbert Van Mook uyanır uyanmaz saatine baktı:Dört buçuktu. Etraf hâlâ zifiri karanlıktı. Herbert Van Mook'un uykusu hayvanları-
nkı gibi hafifti ve aşırı yorgun olmasına rağmen yine de uyanmıştı. Hiç hareket etmeden çevresine bakındı. Ormandan hayvan sesleri geliyordu. Farları sönük kırmızı kamyon, gecenin karanlığı içinde kapkara bir canavarı andırıyordu.

*

**

Greta bunaltıcı sığağa rağmen Malko'ya iyice sokuldu. Etekliği kalçalarına dek sıyrılmıştı. Cesareti olsa, onu da fırlatır atardı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, ama aşırı bir cinsel istekle uyanmıştı. Bu altın külçeleri üstünde Malko ile sevişmek istiyordu. Bedenini yavaş hareketlerle Malko'ya sürtüp bedeninin ağırlığını ona verince, Malko garip bir duygunun benliğini sardığını hissetmekte

gecikmedi. Greta dudaklarını kulağına yaklaştırmış:

—«Burada, altınların üstünde... diye fısıldıyordu.

Malko uykusundan sıyrılarak genç kadına sokuldu.

*

**

Herbert Van Mook sessizce ayağa kalkarak, kamyonun kapısına doğru ilerledi. Julius Harb derin bir uykudaydı. Koltuğun üstündeki çantayı aldıktan sonra tamponların önünde eğildi ve çantadan çıkardığı küçük bir kutuyu kulağına yaklaştırdı. Kutunun içindeki sesleri duymaktan hoşnut bir halde kamyonun arka tarafına, Malko'nun uyuduğu bölmeye geçti. Kutuya bir kez daha kulak verdikten sonra parmak uçlarında yükselerek kutuyu ters çevirip kapağı kaldırdı.

*

**

Greta Koopsie ani bir hareketle kasılarak bir çığlık attı. Aynı anda Malko da sağ kolunun dirsek hizasında bir iğnelenme hissetti.

— Bir şey beni ısırıldı! dedi Greta.

— Beni de, dedi Malko. Önemli değil, herhalde sivrisinektir.

Gün doğmak üzereyken Greta, bir kolu Malko'nun bedeninde, diğeri altın külçelerin üzerinde uykuya daldı.

*

**

— Haydi, uyanın!

Malko, Herbert Van Mook'un sesiyle

sıçradı. Doğrularak sağ kolu üzerine yaslanmaya yeltendiğinde, acıyla bir çığlık attı. Sağ kolu şiş içindeydi. Kıpırmızı kesilmiş dirseğinin üstünde siyah noktacıklar vardı. Kolunu bükemedi. Kamyonun arkasından onu izleyen Hollandalı:

— Ne oluyor? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedi Malko. Canım çok yanıyor.

Sonra, bakışlarını Greta'ya çevirince bütün kanının çekildiğini hissetti. Genç kadının böğründe mor bir çürük vardı. Malko uyanması için onu sarsınca Greta inleyerek doğrulmaya çalıştı, ama duyduğu acı onu hemen durdurdu.

— Çok acıyor! diye inledi. Tanrım, başım! Nefes alamıyorum.

Bir sinek ısırmasıyla insan bu kadar acı çekmezdi!

Van Mook'un yardımıyla Malko genç kadını kamyonun dışına çıkardıktan sonra kolunun verdiği acıya rağmen tekrar kamyonu bindi ve tenteyi kaldırarak altın külçelerinin arasına göz atmaya başladı. Çok geçmeden çöreklenmiş siyah, ip gibi cismi görmekte gecikmedi.

Yirmi santimetre uzunluğunda bir yılanı bu!

Uzi'yi alarak hayvanın üstüne bir el ateş etti. Yılanın başı havaya dikildikten sonra hareketsiz kaldı. Malko hayvanı incelemek için eğilince donup kaldığını hissetti. Buna benzer bir yılanı daha önce Herbert Van Mook'un çiftliğinde de görmüştü. Bu bir kaza, ya da tesadüf değildi. Yılanı

kuyruğundan tuttuğu gibi dışarı fırlattı. Julius Harb onu görünce dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle:

—Aman Tanrım! dedi. Çok tehlikeli, öldürücü bir yılan bu!

Malko başını Greta Koopsie'ye çevirdi. Etkisini gösteren zehir Greta'nın ses tellerini zorluyordu. Yılan zehirini önce Greta'nın vücuduna akıttığı için Malko kendini çok güçsüz hissetmiyordu. Herbert Van Mook'un gözleri Malko ile Greta Koopsie arasında gidip geliyordu.

— Pis yaratıklar! dedi. Bütün ormanı doldurmuşlar!

— Bizi ısıran yılan ormandan gelmedi, dedi Malko. Onu siz getirdiniz.

— Delisiniz siz! dedi Van Mook. Asla böyle bir şey yapmadım, yapmanı da...

Aniden arkalarında yumuşak bir ses duyuldu.

— Doğru söylüyorsunuz. Onu, yılanı kamyona atarken gördüm!

Sürekli ilgisiz gözüken Rachel, aşığına öfke dolu gözlerle bakıyordu. Van Mook bir adım öne yaklaşarak Rachel'in boğazına yapıştı ve:

— Orospu! dedi. Yalancı!

Malko Uzi'sine çoktan el atmıştı. Namluyu Herbert Van Mook'a doğrultarak:

— Bırakın onu! dedi.

Rachel'in gözleri yaşla doluydu. Hollandalı Malko'ya döndü:

— Bu küçük yosmaya inanmıyorsunuz ya?

Malko Hollandalının mavi gözlerinin ta derinliklerine bakarak:

— İnanıyorum, dedi. Altınlara sahip olmak için er ya da geç bir şey yapacağınızı biliyordum, ama bu kadar ileriye gideceğinizi hiç tahmin etmedim. Aşağılık bir adamsınız Van Mook... Ölmek pahasına da olsa, sizi şimdi vurabilirim.

Çantasını alan Rachel, içinden metal bir kutu çıkardı.

— Burada panzehir var, dedi.

Herbert Van Mook yumruğunu sıkarak Rachel'i öldürecekmiş gibi süzdü. Malko gözlerini Hollandalıdan ayırmadan:

— Ne kadar doz var? diye sordu Rachel'e.

— Bir.

— Rachel, onu Greta'ya enjekte edin. Çabuk.

Rachel Greta'ya iğne yaparken, Malko da silahını Van Mook'a çevirdi. Greta şuurunu yitirmiş, sürekli inliyordu. İğnenin derisine battığını hissetmedi bile. Başını kaldıran Rachel:

— İğneyi yılan sokar sokmaz yapmalıydık, dedi.

Şırınga boşalmıştı. Malko kolundaki acıya daha fazla dayanamayacağını hissetti. Baş dönyordu. Emin olduğu bir şey vardı: Panzehir zehirin etkisini geciktirse bile, Greta yine de ancak hastanede tedavi görmekle iyileşebilirdi.

— Arabayı siz kullanacaksınız, dedi Van Mook'a. Julius, Rachel ve Greta ile birlikte arkada olacak. Sizi hemen öldürmeliydim, ama...

Hollandalı cevap vermedi. Malko'nun bu kolla kamyonu süremeyeceğini biliyordu. Bu

şansı değerlendirmeliydi. Belki Greta ile birlikte Malko da bayılırdı. Bu berbat yolculukta her şey olabilirdi. Beş dakika sonra kamyonu çalıştırdı. Malko koltuğun kenarına büzülmüş, silahını her an ateşlemek için hazır bekliyordu. Çukurlardan birine battıklarında avaz avaz bağırarak istedi, ama kendine hakim olmayı başardı. Daha saatler boyunca, alnındaki boncuk boncuk ter ve yüreğindeki öfkeyle beklemek zorundaydı.

— Daha hızlı! dedi. Gidebildiğiniz kadar hızlı.

*

**

Greta'nın durumu kötüye gidiyordu. Sabahdan beri kendine gelememişti. Bir ara genç kadının dinlenmesi için kısa bir mola verdiler. Malko'nun kolu da gitgide daha çok şişiyordu. Yol şimdi eskisinden de berbattı. Az sonra yerlilerin barakalarıyla karşılaştılar. Malko'ya dönen Herbert Van Mook:

— Bir yerli kasabasına geldik, dedi. Onlardan yardım isteyebiliriz. Bu tür yaralar için onlarda her zaman merhem bulunur...

Mavi gözlerindeki pırıltı, sözlerindeki yapmacıklığı açığa vuruyordu. Malko Hollandalının niyetini anlamakta gecikmedi. Van Mook yerlilerin dilini az çok konuşabiliyordu. Şansını bir kez daha deneyecekti. Bu kadarı da çok fazlaydı. Hollandalının varlığına daha fazla tahammül edemezdi.

— Durun, diye bağırdı.

Van Mook bu emre boyun eğdi.

— Kasabaya ben giderim, dedi Malko.

Kamyondan inince arka tarafa geçerek:

— Greta nasıl? diye sordu Rachel'e.

— Daha iyi, dedi Rachel. Kırmızılık geçiyor.

Panzehir etkisini göstermişti. Bu yeni haber Malko'yu yüreklendirmeye yetti.

— İnin, dedi Herbert Van Mook'a. Daha önce konuştuğumuz gibi altınların sadece bir bölümünü alacaksınız. Ben verdiği sözü tutan bir insanım. Sonra da defolup nereye isterseniz gidin...

Ardından Rachel'e dönerek:

— Rachel, kalıyor musunuz, yoksa gidiyor musunuz? diye sordu.

— Kalıyorum, dedi melez kız.

Van Mook ne yapacağını şaşırmişti.

— Beni burada bırakamazsınız, dedi. Bu halde araba kullanmanız imkânsız...

— Becermeye çalışırım, dedi Malko. Siz de er geç kurtulursunuz. Sizin gibiler ayakta kalmayı her zaman başarırlar. Fikrimi değiştirmeden size ayrılan altını alın ve buradan gidin.

Namluyu Hollandalıya çevirerek aşağı indikten sonra arka taraftan çektiği dört külçeyi yere fırlattı. Gözleri öfke doluydu. Sonra direksiyona geçerek sol eliyle vitesi bire taktı ve yola koluydu. Daha ilk yüz metrede, bundan sonra nasıl dayanacağını düşünüyordu. Dirseği patlayacak gibi sızlıyordu. Ama Willys'in direksiyonuna hakim olmayı başardı.

Dikiz aynasından yolun ortasında ne yapacağını bilemez bir halde duran Van Mook'u gördü.

Uçağı kaçırmak istemiyorsa, bir dakika bile kaybetmemeliydi.

XVII. BÖLÜM

Herbert Van Mook iri yağmur damlalarının ensesine düştüğünü hissettiğinde, aradan yaklaşık on dakika geçmişti. Başını kaldırınca gökyüzünün kara bulutlarla kaplı olduğunu gördü. Az sonra yağmur damlaları gök gürültüsüyle karışık bir sağanağa dönüşünce, Hollandalı vahşi muz ağaçlarının altına sığındı, ama yine de kısa sürede sıırılsıklam oldu.

Birden, beyninde bir şimşek çaktı. Hemen ayağa fırladı ve deli gibi toprağı kazmaya başladı. Hayvan pençesini andıran elleriyle toprağı eşeliyor, dişlerini sıkarak kazdıkça kazıyordu. Sonunda dört altın külçesini de alabilecek derinlikte üçgen bir çukur açtı. Altınları çukura yerleştirdikten sonra çukuru tekrar toprakla kapladı ve ağaç dallarıyla kurumuş yaprakları da üstüne koyarak ayağa kalktı. Beli sızlıyordu, ama gözleri pırıl pırıldı. Eğer geri dönüp de onları buradan alamazsa, altınlar sonsuza dek toprağın altında gömülü kalacaktı.

Yağmur dinmemiştı, gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Herbert Van Mook soluk soluğa koşmaya başladı. Bu yağmur, Tanrının ona bir armağanıydı. Kaybettiğı altını ele geçirmesi için son bir fırsat daha çıkmıştı önüne.

Yöreyi iyi tanırdı. Yarım saate kalmadan tropikal fırtına eski yolu balçık çukuruna çevirecek ve yüklü kamyon yoluna daha fazla devam edemeyecekti.

Kamyonun Drietabbet je'ye varması en fazla birkaç saat sürerdi. Eğer günbatımından sonra oraya varırlarsa uçağa yetişmeleri olanaksızdı. Bu durumda Maroni'ye ulaşmak için Tapanahoni'den geçmeleri gerekecekti. Van Mook, bu umutsuz yolu kullanmamak için Malko'nun elinden geleni ardına koymayacağını çok iyi biliyordu. Ama iki yaralı ve Malko'nun şiş kolu onlara güçlük çıkartırdı. O halde iki seçenekleri vardı: Ya kamyonu ve altınları bırakarak yola yürüyerek devam etmek, ya da altınların bir kısmını boşaltarak toprağa batmaması için kamyonun yükünü hafifletmek. Julius Harb ile Greta Koopsie yürüyemeyecek durumda olduklarına göre, ikinci seçenek daha mantıklıydı. Bir başka çözüm de, Malko'nun Rachel'i yaralıların yanında bırakarak tek başına yardım çağırmaya gitmesiydi. Van Mook için en ideal olanı da bu son varsayımdı. Ellerini genç melez kızın boynuna geçirmek ve gözbebekleri yuvalarından fırlayana dek boğazını sıkmak fikri Herbert Van Mook'a sonsuz bir zevk verince, Hollandalı son hızla koşmaya başladı. Yağmura rağmen sıcaklıkta en ufak bir azalma bile olmamıştı. Ayakları ıslak killi toprak üzerinde kayıyor, sürekli sendeleyerek yere düşecek gibi oluyordu. Ama altınların hayali ona ayakta duracak gücü rahatça sağlıyordu.

Az sonra kırmızı kamyonu göreceğinden emindi.

*

**

Çukura her batışlarında Malko avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Şiş koluna artık bakmaya bile cesaret edemiyordu. Yol bitmek tükenmek bilmiyordu.

Bir ara kamyonun arka tarafına göz attı. Sedyenin üstünde yatan Julius Harb, boncuk boncuk ter kaplı yüzüyle uykuya dalmıştı. Greta Koopsie'nin başında bekleyen Rachel, Malko'ya gülümseyerek baktı. Genç kızın kamyondaki varlığı Malko'ya mutluluk veriyordu. O olmasa ne yapardı? Ama yine de kalbi sıkıştı. Greta Koopsie'nin durumu kötüydü. Genç kadının soluk alışları gitgide daha düzensiz oluyordu. Direksiyonu sol eliyle tutarak yola devam etti.

Az sonra iri yağmur damlalarının düşmesiyle başını yukarı kaldırınca kurşuni renkteki gökyüzünü görmek içine sıkıntı verdi. Yağmur felaket demekti! Sonra sağanak bastırırverdi. On metre ötesini bile göremiyordu. Silecekler yağmur damlalarının hızına yetişemiyordu.

Saatine baktı: Günbatımına henüz üç saat vardı ve daha kırk kilometrelik bir mesafe katetmeleri gerekiyordu. Tekrar arkaya dönerrek:

— Durumu nasıl? diye seslendi.

— Kötü, dedi Rachel. Ama ateşi artmadı.

Malko frene basmak zorunda kaldı. Tam karşısında, çukura dönüşmüş yolu yağmur suları kaplamıştı. Çukurun kenarından geçmeyi denediğinde, sol tarafa yalpalanan kamyon ormana dalacak gibi oldu. Arka tekerlek patinaj yapınca kamyon derin çukura doğru

kaymaya başladı. Direksiyonu sağa kıran Malko vitesi ikiye takıp gaza basarak kamyonu çukurdan kurtarmaya çabaladı. Kamyonun arkasında tok bir ses duyuldu ve tekerlekler bir süre döndükten sonra, araç su dolu çukura battı. Aniden oluşan eğim yüzünden altın külçeleri aşağı doğru kaymaya başladı. Öfkesini daha fazla frenleyemeyen Malko, avazı çıktığı kadar bağıarak yere atladı. Yağmur damlaları yaralı koluna değince acıyla bir kez daha bağırdı. Kızılımsı çamura bata çıka yol alarak kamyonun arkasına geçti.

Ağlamak istiyordu. Kamyon çamura saplanmıştı ve her geçen saniye balçığa daha da gömülüyordu.

— Batağa mı saplandık? diye sordu Rachel.

— Evet, dedi Malko.

Yere eğilerek toprakla kamyon arasındaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. Kamyonu balçıktan kurtarmanın tek bir yolu vardı. Arka kısımda kendisini izleyen Rachel'e seslendi:

— Yardım edin! Altını boşaltacağız.

Genç kız ona şaşkınlıkla bakarak:

— Altını mı? diye sordu. Onları yere! koymayı düşünüyorsunuz?

— Burada herhangi bir yere dedi Malko. İki tonluk ağırlıktan kurtulursak daha kolay yol alırız. Yoksa işimiz bitik!

Julius Harb gözlerini açtı. Malko'nun söylediklerini duymuştu. Zayıf bir sesle:

— Başka çözüm yolu yok mu? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko. Eğer her şey yolunda giderse, geri dönerek altınları buradan alırız.

Her şeyin yolunda gitmesi için bir mucize

gerekiyordu. Surinamlı yorgun bir sesle:

— Ne lazımsa onu yapın! dedi.

Greta Koopsie'ye bir kez daha göz atan Rachel, Malko'nun yanına yaklaştı. On iki buçuk kiloluk külçelerden birini Malko'ya doğru atınca çamura düşen külçe, çok geçmeden suyun derinliklerinde kayboldu. Malko da külçeleri birer birer yere fırlatıyordu. Bu cehennemden ne zaman çıkacaklardı? Onun kurtulma şansı vardı, ama ya Greta? Eğer uçağı kaçırlırsa Greta bu acıya daha fazla dayanamazdı. Öyleyse uçağı yetişmeliydiler. Yağmur azalmıştı, ama sıcaklık hâlâ boğucuydu. Dirseğı üzerinde doğrulan Julius Harb, tek tek yere düşerek suyun içinde kaybolan altın külçelerine şaşkın gözlerle bakıyordu. Bunca altın Surinam'ın özgürlüğe kavuşmasında kullanılabilirdi! Yağmur damlalarının yere çarpan sesi dışında, birbirine vuran metallerin sesi ve arada bir de yaralı kolunun verdiği acıya dayanamayan Malko'nun inlemeleri duyuluyordu.

Külçelerden biri ayağına düşünce Rachel bir çığlık attı, ama Malko sesin geldiğı yöne dönüp bakmadı. Altınları boşalttıktan sonra, çalı çırpılarıyla tekerleklerin altına destek vererek kamyonu çukurdan kurtarmaları gerekiyordu. Kamyonun hafiflemesi için Julius Harb ile Greta'nın da arabadan inmeleri gerekecekti.

İndirmeleri gereken bir düzine külçe daha vardı. Başını gökyüzüne kaldıran Malko dağılmakta olan bulutları gördü. Aynı anda sanki bir duş kapatılmış gibi yağmur da dindi. Külçelerden biri dirseğine değince, boşaltma

işini durdurmaya karar verdi.

*

**

Herbert Van Mook altına kavuşma hevesiyle durmaksızın koşuyor, bir yandan da bu kadar acele ettiği için kendini aptal yerine koyuyordu. Kamyon batağa saplandıysa, beş dakikada tekrar yola koyulacak hali yoktu. Ama bir kez yola çıktı mı, kendisinden çok daha hızlı yol alırdı. Öyleyse koşmalıydı.

Yağmurun dindiğini çok sonra farketti. Sık sık yere düştüğünden şimdi kırmızı bir hayaleti andırıyordu. Soluğu kesilmek üzereyken, sıcağın bunalmış bir halde yavaşladı.

Sanki uzaktan bir motor sesi gelmişti. Ama çevreye kulak kabartınca, kuş çığlıklarından başka bir şey duyamadı. Odaya kilitletirken Tonton Beretta'nın yüzünü kaplayan öfke ve korku dolu ifade aklına gelince midesi bulanır gibi oldu. Ama ne olursa olsun, bu savaştan galip ayrılacaktı. Rachel'e gelince, altın bir kez eline geçti, mi, ondan çok daha güzel yüzlerce kadın elde edebilirdi.

*

**

— Malko! Çabuk gel.

Doğrulan Malko, kesmeye çalıştığı ağaç dalını yere fırlatarak kamyonu doğru koşmaya başladı. Rachel, Greta Koopsie'nin üstüne eğilmişti. Hollandalı kadının gözleri kapalıydı ve başı metronom gibi sağa sola dönüp duruyordu. Malko nabzını yokladı. Kalp atışları düzensiz ve çok hızlıydı.

— Greta! diye bağırdı. Greta!

Genç Hollandalı gözlerini açtı. Boş bakış-

larla dudaklarını araladı ve anlaşılmaz bir şeyler fisıldadı.

— Şimdi gideceğiz, dedi Malko. İki saate kalmaz uçağa yetişiriz.

Greta, Malko'nun söylediklerini anlamışa benzemiyordu. Yeniden inlemeye başladı. Malko onun ateşle yanan alnını okşadı. Genç kadın çok acı çekiyordu.

Malko yorucu işine geri döndü. Ağaç dallarını tekerleklerin altına koyarak kaygan killi toprağın lastikler üzerindeki olumsuz etkisini yok etmeye çalışıyordu. Batağa gömülmüş tekerleğin önünü çalı çırpıyla kaplamıştı. Terden sıırıslam olmuş alnını silerek Rachel'e seslendi:

— Gelin, bana yardım etmelisiniz. Sedyeyi dışarı taşıyacağız.

Birlikte sedyeyi kamyonun arkasına dek taşımayı başardılar. Malko dizleri titreyerek doğruldu. Bu durumda Greta kamyonu kalacaktı. Genç kadının ayakta durması imkânsızdı.

— Bana yolu gösterin, dedi Rachel'e.

Rachel kamyonun önüne geçti. Direksiyonun başına oturan Malko, motoru çalıştırdı. Vitesi bire taktıktan sonra tekerlekleri çamurdan kurtarmaya çalıştı. Ama tekerlekler patinaj yapıyor, çamurdan kurtulmamak için direniyorlardı. Malko kamyonu nasıl çalıştıracığını düşünüyor, yaralı kolunu aklına bile getirmiyordu. Willys azıcık hareket eder gibi oldu. Rachel sağa kıvrması için işaret veriyordu. Malko tekerleklerin milim milim balçıktan ayrıldığını hissetmekte gecikmedi. Ama aniden arkaya kayınca, tekerlekler

yeniden çamura saplandı. Ya fren yapmalı, ya da gaza basarak, şansını bir kez daha denemeliydi.

Son hızla kamyonu gaz verdi.

Önce motor homurdadı, sonra kamyon sarsıldı ve beklenmedik bir anda kamyon sağ tarafa yalpalandı. Malko Rachel'e çarpmamak için son dakikada frene bastı. Sonunda kamyonu bataklıktan kurtarmayı başarmıştı.

Hemen yere atladı. Julius Harb'in yattığı sedyeyi kamyonu yerleştirmeleri kolay oldu. Malko Surinamlının ayak bileğindeki pansu- mana bakmaya cesaret bile edemiyordu. Greta Koopsie'ye gelince, genç kadının sağlık durumunda hiçbir ilerleme yoktu.

— Gidiyoruz, dedi Malko.

Şimdi killi toprak üstünde kayan kamyon son hızla ilerliyordu. Henüz yüz metre bile ilerlememişti ki, Rachel'in kaygı dolu sesi onu irkiltti:

— Malko! Malko! Arabayı durdur.

Arabayı durduran Malko kaygıyla arkasına baktı. Greta Koopsie bir kriz geçiriyor, bacaklarını sağa sola açıp duruyordu. Ağzından kan fışkırdı. Malko yere atladığı gibi arka tarafa geçti.

Greta'nın yüzü bembeyazdı. Dişleri birbirine vuruyordu. Soluk alışları kesik kesikti. Julius Harb, genç Hollandalıyı dehşet dolu gözlerle izliyordu.

—Yanıyor! dedi Rachel. Durumu çok kötü.

Malko çaresizliğini lanetledi. Yoldaki çukurlar Greta'ya bir işkence gibi geliyor olmalıydı. Onlara bir helikopter gerekiyordu.

Ama Surinam da...

— Yavaş yavaş yol alacağım, dedi.

Rachel başını salladı. Greta aniden titreyerek gözlerini kocaman açınca, Malko yüzüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Genç kadının gözleri birer kan çanağından farksızdı. Greta'nın ellerini tutarak ona seslendi, ama cevap alamadı. Boynundaki damarlar iyice belirginleşmişti. Elleriyle dudaklarını kapatan Rachel inler gibi:

— Ölecek... dedi.

Malko ona cevap vermedi. Greta dudaklarını hafifçe aralayarak inledi. Malko onun bir şeyler söyleyeceğini sandı, ama genç kadının ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Rachel'in çocuksu yüzünü yaşlar kaplamıştı. Julius Harb göğsünün üstünde haç çıkartarak:

— Bu yılanlar... dedi. Beyni patlayacak.

Beyin kanaması. Öne eğilen Malko genç kadının kıpkırmızı gözlerini kapadı. Hollandalı basit bir sekreter için bu kadarı çok fazla değil miydi? Ölüm karşısında çaresiz kalmışlardı.

Ormanda ağaçlardan damlayan su sesleri duyuluyor, böcekler ötüyor, yaşam eskisi gibi devam ediyordu. Aniden sıçrayan Rachel, eliyle arkalarında kalan yolu işaret etti.

— Bakın!

Malko onun gösterdiği yöne bakınca, yolun ortasında sendeleyerek yürümeye çalışan gölgeyi farketmekte gecikmedi.

Herbert Van Mook'u tanımasa bile, gelenin ondan başkası olamayacağından emindi. Ormanın içinde kaybolmuş bu yol üzerinde insana benzer hiçbir yaratık yoktu. Kamyonu

gören Hollandalı altınların hemen yanında durdu. Malko kolunun verdiği acıyı çoktan unutmuştu. Bir an önce bu ormandan uzaklaşarak Drietabbetje'ye varmak istiyordu.

Sonra bakışları Greta Koopsie'nin yüzüne takıldı. Eğer direksiyonun başına geçerse Herbert Van Mook altınlarına kavuşmuş olacaktı. Altınları yola boşalttıktan sonra, şu veya bu şekilde er geç uygarlığa ulaşacaklardı. Greta Koopsie'nin başını yavaşça koltuğa dayadıktan sonra yere atladı. Uzi'sini aldıktan sonra, yüz metre ötede hâlâ hareketsiz duran Hollandalıya ilerlerken Rachel ona bağırdı.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Yola devam etmeliyiz, dedi Julius Harb. Uçak bizi fazla beklemeyecektir.

Ama Malko geri dönmedi. Kulaklarında Greta Koopsie'nin yumuşak sesi çınlıyordu.

— Sizinle gelmek istiyorum.

*

**

Herbert Van Mook kendisine doğru gelen Malko'yu soluğunu tutarak izledi. Artık rakibini iyi tanıyordu. Malko savunmasız birini öldürecek yapıda değildi. Kalbi neşeyle doldu. Varsayımı doğru çıkmış, altını yolda bırakmak zorunda kalmışlardı. Şimdi çok iyi rol kesmeliydi. Yüzüne zavallı bir insan ifadesi vererek:

— Altınları bıraktım, sizinle gelmek istiyorum! diye bağırdı. Yaralı kolla araba kullanamayacağınızı biliyorum. Ben direksiyona geçerim.

Malko ile Julius Harb'ı ortadan kaldırdıktan sonra altınların tek sahibi o olacaktı.

Malko sol elinde tuttuğu Uzi ile onu süzüyordu. Bakışları karşılaştı.

— Aslında size ihtiyacım var, dedi Malko. Gelin.

Sonra Hollandalıyı önüne alarak adım adım onu izledi. Herbert Van Mook Malko'nun karşı koymamasına oldukça şaşırđı. Ama genç adam çok yorgun olduğu için ona boyun eğmiş olabilirdi. Rachel'i gördüğünde öfkesini içine gömdü.

Sırtına dayanan Uzi olmasa, 32'lik tabancasını çıkardığı gibi kurşunları Rachel'in iki gözü arasına boşaltırdı.

Aniden Greta Koopsie'nin hareketsiz vücudunu görünce şaşırđı. Ölü bedenleri kolayca tanırdı. Rahatsız olmuş bir şekilde geri dönünce, hışmının altın gibi parlayan bakışlarıyla karşılaştı.

— Burada durun! dedi Malko.

— Çok üzgünüm, dedi Van Mook. Yemin ederim ki...

Kamyonun kapısına dek gelen Malko, içerden çıkardığı küreği Van Mook'un ayaklan dibine fırlattı.

— Kazın! dedi. Tam burayı...

Yolun kenarında, ağaçların altında bir yeri işaret ediyordu. Greta Koopsie'nin cansız bedenini uçağa taşımayı çok isterdi, ama onu uçağa kabul etmezlerdi.

Küreği aldıktan sonra Uzi'ye bakan Van Mook, Greta Koopsie'nin en kötü zamanda öldüğünü düşündü. Hiç konuşmadan küreği toprağa sapladı. Rachel onu boş gözlerle izliyordu. Julius Harb acının verdiği yorgunlukla gözlerini kapattı. Malko kamyonun

gölgesine oturarak sırtını kapıya dayadı. Kolundaki kan basıncı başını döndürüyordu. Ya bayılacak olursa?.. Sıcak eskisinden de bunaltıcıydı.

Herbert Van Mook'un bir mezar kazması yaklaşık bir saat sürdü. Malko artık ne uçağı, ne altınları, ne de uğruna onca tehlikeye atıldığı Julius Harb'ı düşünüyordu. Bundan sonra Van Mook ile hesaplaşması söz konusuydu. Hollandalı sonunda Malko'ya bakmaya cesarek ederek:

— Bu kadarı yeter sanırım, dedi.

Malko o tarafa yaklaşarak çukurun derinliğine bir göz attı. Sonra hiçbir yorum yapmadan kamyona doğru ilerledi ve Rachel'e:

— Onu beze sarın, dedi. Van Mook, siz de Rachel'e yardım edin.

Daha önce silahları sardıkları bezi, bu kez Greta'nın cansız bedeni için kullandılar. Greta Koopsie'nin cesedi henüz şişmemişti, bu yüzden onu beze sarmaları zor olmadı. Malko'nun gözetimi altında, Rachel ile Van Mook cesedi çukura dek sürükleyerek yavaşça içine bıraktılar. Malko sağ eliyle toprağı avuçlayarak, onu cansız bedenin üstüne serpti ve Herbert Van Mook'a dönerek:

— Haydi! dedi.

Küreğı alan Hollandalı çukurun üstünü toprakla örtmeye başladı. Sonunda yaklaşık elli santimetre yüksekliğinde bir toprak yığını oluştu. Ortalığa tam bir sessizlik hakimdi. Rachel Julius Harb'a bakmak için kamyona bindi. Herbert Van Mook küreğı toprağa sapladıktan sonra:

— İşte bitti! dedi.

Cevap alamayınca Malko'ya baktı, ama genç adam suçlayıcı gözlerle kendisini süzüyordu.

— Gidiyor muyuz? diye sordu.

— Biz gidiyoruz, dedi Malko. Siz değil.

— Nasıl isterseniz, dedi Van Mook. Size yardım etmek için geri döndüm. Sizlere çok kötü davrandığımı biliyorum. Özür dilerim.

Malko sol kolunun altına dayadığı Uzi'siyle Herbert Van Mook'un tam karşısında duruyordu. Malko gözlerini kapatınca Hollandalı onun bayılacağını sandı. Bakışları aniden değişti. İnsanlık dışı, vahşi bir anlam yüzünü kapladığında Malko tekrar gözlerini açtı.

Bakışları karşılaştığında Van Mook, Malko'nun niyetini anlamakta gecikmedi. Çizmesine sakladığı 32'lik silahı almak için yere eğildi, ama parmakları silahın kabzasına bile değemedi.

Malko Uzi'nin tetiğine basmıştı. Şarjörün içindekiler korkunç bir gürültüyle peşpeşe patladı. Hollandalının göğüs kafesi kırmızı lekelerle kaplandı. Herbert Van Mook bedenine saplanan kurşunların etkisiyle bir adım geriledi, sonra sol tarafa doğru dönerek bir elini öne uzatır gibi oldu. Ama kasları bedenini taşıyacak gücü yitirmişti. Karınüstü kırmızı çamura gömülüverdi. Başını bir an dikleştirir gibi oldu, hemen ardından dümdüz yığılıp kaldı.

Kamyondan atlayan Rachel, yerde uzanan cansız bedenin yanına gelerek çizmeden gözüken 32'lik tabancaya baktı, sonra:

— Sizi öldürmek istedi, dedi.

Malko başını salladı.

— Yine de onu sırf Greta yüzünden öldürürdüm.

Sonra ağır bir hareketle:

— Binin, dedi. Gidiyoruz.

Kamyona binerken kolunun verdiği acı dayanılacak gibi değildi.

— Rahat kullanabilecek misiniz? diye sordu Rachel.

— Kullanmam gerek, dedi Malko.

Kamyonun hareketiyle dikiz aynasına bakarr Malko, Herbert Van Mook'un gitgide küçülen cesedini gördü. Upuzun yol gözlerinin önünde uzanıyordu. Bir an Greta Koopsie'nin şişmiş yüzü belleğinde canlandı. Dirseğindeki ağrı artık omuzlarına tırmanıyordu.

Malko her an komaya girebilirdi. Başını çevirince Rachel'in kaygılı bakışlarıyla karşılaştı.

XVIII. BOLUM

Yol hiç bitmeyecek gibiydi. Malko'nun sol eliyle sıkığı direksiyon, ıslah olmamış vahşi bir hayvan gibi ona engel olmaya çalışıyordu.

Yola koyulalı yaklaşık bir buçuk saat oluyordu. Otuz kilometrelik mesafe katetmişlerdi ve Malko'nun tahminlerine göre on kilometrelik mesafeleri daha vardı. Rachel:

— İyi misiniz? diye sordu.

— İyiyim, dedi Malko.

Kolu iyice şişmişti. Dirseğine el değdiremiyordu. Omzunda da sürekli bir iğnelenme vardı. Eğer kamyonu durdurursa bir daha yola çıkacak gücü bulamayacağını biliyordu. Ormanın içine bıraktığı iki ton altını düşündü. Onca parayla, hayalinde yaşatığı türde bir şato inşa edebilirdi. Az sonra ön cama iri bir yağmur damlası düşünce, Malko yüzüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Yoksa şans ona bir kez daha mı sırt çevirecekti?

Kamyonun tepesine düşen damlaların sesini duymakta gecikmedi. Birkaç dakika sonra sağanak halinde bastıran yağmur killi toprağı kayganlaştırdı. Malko çukurlara batmamak için yavaşlamak zorunda kaldı. Kamyonun ilerlemesi zorlaşmıştı. Hendeğe saplanmamak için direksiyonu olanca gücüyle kıvrınca Willys yoldan çıkar gibi oldu. Malko ön

tarafta gitgide büyüyen ağaç gövdesini gördüğünde, kamyonun sol tarafında tok bir ses duyuldu ve yaralı kolunda müthiş bir ağrı hissetti, sonra aniden kendini kaybediverdi.

*
**

Rachel'in üzerine eğilmiş yüzünü buğulu bir sis perdesinin ardından seçer gibi oldu, ama az sonra genç kızın kaygı dolu kahverengi gözlerini farketmekte gecikmedi.

— Yaralı mısınız? diye sordu Rachel.

Malko düşüncelerini toplamak için birkaç dakika bekledi. Kamyonun kapısı açıktı ve ön koltukta uzanan Malko başını Rachel'in dizlerine dayamıştı. Kamyonun kaportası mı eğilmişti, yoksa yanılıyor muydu? Göstergelerde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Motor hâlâ homurdanıyordu. Malko kontağı kapadı, Başına gelenleri hiç anımsamıyordu.

— Ne oldu? diye sordu.

— Bir ağaca çarptınız, dedi Rachel. Sonra kamyon kendi kendine durdu. Başka bir şey yok.

Malko doğrulmak isteyince, kolundaki acıya daha fazla dayanamayacağını hissetti. Ama yine de direksiyona geçti. Yağmur biraz azalmıştı, ama ön cam hâlâ gri bir buğuyla kaplıydı. Kontakları açarak vitesi bire taktı. Kamyon titrer gibi oldu, ama bir santim bile ilerlemedi. Malko aşağı indi. Sol ön tekerleğin jantı eğilmişti. Yeniden yola koyulmaları

imkânsızdı.

Artık uçağa yetişmeleri söz konusu olamazdı. Rachel aşağı inerek tekerleğe baktı. Birkaç saniye içinde sağanağın altında sıırılsıklam

oldular. Koluna düşen damlalar yaralı dirseği üzerinde asit gibi yakıcı etki bırakıyordu.

Killi balçık içinde ilerleyerek tentenin altına sığındılar. Sedyede yatan Julius Harb inliyordu. Malko saatine baktı. Dördü beş geçiyordu. Günbatımına daha iki saat vardı.

Julius Harb'ı sedyeyle taşımaları söz konusu olamazdı. Öyleyse geriye bir tek çözüm kalıyordu.

— Sizler burada kalın, dedi Malko. Uçak pistine yürüyerek ulaşmaya çalışacağım.

Gözlerini açan Julius Harb:

— İkiniz birlikte gidin, dedi. Ben yalnız da kalabilirim. Yoksa başaramazsınız. Uçak orada yoksa, yerlilerle konuşmanız gerekecek, onlar da sadece Taki Taki dilinden anlarlar.

Rachel, Malko'ya dönerek:

— Julius haklı, dedi. Kendinizi bir görseniz...

Görmese bile Malko ne durumda olduğunu hissediyordu. Sıtma krizine tutulmuş gibi dişleri birbirine çarpıp duruyordu.

— Pekâlâ, dedi. Gidelim!

Yanlarına silah almadan birlikte yola koyuldular. Birer robot gibi yürüyorlar, bir adım ötesini bile görmemelerine rağmen, yağmuru hissetmiyorlardı. Az sonra yağmur başladığı gibi aniden kesiliverdi. Önde yürüyen Rachel sürekli arkasına dönerek Malko'ya bakıyordu. Aniden durunca Malko ona yaklaştı. Beklenmedik bir sorunla karşı karşıyaydılar. Tam önlerinde yol ikiye ayrılıyordu! Güneşe göre biri kuzeye, diğeri güneye gidiyordu. Acaba hangisi Drietabbetje uçak pistine çıkıyordu? Yol üzerinde hiçbir

işaret yoktu.

Yola kulak verdiler, ama kuş ve böcek seslerinden başka bir şey duyamadılar. Ormanın büyük ağaçları birkaç metre ötelерini görmelerini bile engelliyordu.

— Ben sağa gidiyorum, dedi Malko. Siz de sola bakın. Eğer iki saat sonunda hiçbir şey göremezseniz geri dönün. Uçak pisti o tarafta değil demektir.

Daha fazla beklemeden ileri atıldı ve çok geçmeden de Rachel'i gözden kaybetti.

Yol hafif bir yokuşla sürüyordu, o yüzden yürümekte zorluk çekmiyordu. Az sonra daha dikleşen yokuş, çok geçmeden yol olma özelliğini kaybetti. Malko ilerlemek istedi, ama daha önce hiç ayak basılmamış bu yumuşak toprak üzerinde yürümek imkânsızlaşmıştı. Uçak pisti bu tarafta değildi.

*

**

Uçağın pilotu belki onuncu kez haritaya bakarken küfürler yağıdırıyordu. Yardımcı pilot burnunu cama dayamış, altlarında uzanan yeşil araziyi dikkatle inceliyordu. Birinci pilot:

— Maroni'ye giderek Tapanahoni yolunu izlemeliyiz, dedi. Çok kuzeyde kaldık.

Yaklaşık bir saattir bir millik bir daire içinde dönüp duruyorlardı. Talima'dan hareket ederek Tapanahoni Nehri'ni geçene dek sürekli kuzeye doğru uçmuşlardı. Ama şimdi Tapanahoni Nehri'ni de kaybetmişlerdi. Herhalde Van Blommestein ile nehir arasında bir yerdeydiler.

Uçağı döndüren pilot doğuya doğru

uçmaya başladı. Fransız Guyanası'nın radarlarına yakalanmamak için alçaktan uçuyordu. Hemen bir hesap yapan pilot:

— Aradığımız pisti bir saat içinde bulamazsak dönmemiz gerekecek. Yoksa Drietabbetje'ye gece iniş yapacağız,dedi.

Hollanda Gizli Servis temsilcisi Cari Lelyval, ormanın içinde bir yerlerde kendilerini bekleyen insanları düşünerek cevap vermedi.

Brezilyalılar Drietabbetje pistini bilmediklerini söyleyerek pilotlarını Hollandalılara vermek istememişler, ama sonunda da razı olmuşlardı. Paramaribo'daki merkez sayesinde Julius Harb'ın kurtarıldığını biliyorlardı. Ama sonrası hakkında kimsenin bir fikri yoktu. Gerçeği ancak burada öğrenebilirlerdi.

On beş dakika sonra Maroni'nin sarımtrak rengi aşağılarında beliriverdi. İki Guyana arasındaki sınır yeşil bir duvarla çizilmişti. Uçak güneye doğru ilerleyerek biraz daha alçaldı. Burada yerlilerden başka kimseye rastlayamazlardı. Büyük tekneler Maroni'den geçmezlerdi. Az sonra papağan sürüleriyle karşılaştılar. İlk kez bir yaşam belirtisi görmüşlerdi. Bu orman sanki hiçbir canlıyı barındırmıyordu.

— İşte Tapanahoni! diye bağırdı Carl Lelyval.

Aşağıda Maroni boyunca uzanan bir yol, güneybatıya doğru devam ediyordu. Suyun üstünde uçmaya başladılar.

— Burası Lelygebergte! diye bağırdı ikinci pilot. Uzakta değiliz.

— Drietabbetje pistinin yamaçla nehir

arasında bir yerde olması gerekiyor, dedi Cari Lelyval.

Biraz daha alçalınca kendilerine el sallayan bir yerliyle karşılaştıktan sonra tekrar yüksele- rek orman boyunca ilerlemeye başladılar.

— O taraftan, dedi Cari Lelyval. Sağdan gidin.

Pilot João Santos işaret edilen yöne döndükten bir dakika sonra kendilerini ormanın içinde dört yüz metre uzunluğundaki Drietabbetje pisti üzerinde buldular. Ama görünürlerde kimsecikler yoktu. João Santos pistin üstünde bir tur attı.

— Aşağı inebilir miyiz? diye sordu Cari Lelyval.

— Deneyelim, dedi João Santos.

Uçak iki yüz metre ilerledikten sonra durdu. İki adam aşağı atladılar. Bunaltıcı bir sıcak vardı ve çok geçmeden çevrelerini yapışkan bir sinek ordusu kapladı.

Cari Lelyval batmak üzere olan güneşe baktı. Yarım saat sonra havalanmaları gereke- cekti. Onları bekleyecek olanlar neden gelme- mişlerdi? Brezilyalılardan bir daha asla uçak alamazlardı. Cari Lelyval çevresini saran ormana baktı. Neredeydi bu adamlar?

Bir gündür sürekli diken üstündeydiler. Surinam Radyosu'nu dinlemişler, ama ilginç bir haber duymamışlardı. Belki de şimdi burada olması gereken insanlar Paramaribo'da sıkışıp kalmışlardı. Lelyval'in hesaplarına göre, adamlar en az üç saat önce buraya gelmiş olmalıydılar. Yoksa başlarına bir şey mi gelmişti? João Santos okkalı bir küfür savurdu. Çıplak koluna konan sineklerden

birine vurunca küçük hayvan koluna yapışıp kaldı.

Tekrar havalanmak için acele ediyordu.

*

**

Yorgunluktan bitkin düşen Rachel, kendini yere bırakmak üzereyken önünde uzanan yolun yeniden ikiye ayrıldığını görünce ne yapacağını şaşırıldı. Artık soluk bile alamaz haldeydi. Hangi yöne sapması konusunda tereddüt ederken aniden bir motor sesi duydu. Önceleri sıcaklığın etkisiyle sesler duyduğunu sandı, ama sol taraftan gerçekten de bir ses geliyordu.

Bir motor sesi! Hem de bir uçak motorunun sesi!

Deli gibi önünde uzanan patika yola daldı, avazı çıktığı kadar bağıarak yardım istedi. Ama sesini kimseye duyuramadı. Motor sesi bir yaklaşıyor, bir uzaklaşıyordu.

Yüz metre boyunca bu halde koşuktan sonra önündeki yeşillik alanın aniden sona erdiğini gördü. Uçak pistine gelmişti. Pistin dibindeki iki motorlu uçak yeniden kalkışa hazırlanıyordu.

Kollarını iki yana kaldırarak sallamaya başlayan Rachel ormandan fırladığı gibi uçağa doğru koşmaya başladı.

*

**

Kendilerine doğru koşan gölgeyi ilk farkeden Cari Lelyval oldu. João Santos kalkış için son kontrolleri yapıyordu.

— Dikkat! diye bağırdı. Bir ziyaretçimiz var. Yerlilerden biri olmalı. Kalkalım.

João Santos koşmakta olan gölgeye bir göz attıktan sonra:

— Tamam,dedi.

Pilotun gaz vermesiyle uçak pistte ilerlemeye başladı. Birden, Hollandalı koşmakta olan kişinin kasaba tarafından değil de ters yönden geldiğini farkettil. Daha dikkatli bakınca koşanın mini etekli ve tişört giymiş bir genç kız olduğunu gördü. Yerliler böyle giyinmezlerdi!

— Durun! diye bağırdı. Havalanmayın.

João Santos'un zamanında gaz kesmesiyle uçak az sonra durdu. Rachel ana kapıya yaklaştı ve kapıyı alabildiğince yumruklamaya başlayarak bağırdı. Cari Lelyval vücudunun buz kestiğini hissettil.

— Aman Tanrım! diye fısıldadı. İyi ki, havalanmadık.

Sonra kapıyı açarak aşağı atlardı ve hayatında ilk kez gördüğü bir kız kollarına atılarak Flamanca konuşmaya başladı:

— Oradalar. Onlara yardım edin. Yaralı-lar!

Planda bunlar yoktu. Motorları stop eden João Santos da aşağı indi.

Kızın anlattıklarına göre Julius Harb ile Malko'yu almaları için onlara en az bir saat gerekliydi. Sonra buraya geri döneceklerdi. Yaralının yattığı sedyeyi de taşıyacaklarsa, geç kalacakları kesindi. Bu da iki şeyi açıklıyordu.

Birincisi, uçağı burada bırakmak zorunday-dılar. Çünkü sedyeyi taşımak için en az iki kişi gerekliydi. İkincisi de gece uçuşu yapmaları gerekecekti, çünkü güneş batmak üzereydi.

— Ne yapıyoruz? diye sordu João Santos.

— Gece uçuşu yapabilir misiniz? diye

sordu Cari Lelyval.

— Yapabilirim, dedi öteki. Pist kalkışa elverişli.

— Öyleyse gidelim.

*

**

Malko, Rachel'den ayrıldığı noktaya geldiğinde görüş açısını engelleyen bir sis perdesinin ardında yaklaşmakta olan üç gölge farketti.

Yere düşmemek için ağaç dallarından birine tutundu. Birkaç dakika sonra Rachel Malko'nun kollarına atıldı.

— Kurtulduk! diye bağıırıyordu. Geldiler!

Malko ne olduğunu anlamak için doğrunca karşısında duran iki adamı gördü. Adamlar kendisine dehşet dolu gözlerle baktıklarına göre, korkunç bir görünümü olmalıydı. Her zaman altın gibi parlayan gözleri birer kan çanağına dönüşmüş, uzamış sakalı yüzünü örtmüş, kolunun verdiği acı yüz hatlarını germişti. Kaygılı gözlerle koluna eğilen João Santos:

— Burada kalın, dedi. Julius Harb'ı aldıktan sonra dönüşte sizi de alacağız.

— Kamyonda elektrik feneri var, dedi Malko yorgun bedenini yere bırakmadan önce.

*

**

Bir elektrik fenerinin ışığı Malko'yı uyandırdı. Farkında olmadan uyuyakalmıştı. Rachel yanına diz çökerek:

— Gidelim, dedi. Julius da bizimle...

Ayağa kalkınca fenerin ışığında kurtarıcılarının sedyeyi taşıdıklarını gördü. Onların da her tarafı çamurla kaplanmıştı. Önde yürüyen

Rachel fenerle yolu aydınlatıyordu. Güneş çoktan battığı için sinekler artık yuvalarına çekilmişlerdi. Yaklaşık kırk beş dakika sonra uçağa vardılar.

Yaralıları arka tarafa yerleştirdikten sonra João Santos ilk yardım çantasından çıkardığı morfini onlara enjekte etti. Uçak havalandığında Malko acısının dindiğini hissetti. Uçak güneye, Brezilya'ya doğru uçarken içini mutlulukla karışık bir hüzün kapladı. Görevinin en zor bölümünü başarıyla sonuçlandırmış, ama Greta Koopsie'yi kaybetmişti. Bu terk edilmiş orman yolunu bir daha kullanan olacak mıydı? Altınları, Herbert Van Mook'un cesedini, kamyonu kimler bulacaktı?

Belki de hiç kimse...

Morfinin etkisiyle sakinleşen Julius Harb'a bir göz attı. İki saat sonra medeniyete ulaşacaklar ve tedavi görecektlerdi. Alnının okşandığını hissetti. Rachel yanındaki koltukta oturuyordu. Genç kız parmaklarıyla yaralı bedenini okşadı, ama Malko onun ne istediğini anlayamadan morfinin etkisiyle uykuya daldı.

scanned

by

darkmalt1

XIX. BÖLÜM

Krasnapolski'nin yemek salonu daha önceki gibi yine boştu, ama masa başındakiler aynı insanlar değillerdi. Rachel, Frederick LeRoy'un yerini almıştı. Şef garson, mini eteği ve göğüslerini sımsıkı saran tişörtüyle Rachel'i gördüğünde şok geçirecek gibi oldu. Ameliyattan sonra Malko'nun sağ kolu sarılıp askıya alınmıştı. Malko'ya eğilen albay:

— Ormanda bıraktığınız altını geri alacağız, dedi.

— Nasıl? diye sordu Malko.

— Hükümet izin verdi. Brezilyalılar da bize yardım edecekler. Böylece sürgündeki Suri-namlılar da rahata kavuşmuş olacaklar.

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra albay ana konuya girerek:

— Bu küçük seferden Julius Harb'a söz etmemenizi sizden özellikle rica ediyorum, dedi. Bayan Rachel ile daha önce konuştuk. Kendisi yolu bildiği için bizimle gelmeyi kabul etti.

Gülmemek için kendini zor tutan Malko:

— Anlıyorum, dedi. Ama Julius Harb aptal değil...

— Elbette, dedi albay. Ama Brezilyalıların da altına sahip olmak istediklerini biliyor. Altının bir bölümünü kendisine vererek Julius

Harb'a yardım etmeyi sürdüreceğiz. Ama onun da başka insanlara yardımcı olması gerekecek.

— Tamam, dedi Malko. Bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Ama bir şartım var.

— Yoksa altının bir bölümünü...

— Hayır, dedi Malko. Altınla birlikte Greta Koopsie'in cesedini de buraya getirmenizi istiyorum.

— Ama o gömüldü!

— Biliyorum, dedi Malko. Fakat iki ton altından daha hafiftir. Rotterdam Mezarlığı'na gömülmesi için resmi işlemleri siz yaparsınız. Unutmayın ki o olmasa ne altına, ne de Julius Harb'a kavuşacaktınız.

— Pekâlâ, dedi albay. Söz veriyorum!

Şef garson bardakları Château-Petrüs ile dolduruyordu. Malko aniden genç subayın pek rahat olmadığını hissetti. Bir ara peçetesi yere düşünce, onu almak için yere eğildiğinde neredeyse kahkahalarla gülecekti. Masanın altında Rachel'in çıplak ayağı genç subayın bacakları boyunca yükseliyordu. Genç melez kız tamiri zor bir yanlış yaptığının farkında bile değildi.

Her zamanki çocuksu, masum gülücüğüyle tabağına bakıyordu.

*

**

Malko, Viyana'daki Sacher Oteli'ninlobisine girdiğinde kiminle karşılaşacağını doğrusu çok merak ediyordu. "Şirket"in Viyana temsilcisi kendisine telefon ederek 820 numaralı odada bir randevusu olduğunu bildirmişti. Güvenlik önlemleri açısından telefon konuşmalarında

ad verilmezdi.

Malko'nun ayak sesleri boş koridorda yankılandı. Hafifçe vurduğu kapı açılınca Malko midesine yumruk yemiş gibi oldu. Rachel tanınmayacak bir haldeydi. Ustaca yapılmış bir makyaj gözlerini daha da belirginleştirmişti, üstünde son model bir elbise ve ince topuklu ayakkabılar vardı. Malko vahşi olarak tanıdığı genç kız bu halde görünce şaşırmadan edemedi.

— Ne güzel sürpriz! dedi. Viyana'da ne arıyorsunuz?

— Size vermem gereken bir şey var, dedi Rachel.

Onu izleyen Malko masanın üstünde duran kocaman paketi görmekte gecikmedi.

— İşte bu, dedi genç kız.

Malko paketi kaldırmak istedi, ama yerinden bir milim bile oynatamayınca içinde ne olduğunu hemen anladı. Kâğıdı açınca pırıl pırıl parlayan metalleri gördü.

— İşte Herbert Van Mook'a vaat ettiğiniz dört altın külçesi. Altınları cesedin hemen yanında bulduk. Albay Vries bunları size vermemi söyledi.

Başını çeviren Malko Rachel'in bluzunun düğmelerini açmakta olduğunu gördü.

— Değişik kadınlardan hoşlandığınızı söylemişlerdi, dedi Rachel.

Sonra dudaklarını Malko'nun dudakları üstüne kapadı. Malko genç kız belinden kavrarken Central Intelligence Agency'deki dosyasının eksiksiz olduğunu düşünüyordu.